Častni doktorji Univerze v Ljubljani

Doctores honoris causa Universitatis Labacensis

Univerza *v Ljubljani*
Universitas *Labacensis*

Listina častnega doktorata Univerze v Ljubljani, ki jo je prof. Franc Mikuž prejel 21. oktobra 1978.

Častni doktorji Univerze v Ljubljani

Doctores honoris causa Universitatis Labacensis

Univerza *v Ljubljani*
Universitas *Labacensis*

Univerza v Ljubljani
(Zgodovinski arhiv in muzej Univerze)
Občasna razstava z razstavnim katalogom
Ljubljana 2011

KAZALO

4 Radovan Stanislav Pejovnik
PREDGOVOR / ČASTNI DOKTORJI UNIVERZE V LJUBLJANI

5 Jože Ciperle
UVOD / DOCTORES HONORIS CAUSA UNIVERSITATIS LABACENSIS

12 Tatjana Dekleva, Tea Anžur
ČASTNI DOKTORJI UNIVERZE V LJUBLJANI /
DOCTORES HONORIS CAUSA UNIVERSITATIS LABACENSIS

90 Tatjana Dekleva, Tea Anžur
NAJPOMEMBNEJŠI UPORABLJENI VIRI IN LITERATURA

Izročitev listine častnega doktorata matematičnih in tehničnih znanosti Univerze v Ljubljani akademiku prof. dr. Josipu Plemlju, 22. maj 1967.

ČASTNI DOKTORJI UNIVERZE V LJUBLJANI

Naziv častni doktor Univerze v Ljubljani (doctor honoris causa Universitatis Labacensis) podeljuje Univerza odličnim slovenskim in tujim posameznikom iz sveta znanosti in umetnosti, nekdaj ga je podeljevala tudi posameznikom iz sveta politike, za izjemne dosežke. Vsi častni doktorji Univerze v Ljubljani so dosegli izjemne znanstvene ali umetniške dosežke na svojih področjih, bili tesno povezani z delom Univerze, zagotavljali njen obstoj in soustvarjali njen razcvet oziroma bili zelo pomembni za slovensko družbo. S svojim delom in sodelovanjem z Univerzo so pomembno prispevali k njeni rasti, kakovosti in prepoznavnosti v svetu.

Univerza v Ljubljani je v 92 letih delovanja podelila 75 častnih doktoratov, v povprečju štiri na pet let, kar kaže veliko premišljenost in tehtnost kriterijev podeljevanja najvišjega častnega naziva Univerze. Izjema je petdeseta obletnica Univerze (1969), ko je bilo podeljenih devet častnih doktoratov, in sicer sedmim znanstvenikom, zaslužnim profesorjem Univerze, in dvema politikoma. Sorazmerno majhno število podeljenih častnih doktoratov pa priča tudi o velikem pomenu podeljene časti Univerze v Ljubljani v evropskem in svetovnem merilu.

Pregled vseh podeljenih nazivov častnih doktorjev Univerze v Ljubljani v zborniku je izključno opisen: ne vsebuje komentarjev o času, v katerem je bil naziv podeljen, ne o osebah, ki so postale častni doktorji. Pred seboj imamo nanizane formalne podatke in kratke razloge za podelitev častnega doktorata, kot jih hranimo v arhivu oziroma so razvidni iz navedenih virov, med katerimi so tudi elektronski.

Letos bomo častni doktorat podelili virologu nobelovcu prof. dr. Haraldu zur Hausenu.

Arhivsko-muzejski službi Univerze v Ljubljani, ki jo vodi dr. Jože Ciperle, se zahvaljujem in čestitam za pričujoči zbornik.

Prof. dr. Radovan Stanislav Pejovnik,
rektor

DOCTORES HONORIS CAUSA UNIVERSITATIS LABACENSIS

Z dvigom univerzitetnih profesorjev med družbeno elito in z oblikovanjem modernih univerz po vzoru Humboldtove univerze v Berlinu se je v Evropi od konca 18., začetka 19. stoletja dalje razvil obsežen sistem podeljevanja univerzitetnih častnih priznanj, med katerimi zavzema naziv častni doktor, doctor honoris causa prav posebno mesto. Pompozno slavljenje univerzitetnih jubilejev ob koncu 19. stoletja je univerzitetnim profesorjem nudilo možnost, da so v bližču svojih talarjev izstopali kot glavni akterji nekdanjega, srednjeveškega univerzitetnega ceremoniala, kar je bila v tem času predvsem konservativna oblika odpora proti vse večji birokratizaciji univerz in hkrati izraz posebnega etosa, izraz akademske samoodgovornosti v okviru procesa študija in znanstvenoraziskovalnega dela.
Univerze, visoke šole in fakultete podeljujejo doktorate honoris causa (h. c.), db. »zaradi časti«, posameznikom za njihove izjemne zasluge ali dosežke na znanstvenoraziskovalnem ali umetniškem področju, pogosto pa jih podeljujejo tudi ekscelentnim osebnostim na družbenem, političnem ali finančnem področju. Prejemniki najmanj treh častnih doktoratov imajo naziv doctor honoris causa multiplex (dr. h. c. multi.). Nekateri svetovno znani posamezniki so prejeli tudi več kot sto častnih doktorskih nazivov (Nelson Mandela, Dalai Lama).
Od druge polovice 19. stoletja so določila o podeljevanju častnih doktoratov vključena v statute univerz, večinoma v člene, ki govorijo o pridobitvi doktorskih znanstvenih nazivov in o doktorskih promocijah. Univerza v Ljubljani ima prva določila o častnih doktorskih priznanjih zapisana v Obči univerzitetni uredbi iz leta 1932, kjer se med drugim omenja, da se »naslov častnega doktorata daje v imenu univerze za znanstvene grane, za katere se da doseči doktorska diploma. Naslov častnega doktorja se sme dati samo osebam, ki so posebno zaslužne za znanost. /.../ Naslov častnega doktorja preneha z izgubo častnih pravic in se ne more več vrniti«. Zakon o usmerjenem izobraževanju iz leta 1980 določa, da univerza lahko podeljuje častni doktorat »priznanemu znanstvenemu in družbenemu delavcu, ki je s svojim delom pomembno prispeval k razvoju znanosti ter h kulturnemu in družbenemu razvoju«, zdaj veljavni Pravilnik o priznanjih Univerze v Ljubljani iz leta 2008 pa omogoča podelitev naziva »častni doktor Univerze v Ljubljani« izključno samo za izjemne dosežke na področju znanosti in umetnosti.
Univerza v Ljubljani je doslej podelila petinsedemdeset častnih doktoratov. Leta 1929, ob prvem desetletju svojega obstoja, ga je podelila enemu od znamenitih pobudnikov ustanovitve ljubljanske univerze Danilu Majaronu, leta 1931 ga je podelila Tomášu G. Masaryku, predsedniku Republike Češkoslovaške, ob dvajsetletnem jubileju leta 1939 ga je podelila slovenskemu političnemu voditelju Antonu Korošcu, leta 1941, tri tedne pred začetkom vojne, pa Ivanu Hribarju, nekdanjemu županu Ljubljane, posebno zaslužnem za personalno formacijo Univerze Kraljestva SHS v Ljubljani.

Po drugi svetovni vojni so od politikov dobili častni doktorat predsednik SFRJ Josip Broz Tito in Edvard Kardelj ob petdesetletnici Univerze leta 1969, Sergej Kraigher leta 1977, Vida Tomšič in Marijan Brecelj pa leta 1979, ob šestdesetletnici Univerze, ki je bila istega leta poimenovana po pokojnem Edvardu Kardelju. Za častnega doktorja ljubljanske univerze je bil leta 1985 promoviran tudi politik Julius Nyerere, predsednik Tanzanije.

Na seznamu zaslužnih oseb, ki jim je Univerza izrazila priznanje s podelitvijo naziva častni doktor, je več njenih zaslužnih profesorjev, med njimi Alojzij Vadnal, ki je bil med utemeljitelji prve slovenske ekonomske fakultete, partizanska zdravnica

Božena Ravnihar, ki je po vojni v Sloveniji orala ledino na področju onkologije in bila pobudnica ustanovitve katedre za onkologijo na Medicinski fakulteti, mednarodno priznani muzikolog Dragotin Cvetko, jezikoslovec France Bezlaj, psiholog Anton Trstenjak, matematik Ivan Vidav, ekonomist Aleksander Bajt, fizik Robert Blinc in drugi. Med prejemniki najvišjega priznanja Univerze so tudi njeni nekdanji rektorji: Milan Vidmar, Alojzij Král, Josip Plemelj, Makso Šnuderl, Anton Kuhelj, Janez Milčinski, Fran Zwitter in Miha Tišler.
Častni doktorat Univerze je bil podeljen nekaterim Slovencem, ki so delovali na tujih ustanovah. Slovesna promocija Antona Peterlina, prvega stalnega učitelja fizike na ljubljanski univerzi in utemeljitelja slovenske fizikalne šole, ki je v tujino odšel v začetku šestdesetih let, je bila leta 1988. Častni doktorat je prejel tudi v tujini delujoči slovenski znanstvenik kemik Dušan C. Prevoršek. Marco Pozzetto in Thomas Luckmann sta mednarodno priznana strokovnjaka delno slovenskega porekla, ki sta se izobrazila in delovala v tujini, pozneje pa navezala tesne stike tudi s Slovenijo in Univerzo v Ljubljani.

Med tujimi znanstveniki, prejemniki častnega doktorata ljubljanske univerze, je več nobelovcev. Hrvat Vladimir Prelog, utemeljitelj moderne organske kemije v Jugoslaviji, je leta 1941 odšel v Švico, vendar je tudi v povojnem času ohranil plodne stike tudi s slovenskimi kemiki ter leta 1975 dobil Nobelovo nagrado za kemijo. Nobelovci so tudi nemški kemik Robert Huber, ameriški ekonomist Lawrence R. Klein, francoski strokovnjak za supramolekularno kemijo Jean-Marie Lehn in ameriški ekonomist in strokovnjak za finance Joseph Eugene Stiglitz.
V zadnjih letih je Univerza v Ljubljani z najvišjim priznanjem nagradila dva mednarodno uveljavljena slovenska glasbenika: flavtistko Ireno Grafenauer in violinista Igorja Ozima, oba priznana profesorja ene najboljših glasbenih akademij v Evropi – Mozarteuma v Salzburgu. Častni doktorat je prejel tudi eden najpomembnejših slovenskih pisateljev in evropskih humanistov Boris Pahor.
Univerza v Ljubljani je častni doktorat razen že omenjenim ženam podelila tudi Ruzeni Bajcsy, profesorici računalništva in informatike na Univerzi Pensilvanije.
Na seznamu petinsedemdesetih častnih doktorjev Univerze v Ljubljani najdemo še številna druga svetovna znana imena z različnih področij znanstvenega, kulturnega in družbenega delovanja, med njimi so italijanski pisatelj in filozof Umberto Eco, ameriški jezikoslovec, filozof in družbeni kritik Noam Chomsky, francoski pravnik in veliki zagovornik človekovih pravic Robert Badinter in drugi.
Z razstavo želimo pregledno predstaviti biografije vseh častnih doktorjev Univerze v Ljubljani in njihove znanstvenoraziskovalne, umetniške in druge izjemne prispevke za razvoj ljubljanske univerze, afirmacijo Slovenije in obogatitev kulturne zakladnice človeštva. Spremni razstavni katalog bo v prihodnosti izšel tudi v angleškem in nemškem jeziku.
Zahvaljujemo se rektorju prof. dr. Radovanu Stanislavu Pejovniku in rektoratu Univerze v Ljubljani za naklonjeno pozornost in podporo ter vsem drugim, ki so sodelovali pri pripravi razstave in razstavnega kataloga.

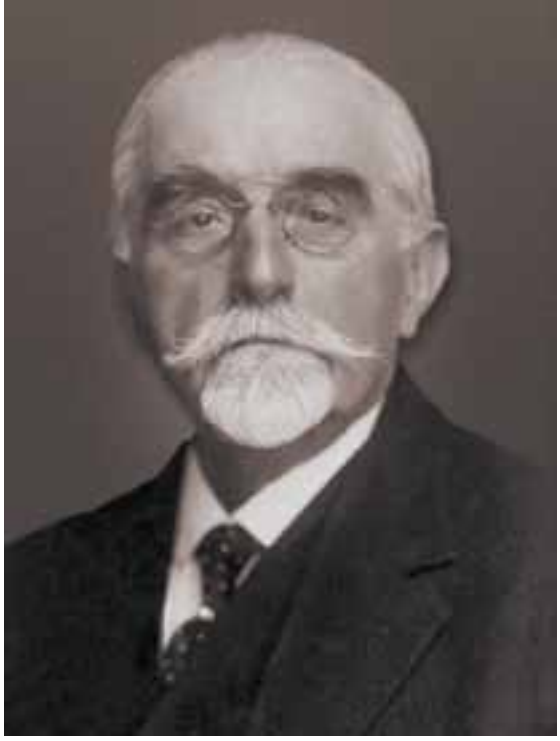
Dr. Jože Ciperle

ČASTNI DOKTORJI UNIVERZE V LJUBLJANI
DOCTORES HONORIS CAUSA UNIVERSITATIS LABACENSIS

1. častni doktor: DR. DANILO MAJARON
2. častni doktor: DR. TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK
3. častni doktor: DR. ANTON KOROŠEC
4. častni doktor: IVAN HRIBAR
5. častni doktor: AKAD. OTON ŽUPANČIČ
6. častni doktor: AKAD. PROF. DR. MATIJA MURKO
7. častni doktor: PROF. MIRO ROŠ
8. častni doktor: AKAD. PROF. JOŽE PLEČNIK
9. častni doktor: AKAD. PROF. DR. MILAN VIDMAR
10. častni doktor: PROF. DR. ALOJZ KRÁL
11. častni doktor: DR. HAROLD DELF GILLIES
12. častni doktor: AKAD. PROF. DR. FRANJO KOGOJ
13. častni doktor: AKAD. PROF. DR. JOSIP PLEMELJ
14. častni doktor: AKAD. JOSIP VIDMAR
15. častni doktor: JOSIP BROZ TITO
16. častni doktor: AKAD. EDVARD KARDELJ
17. častni doktor: AKAD. PROF. DR. SREČKO BRODAR
18. častni doktor: AKAD. PROF. DR. JOVAN HADŽI
19. častni doktor: AKAD. PROF. DR. MILKO KOS
20. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ALIJA KOŠIR
21. častni doktor: AKAD. PROF. FELIKS LOBE
22. častni doktor: AKAD. PROF. DR. FRANCE STELE
23. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ALOIS TAVČAR
24. častni doktor: PROF. FRANC MIKUŽ
25. častni doktor: AKAD. PROF. DR. MAKSO ŠNUDERL
26. častni doktor: PROF. DR. MICHAEL ELLIS DEBAKEY
27. častni doktor: SERGEJ KRAIGHER
28. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ANTON KUHELJ
29. častni doktor: AKAD. PROF. DDR. JANEZ MILČINSKI
30. častna doktorica: PROF. VIDA TOMŠIČ
31. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ANTON VRATUŠA
32. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ZORAN BUJAS
33. častni doktor: DR. MARIJAN BRECELJ
34. častni doktor: PROF. DR. ALOJZIJ VADNAL
35. častni doktor: JULIUS KAMBARAGE NYERERE
36. častni doktor: AKAD. PROF. DR. FRAN ZWITTER
37. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ANTON PETERLIN
38. častni doktor: AKAD. PROF. DR. NEIL BARTLETT

ČASTNI DOKTORJI UNIVERZE V LJUBLJANI
DOCTORES HONORIS CAUSA UNIVERSITATIS LABACENSIS

39. častni doktor: PROF. DR. VLADIMIR PRELOG
40. častni doktor: PROF. MARKO POZZETTO
41. častna doktorica: PROF. DR. BOŽENA RAVNIHAR
42. častni doktor: AKAD. PROF. DR. HANS-JÜRGEN WARNECKE
43. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ROBERT HUBER
44. častni doktor: AKAD. PROF. DR. DRAGOTIN CVETKO
45. častni doktor: AKAD. PROF. DR. RUDOLF HOPPE
46. častni doktor: AKAD. PROF. DR. FRANCE BEZLAJ
47 častni doktor: PROF. DR. VIKTOR EMIL FRANKL
48. častni doktor: AKAD. PROF. DR. THOMAS LUCKMAN
49. častni doktor: AKAD. PROF. DR. JOACHIM MILBERG
50. častni doktor: AKAD. PROF. DDR. ANTON TRSTENJAK
51. častni doktor: PROF. DR. WALTER LIESE
52. častni doktor: PROF. DDR. DIEDRICH SMIDT
53. častni doktor: AKAD. PROF. DR. DUŠAN C. PREVORŠEK
54. častni doktor: AKAD. PROF. DR. IVAN VIDAV
55. častni doktor: PROF. DR. ANDREAS BOEHRINGER
56. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ALEKSANDER BAJT
57. častni doktor: AKAD. PROF. DR. MIHA TIŠLER
58. častna doktorica: AKAD. PROF. DDR. RUZENA BAJCSY
59. častni doktor: AKAD. PROF. DR. JOŽE JOSEPH STRAUS
60. častni doktor: AKAD. PROF. DR. DANA STEWART SCOTT
61. častni doktor: AKAD. PROF. DR. EGON MATIJEVIĆ
62. častni doktor: AKAD. PROF. DR. ROBERT BLINC
63. častni doktor: PROF. DR. HANS JÜRGEN GRABKE.
64. častni doktor: AKAD. PROF. DR. AVRAM NOAM CHOMSKY
65. častni doktor: AKAD. PROF. DR. LAWRENCE ROBERT KLEIN
66. častna doktorica: PROF. IRENA GRAFENAUER
67. častni doktor: PROF. DR. EBERHARD NEUMAN
68. častni doktor: AKAD. PROF. DR. MANFRED GEIGER
69. častni doktor: AKAD. PROF. DR. UMBERTO ECO
70. častni doktor: PROF. DR. CARL STEINITZ
71. častni doktor: AKAD. BORIS PAHOR
72. častni doktor: PROF. DR. ROBERT BADINTER
73. častni doktor: AKAD. PROF. DR. JEAN-MARIE LEHN
74. častni doktor: PROF. IGOR OZIM
75. častni doktor: AKAD. PROF. DR. JOSEPH EUGENE STIGLITZ

NUK

Dr. Danilo Majaron

1929

Danilo Majaron se je rodil 12. decembra 1859 v Borovnici. Na dunajski Filozofski fakulteti je začel študirati slavistiko, vendar se je kmalu odločil za študij prava ter iz prava leta 1888 doktoriral. Po krajšem pripravništvu, ko je opravil sodno prakso na Dunaju, je odprl odvetniško pisarno v Ljubljani. V javnem delovanju se je zavzemal za razširjenje volilne pravice za deželni zbor, dal predlog za ustanovitev višjega deželnega sodišča v Ljubljani in za ustanovitev občinskih posvetovalnih uradov. V letih 1895–1901 je kot deželni poslanec Idrije zahteval izboljšanje socialnih razmer idrijskih rudarjev ter pripomogel k ustanovitvi slovenske nižje realke v Idriji.
Že v zgodnji mladosti je začel objavljati v Novicah, Slovenskem narodu in Slovencu, sprva leposlovne prispevke, kot visokošolec na Dunaju pa je pisal največ članke o politiki, pravu in splošni kulturi. Ko je postal odvetnik v Ljubljani, je prevzel uredništvo Slovenskega naroda. Urejal je tudi društveno glasilo Slovenski pravnik, kjer je posebno pozornost posvečal pravni terminologiji ter tako oblikoval moderno slovensko pravniško izrazje. V društvu Pravnik je od ustanovitve leta 1888 deloval kot odbornik, od leta 1907 pa kot predsednik.

Dr. Majaron se je kot poslanec v kranjskem deželnem zboru zavzemal za ustanovitev slovenske univerze, ker je vedel, da je obstoj naroda in jezika povezan tudi z izobrazbo. Leta 1898 je sestavil v slovenskem in nemškem jeziku napisano spomenico »Za vseučilišče v Ljubljani«, ki je bila izročena vladi na Dunaju in državnemu zboru. Novembra 1919 je kot član Vseučiliške komisije, ustanovljene pri Narodni vladi leta 1918, vodil priprave za ustanovitev univerze in se kot predsednik komisije pogajal z beograjsko vlado. V osebnem razgovoru je prepričal ministra prosvete Ljuba Davidovića o upravičenosti ustanovitve slovenske univerze, Juridični fakulteti pa je s sestavo učnega načrta in profesorskega kolegija izoblikoval prvi zunanji obraz.
Po zgodovinskem razgovoru je ministrski svet pod predsedstvom podpredsednika dr. Antona Korošca 30. junija 1919 sprejel predlog zakona o ustanovitvi ljubljanske univerze, ki je bila nato z zakonom ustanovljena 23. julija 1919. Že pred tem, maja 1919, pa je deželna vlada odprla Tehniški visokošolski tečaj s prvimi univerzitetnimi predavanji v Ljubljani.
Dr. Majaron je ves čas delovanja univerze ostal njen zvesti vodnik in skrbnik zlasti v času, ko ji je grozila okrnitev ali celo ukinitev. Univerza kralja Aleksandra Prvega v Ljubljani mu je 22. junija 1929, ob deseti obletnici svoje ustanovitve, prvemu podelila častni doktorat za izjemne zasluge pri ustanavljanju Univerze.
Dr. dr. h. c. Danilo Majaron je umrl 6. avgusta 1931 na Bledu. Univerza v Ljubljani mu je ob proslavljanju dneva Pravne fakultete 5. aprila 1997 pred fakultetnim poslopjem odkrila spomenik.

http://library.usu.edu/specol/digitalexhibits/masaryk/images/masty.jpg

Dr. Tomáš Garrigue Masaryk

1931

Tomáš Masaryk se je rodil 7. marca 1850 v mestu Hodonín (JZ od Brna) na Moravskem očetu Slovaku in nemško vzgojeni materi Moravanki. Na Filozofski fakulteti dunajske univerze je študiral filozofijo (1872–1876) ter leta 1876 promoviral z disertacijo o Platonovem pojmovanju duše oziroma samomoru. Leta 1878 se je poročil in ženin priimek Garrique prevzel kot svoje drugo ime. Od 1879 je predaval na dunajski univerzi, od leta 1882 pa na Univerzi v Pragi.

Kot politik se je zavzemal za neodvisnost Čehov in Slovakov, nasprotoval avstrijsko-nemški državni zvezi in politiki Avstro-Ogrske na Balkanu. V dunajskem državnem zboru je zagovarjal narodne pravice in sprva želel le reformirati habsburško monarhijo v demokratično federacijo. Pridobil je številne privržence ne samo doma, temveč tudi med južnoslovanskimi dijaki, ki so občutili nemški in madžarski pritisk. Po izbruhu 1. svetovne vojne leta 1914 je odšel v Švico, nato v Italijo, iz Italije pa v Anglijo. Zavzemal se je za ukinitev habsburške monarhije ter vodil priprave za neodvisno federativno državo Čehov in Slovakov. Leta 1917 je v Londonu postal predsednik češkega narodnega sveta in 16. oktobra 1918 v Washingtonu izdal Deklaracijo o neodvisnosti Češkoslovaške. Po ustanovitvi Republike Češkoslovaške leta 1918 je postal njen prvi predsednik. Državo je vodil do leta 1935, ko je zaradi slabega zdravja odstopil.

Dr. Masaryk je človek, ki je v življenju odigral več pomembnih vlog. Ne le, da je bil profesor filozofije in sociologije, pisec, ki je razmišljal o socialno-psiholoških problemih, se ukvarjal s fenomenom samomora in raziskoval človeško dušo, temveč je posegel tudi na področje proučevanja narodov in njihovih pravic. Kot je sam zapisal, je že na Univerzi na Dunaju in v Leipzigu opazoval slovenske dijake in to opazovanje nadaljeval tudi kot akademski učitelj. Prizadeval si je spoznati karakter in nadarjenost posameznih slovanskih narodov in si ustvaril nazor o Slovanih in njihovih kulturnih nalogah s študijem njihovih duševnih kvalitet. Pri Slovencih je prišel do prepričanja, da se odlikujejo po pridnosti in energiji, in spoznal, da imajo tudi Slovenci odlične slaviste. Univerza kralja Aleksandra Prvega v Ljubljani mu je 6. marca 1930, dan pred njegovo osemdesetletnico, podelila častni doktorat za znanstvene, pedagoške in narodno-kulturne zasluge. Listino častnega doktorata je prevzel njegov sin 31. januarja 1931.

Dr. dr. h. c. Tomáš Garrigue Masaryk je umrl 14. septembra 1937 v gradu Lány (35 km zahodno od Prage), rezidenci predsednika Češkoslovaške.

NUK

Dr. Anton Korošec

1939

Anton Korošec se je rodil 12. maja 1872 v Biserjanah pri Svetem Juriju ob Ščavnici. Gimnazijo je obiskoval na Ptuju in v Mariboru, kjer je nadaljeval študij bogoslovja in bil leta 1895 posvečen v duhovnika. Študij je zaključil na graški univerzi leta 1905 z doktoratom iz teologije. V obdobju študija se je seznanil z Janezom Evangelistom Krekom in sprejel njegove politične poglede. V časopisih Slovenec in Slovenski gospodar je pisal o socialnih, gospodarskih in narodnopolitičnih vprašanjih. Leta 1906 je ustanovil katoliško Slovensko kmečko zvezo za Štajersko, predhodnico Slovenske ljudske stranke, in bil izvoljen za poslanca v avstrijski državni zbor, od leta 1909 je bil poslanec tudi v štajerskem deželnem zboru. 30. maja 1917 je v avstrijskem državnem zboru kot predsednik Jugoslovanskega kluba prebral deklaracijo o združitvi avstro-ogrskih južnih Slovanov v eno državo v okviru avstro-ogrske monarhije, kar je sprožilo močno deklaracijsko gibanje po vsej Sloveniji. Na prostem so bili organizirani veliki tabori, na katerih je govoril tudi dr. Korošec. Največja manifestacija je bila 23. in 24. marca 1918 v Ljubljani, ko so mu predstavnice slovenskega ženstva izročile knjigo z 200 000 podpisi za Majniško deklaracijo. Ob razpadu Avstro-Ogrske je bil dr. Korošec predsednik Narodnega sveta Slovencev, Hrvatov in Srbov, ki je 29. oktobra 1918 razglasil Državo Slovencev, Hrvatov in Srbov. Z nastankom prve vlade Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev decembra 1918 je postal njen podpredsednik. Kot vodja SLS je sodeloval v različnih vladah, leta 1924 kot podpredsednik vlade in minister za prosveto ter namestnik ministra za vere. Nasprotoval je sprejetju vidovdanske ustave in se zavzemal za večjo avtonomijo Slovencev. Leta 1927 je SLS znova stopila v vlado in sklenila koalicijo s srbskimi radikalci, po srbskem atentatu na hrvaškega politika Stjepana Radića pa je dr. Korošec leta 1928 postal premier in ostal hkrati notranji minister. V obdobju, ko so bile vse politične stranke vključno s SLS prepovedane, je bil njen ilegalni vodja in nekaj časa tudi v politični konfinaciji. V času kraljevega samovladja je sestavil slovensko deklaracijo, ki je jasno izražala zahteve za avtonomijo Slovencev in ureditev države na temelju demokracije in enakopravnosti narodov. Po atentatu na kralja Aleksandra Karađorđevića oktobra 1934 in koncu diktature je v Stojadinovićevi vladi junija 1935 postal minister za notranje zadeve in nato v novi vladi šolski minister ter predsednik senata.

Dr. Korošec je bil najvplivnejši slovenski politik v stari Jugoslaviji, ima pa tudi zasluge za ustanovitev slovenske univerze, saj je vlada pod njegovim predsedstvom 2. julija 1919 »osvojila predlog ministra prosvete Ljuba Davidovića, da se ustanovi univerza v Ljubljani«. S tem je dr. Korošec takoj po prevratu 1918. leta odločilno sodeloval pri uresničitvi enega največjih in najpomembnejših narodnih projektov.

Univerza kralja Aleksandra Prvega v Ljubljani mu je 17. decembra 1939, ob dvajsetletnici Univerze, na predlog Pravne fakultete podelila častni doktorat za njegove velike zasluge za ustanovitev, ohranitev in razvoj ljubljanske univerze.

Dr. dr. h. c. Anton Korošec je umrl 14. decembra 1940 v Beogradu.

NUK

Ivan Hribar

1941

Ivan Hribar se je rodil 19. septembra 1851 v Trzinu. Gimnazijo je obiskoval v Ljubljani in Novem mestu. Kot nadarjen dijak se je že zgodaj preizkusil v pisanju pesmi, ki jih je pod psevdonimom Trzinski objavljal v tržaških listih Jadranska zarja in Primorec. Da bi izboljšal svoj gmotni položaj, je med študijem tudi prevajal iz nemščine, francoščine in ruščine. Od leta 1868 je v časopisu Slovenski narod objavljal članke o politiki, slovanskih narodih in njihovi kulturi. Poklicno pot je začel kot uradnik praške banke Slavija (1870–1876) in nadaljeval kot ravnatelj njene podružnice v Ljubljani (1876–1919). Skupaj s političnim somišljenikom Ivanom Tavčarjem je bil pred prvo svetovno vojno vodilna osebnost kranjske oziroma slovenske liberalne Narodno napredne stranke. V letih 1882–1910 je bil član ljubljanskega mestnega sveta, od 1896 do 1910 pa župan Ljubljane. V tem času se je popotresna Ljubljana prenovila: zgrajeni so bili vodovod, elektrarna, plinarna, šole, prvo ljudsko kopališče, Zmajski most, mesto pa je leta 1902 zgradilo tudi Deželni dvorec, v katerega se je leta 1919 vselila univerza in je še danes osrednje univerzitetno poslopje. V letih 1889–1908 je bil Hribar kranjski deželni poslanec, v letih 1907–1911 pa tudi poslanec avstrijskega državnega zbora. Kot deželni poslanec je reševal položaj slovenskih študentov na avstrijskih univerzah, še posebej pa se je zavzel za njih po graški resoluciji, v kateri so študenti zahtevali ustanovitev slovenske univerze ali vsaj pravne in filozofske fakultete v Ljubljani. Predlagal je izvolitev deputacije k cesarju ter pripravljal tudi delegacijo občinskega sveta za odhod k prosvetnemu ministru. Na Hribarjevo pobudo je ljubljanski občinski svet leta 1901 izvolil Vseučiliški odsek (1902–1911), ki je za mlade nadarjene slovenske strokovnjake, ki bi učili na bodoči univerzi, priskrbel državno štipendijsko podporo za podiplomsko šolanje in pridobitev akademskih nazivov na tujih univerzah. Tako so se ti. Hribarjevi štipendisti, med njimi Krek, Škerlj, Tominšek, Polec, Eller, Kušej, Lapajne, Pitamic in Sagadin, izpopolnjevali na univerzah v Leipzigu, Berlinu, Bonnu, Parizu, Heidelbergu, Münchnu. Ker je bil župan Hribar zaradi protinemških demonstracij leta 1908 v nemilosti, njegove zadnje izvolitve cesar Franc Jožef I. ni potrdil. V času prve svetovne vojne je bil Ivan Hribar zaprt v sodnih zaporih v Ljubljani nato pa do leta 1917 z družino konfiniran v Abtenauu na Salzburškem. Po vojni je bil prvi veleposlanik Kraljevine SHS v Pragi (1919–1921), pokrajinski namestnik za Slovenijo (1921–1923) in jugoslovanski senator (1932–1938). Univerza kralja Aleksandra Prvega v Ljubljani mu je 15. februarja 1941 podelila častni doktorat za zasluge za ustanovitev Univerze in še zlasti Pravne fakultete.

Dr. h. c. Ivan Hribar je 18. aprila 1941, v devetdesetem letu starosti, v znak protesta proti okupaciji, ovit v jugoslovansko zastavo skočil v Ljubljanico.

5. ČASTNI DOKTOR

NUK

Akad. Oton Župančič

1948

Oton Župančič se je rodil 23. januarja 1878 v belokranjski Vinici. Po maturi leta 1896 je na Dunaju kot Knafljev štipendist študiral zgodovino in zemljepis in leta 1900 oboje absolviral, a študija ni končal. Potem je živel večji del v tujini, kjer se je preživljal z zasebnim poučevanjem, kot pogodbeni učitelj pa je leta 1903 nekaj mesecev poučeval tudi v Ljubljani na klasični gimnaziji. Dokončno se je ustalil v Ljubljani leta 1913, ko je po smrti Antona Aškerca dobil službo mestnega arhivarja. Od leta 1920 je bil dramaturg v Narodnem gledališču, kasneje je postal upravnik in pisal v Slovenski narod in delavsko Zarjo ocene gledaliških predstav. Z gledališčem je ostal povezan vse do druge svetovne vojne. Leta 1942 je zbolel in se umaknil iz gledališke uprave. Med vojno je simpatiziral z OF in pod psevdonimom objavil več pesmi v ilegalnem partizanskem tisku.
Po vojni je prejel častne politične in kulturne funkcije. Od novembra 1945 je bil poslanec v zvezni in zatem slovenski ljudski skupščini. Vodil je tudi gledališče, vendar le še eno sezono. Zatem je postal upravnik Zavoda za kulturo slovenskega jezika pri Akademiji znanosti in umetnosti, katere član je bil od 7. oktobra 1938.
Oton Župančič je eden najboljših slovenskih pesnikov, prevajalcev in dramatikov. Že kot gimnazijec je začel delovati v dijaškem literarnem društvu Zadruga in objavljati prve pesmi. Na Dunaju je v okviru kluba slovenskih študentov soustvaril literarno gibanje slovenska moderna, oblikovano po vzoru dunajskega gibanja moderne. Izdal je več pesniških zbirk: Čašo opojnosti (1899), Čez plan (1904), Samogovori (1908), V zarje Vidove (1920), Zimzelen pod snegom (1945). Pisal pa je tudi za mladino: Pisanice (1900), Lahkih nog naokrog (1912), Sto ugank (1915), Ciciban in še kaj (1915). Napisal je tudi dramo Veronika Deseniška (1924), pesniško interpretacijo zgodovine Celjanov. Ustvarjalnosti pa ni izražal le v pesniških zbirkah, temveč je svoje delo obogatil tudi s prevajanjem. Prevajal je Balzaca, Dickensa, Voltaira, Shakespeara, Molièra in druge. Bil je predsednik Društva slovenskih književnikov in predsednik slovenskega PEN-a.
Univerza v Ljubljani mu je 22. januarja 1948, ob osebni sedemdesetletnici, podelila častni doktorat za izredne zasluge za razvoj slovenske književnosti in slovenskega jezika in za dvig ljudske samozavesti in borbenosti v dobi najtežje preizkušnje slovenskega naroda. Mestna občina Ljubljana v njegov spomin vsako leto podeljuje Župančičeve nagrade kulturnim ustvarjalcem, ki pomembno prispevajo k oblikovanju kulturnega življenja v Ljubljani.
Akad. dr. h. c. Oton Župančič je umrl 11. junija 1949 v Ljubljani.

NUK

Akad. prof. dr. Matija Murko

1951

Matija Murko se je rodil na Drstelji pri Ptuja 10. februarja 1861. Na Dunaju je študiral slavistiko in germanistiko. Študij je končal z doktoratom leta 1886 in nato s štipendijo dunajske univerze leta 1887 odšel v Rusijo, kjer je bil leto in pol na podoktorskem izobraževanju in spoznaval starejšo rusko književnost. Po vrnitvi je delal na avstrijskem zunanjem ministrstvu kot poročevalec o slovanskih časopisih in se dobro seznanil s slovanskimi jeziki pa tudi z razmerami v slovanskih deželah. Leta 1897 se je na dunajski univerzi habilitiral za privatnega docenta slovanske filologije. V letih 1902–1917 je bil redni profesor in vodja seminarja za slavistiko na Univerzi v Gradcu, sledila je profesura v Leipzigu (1917–1920) in nato na Karlovi univerzi v Pragi, kjer je bil izvoljen na Stolici za južnoslovanske jezike in književnosti ter tu leta 1931 dočakal upokojitev. Murko je soustanovitelj praškega Slovanskega inštituta in med letoma 1932–1941 njegov predsednik. Dopisni član Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani je postal 16. maja 1940.

Dr. Matija Murko je že kot študent začel publicistično in znanstveno delovati. Preučeval je predvsem slovensko in druge slovanske književnosti ter slovansko filologijo. Za slovensko književno zgodovino je pomemben tisti del njegovega opusa, ki se ukvarja s starejšimi obdobji in s problematiko ljudske ustvarjalnosti. Ukvarjal pa se je tudi z etnološkimi temami. Raziskoval je jugoslovansko ljudsko epiko. V etnologiji je poudarjal nujnost terenskega raziskovalnega dela in uporabo različnih tehnik in metod. Sestavil je program za sistematično razvijanje etnologije na Slovenskem. Številne objave je dopolnilo njegovo zadnje delo Spomini, ki je leta 1951 izšlo pri Slovenski matici.

Murkovo delo je cenila tudi praška univerza, ki mu je leta 1908 podelila častni doktorat. Prof. dr. Murko je pomembno prispeval k razvoju češke in svetovne slavistke in kvaliteti praške znanstvene revija Slavia, ki jo je urejal od leta 1922. Ti uspehi so pripomogli k utrditvi stikov češkega in jugoslovanskih narodov tako v kulturi kot v znanosti.

Univerza v Ljubljani mu je ob praznovanju visokega osebnega jubileja devetdesetletnice 22. marca 1951 podelila častni doktorat za izredne znanstvene zasluge. Prevzel ga je njegov sin dr. Vladimir Murko.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Matija Murko je umrl 10. februarja 1952 v Pragi.

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/2/2a/Mirko_Ros.jpg

Prof. Mirko Roš

1952

Mirko Roš se je rodil 20. septembra 1879 slovenski družini v Zagrebu. Študiral je na Tehniški fakulteti v Beogradu (1898/99) in na Tehniški visoki šoli v Hannovru (1900–1905), kjer je diplomiral z odliko na temo gradnja mostov. Prve delovne izkušnje je pridobil pri gradnji železnice v švicarskem St. Gotthardu. Od leta 1908 je bil zaposlen kot konstruktor in statik v Oberhausnu in Hannovru v Nemčiji. Leta 1909 je v švicarski firmi Löhle & Kern dobil mesto prvega konstruktorja, nato pa je bil tehnični in komercialni direktor pri AG Conrad Zchokke v Döttingenu. V vodstvu švicarskih gradbenih podjetij je bil zaposlen do leta 1923, ko je prevzel mesto profesorja na Tehniški visoki šoli v Zürichu, kjer je do leta 1949 predaval o jeklenih zgradbah. Leta 1924 je postal tudi direktor Zavoda za raziskavo materiala, kjer se je posebej ukvarjal s področjem gradbene in strojne industrije. Deloval je tudi v mednarodnih institucijah. Leta 1922 je dal pobudo za ustanovitev Mednarodne zveze za mostove in strukturni inženiring in bil od leta 1929 njen glavni tajnik. Od leta 1927 do 1937 je bil generalni sekretar nove mednarodne zveze za raziskavo materiala. Od leta 1932 je zastopal Švico v Mednarodnem komiteju za uteži in mere. V letih 1926–1949 je kot soustanovitelj upravljal Prezidij švicarske zveze za preizkušanje materialov.

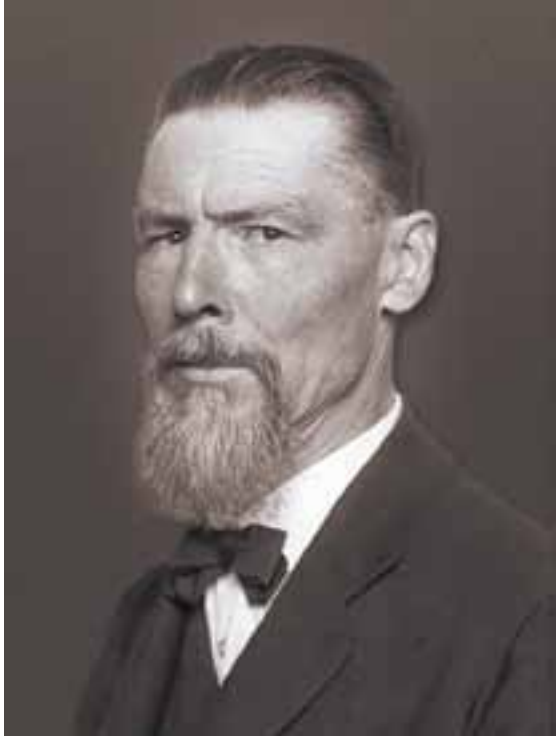
Strokovno se je posvetil inovativnim raziskavam trdnosti gradbenih materialov in gradnji lesenih, kamnitih, betonskih, železobetonskih in jeklenih konstrukcij ter izvedel vrsto tehnično zahtevnih projektov. S svojim znanjem je rešil znameniti razpadajoči ločni most v St. Gallenu v Švici, ko je uporabil načelo nasprotne uteži. V Jugoslaviji je preizkusil dva velika mostova čez Savo pri Zemunu (1934) in pri Zagrebu (1939). Bil je med prvimi, ki je sistematično raziskoval problematiko staranja in utrujenosti materialov. Objavljal je tudi znanstvene razprave z bogatimi risbami.

Uspešno raziskovalno delo je širil po Evropi in obiskal nad 40 evropskih mest, kjer je imel predavanja. V Sloveniji je po drugi svetovni vojni sodeloval pri ustanavljanju Zavoda za raziskavo materiala in konstrukcij v Ljubljani.

Mirko Roš je postal član številnih evropskih znanstvenih in strokovnih ustanov in častni doktor mnogih univerz in tehniških visokih šol, tako v Brnu, Rigi, Stuttgartu, Budimpešti, Liègu, Dunaju, na Finskem.

Samostojna Tehniška visoka šola v Ljubljani mu je 8. januarja 1952 podelila častni doktorat za življensko delo.

Prof. dr. h. c. Mirko Roš je umrl v Zürichu 28. maja 1962.

MAO

Akad. prof. Jože Plečnik

1952

Jože Plečnik se je rodil 23. januarja 1872 v Ljubljani kot sin mizarja. Od leta 1888 je obiskoval državno obrtno šolo v Gradcu in se izučil za umetnostnega mizarja in načrtovalca pohištva. V letih 1895–1898 je študiral na Akademiji lepih umetnosti na Dunaju in diplomiral pri profesorju Ottu Wagnerju, enemu najpomembnejših arhitektov 19. in 20. stol. Z odličnim diplomskim delom si je prislužil Rimsko štipendijo za enoletno študijsko potovanje po Italiji in Franciji, kjer si je ogledal veličastno arhitekturo. Ko se je vrnil na Dunaj, je odprl arhitekturni atelje in do leta 1911 delal kot arhitekt. V letih 1911–1920 je poučeval kot profesor dekorativne arhitekture na šoli za umetno obrt v Pragi. Leta 1920 je bil soglasno izvoljen za rednega profesorja za arhitekturo na Tehniški fakulteti novoustanovljene ljubljanske univerze. Po zamislih svojega učitelja Otta Wagnerja je tu oblikoval in vodil šolo arhitekture po principu delavnic, v katerih so profesor in študentje delali skupaj pri celotnem procesu načrtovanega dela.

Risarsko nadarjenost, ki je Plečniku omogočila študij in delo v tujini, je v Gradcu opazil že njegov učitelj Leopold Theyer. Prva večja dela je izvedel na Dunaju, ko je prenovil vilo Langer (1901), obnovil Zacherlovo hišo (1905) in cerkev sv. Duha (1913). Po naročilu češkoslovaškega predsednika Masaryka, njegovega občudovalca, je dobil naročilo za prenovo praškega gradu Hradčany in predsedniškega letnega dvorca Lány. S premišljenimi umetniškim posegi je delal tudi v Ljubljani. Tu je ustvaril svoja znamenita dela: cerkev sv. Frančiška v Šiški (1927), Tromostovje (1929–1931), cerkev sv. Mihaela v Črni vasi na Ljubljanskem barju (1937), Narodno in univerzitetno knjižnico (1936–1941), stadion za Bežigradom (1925–1937), osrednjo tržnico (1940–1942), pokopališča Žale (1939–1940), stavbo Zavarovalnice Triglav na Miklošičevi cest itd. Skiciral je tudi načrt za stavbo Tehniške fakultete na Aškerčevi cesti, prvo namensko stavbo ljubljanske univerze. V času po 2. svetovni vojni je delo usmeril na opremljanje cerkva in obnovo sakralnih stavb, med katere sodi tudi prenova Križank, nekdanjega samostana Nemškega viteškega reda (1954–1956).

Prof. Plečnik je bil od leta 1938 akademik AZU oziroma SAZU. Leta 1949 je prejel Prešernovo nagrado.

Samostojna Tehniška visoka šola v Ljubljani mu je 5. junija 1952 podelila častni doktorat. V istem letu je dobil tudi častni doktorat Tehniške visoke šole na Dunaju, leta 1954 pa je bil imenovan za častnega člana Kraljevega združenja britanskih arhitektov.

Po arhitektu Plečniku so poimenovana najvišja slovenska priznanja na področju arhitekture, ki jih od leta 1973 podeljuje Sklad Jožeta Plečnika. Leta 1992 mu je pred svojim osrednjim poslopjem postavila spomenik tudi Univerza.

Akad. prof. dr. h. c. Jože Plečnik je umrl 7. januarja 1957 v Ljubljani.

Akad. prof. dr. Milan Vidmar

1955

Milan Vidmar se je rodil 22. junija 1885 v Ljubljani. Na Dunaju je na Tehniški visoki šoli leta 1907 diplomiral in tri leta pozneje doktoriral z disertacijo o centrifugalnih črpalkah. Čeprav je bil po izobrazbi strojnik, se je zaradi delovnega mesta od strojništva vedno bolj oddaljeval. Kot konstruktor transformatorjev je delal v elektrotehničnih tovarnah v Weizu pri Gradcu in v Budimpešti, od leta 1913 pa v Ljubljani kot tehnični vodja tovarne. Leta 1918 je na dunajski Tehniški visoki šoli opravil docentski izpit in istega leta v Berlinu objavil knjigo Der wirtschafliche Aufbau der elektrischen Maschine, ki je bila kmalu prevedena v francoščino, ruščino in romunščino. Ko je bila ustanovljena ljubljanska univerza, je bil imenovan za njenega rednega profesorja na Elektrostrojnem oddelku, kjer je ostal vse do upokojitve leta 1957. Na univerzi je imel pomembne funkcije: bil je njen rektor, nato prorektor pa petkrat dekan in štirikrat prodekan Tehniške fakultete. Kot rektor (1928–1929) je preprečil ukinitev oziroma okrnjenje univerze: obiskal je kralja Aleksandra Karađorđevića v Beogradu in dobil dovoljenje, da je slovenska univerza lahko prevzela njegovo ime ter si s tem zagotovila obstoj in integriteto, ki ji jo je skušala okrniti centralistična beograjska vlada. Leta 1940 je bil izvoljen za rednega člana Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani in leta 1943, ko je bil njen predsednik, je dosegel, da je bila preimenovana v Slovensko akademijo znanosti in umetnosti. Leta 1948 je bil na pobudo dr. Vidmarja ustanovljen Inštitut za elektriško gospodarstvo, od leta 1968 imenovan Elektroinštitut Milan Vidmar. V letih 1950–1960 je bil prvi predsednik nacionalnega komiteja Mednarodne konference za velike elektroenergetske sisteme (CIGRÉ).

Dr. Milan Vidmar je v stroki znan zlasti po teoriji segrevanja in hlajenja tuljav, kožnega pojava v navitjih transformatorjev in po teoriji sorazmernosti električnih strojev. O elektrotehniki je napisal 20 knjig, med njimi obsežno delo Transformation und Energieübertragung (1945), največje priznanje pa je dosegel z delom Die Transformatoren (Berlin, 1921; Basel, Stuttgart 1956). Razen na področju elektrotehnike je dr. Milan Vidmar dosegel svetovne uspehe tudi na šahovskih turnirjih. Postal je šahovski velemojster, glavni šahovski sodnik na velikih šahovskih turnirjih, že leta 1921 pa predsednik Jugoslovanske šahovske zveze. Svoja nazorska razmišljanja je objavil v več knjigah: Moj pogled na svet (1935), Oslovski most (1936), Med Evropo in Ameriko (1937), posmrtno pa so izšli njegovi Spomini I–II (1964).

Za svoje strokovno in pisateljsko delo je poleg mnogih tujih priznanj prejel leta 1948 Prešernovo nagrado, 22. junija 1955 mu je ljubljanska univerza podelila častni doktorat, leta 1957 je prejel Kidričevo nagrado in zlato diplomo dunajske Tehniške visoke šole, leta 1960 pa njeno zlato doktorsko diplomo.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Milan Vidmar je umrl 9. oktobra 1962 v Ljubljani.

ZAL

Prof. dr. Alojz Král

1956

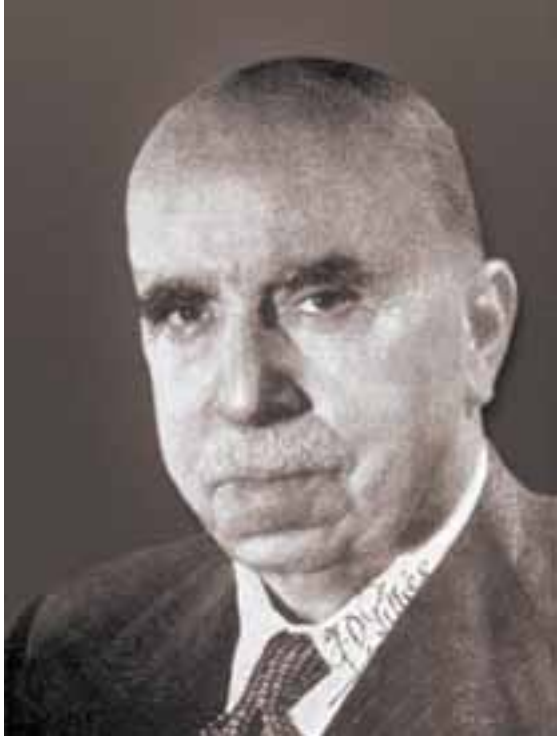
Alojz Král se je rodil 1. decembra 1884 v Dolnjíh Studýnkah na Moravskem. Študij na Tehniški visoki šoli v Brnu je z odličnim uspehom končal leta 1910. Po diplomi je bil na isti visoki šoli asistent pri Stolici splošne mehanike in hidromehanike in tu doktoriral 31. julija 1916. Že leta 1912 je prišel v Ljubljano kot gradbeni praktikant in se zaposlil pri Državni stavbni upravi. V začetku je sodeloval predvsem pri praktičnih izvedbah v Oddelku za mostne in cestne zgradbe. V letih 1917 do 1920 je vodil gradbena okraja v Kranju in Mariboru. Njegovo delo je bilo projektiranje in izvedba številnih gradbenih objektov in naprav. Z zanimivimi, tehnično inovativnimi načrti je pristopil h gradnji velikih in kompliciranih železobetonskih konstrukcij. Vodil je dela pri gradnji tovarne usnja v Kranju, papirnice in turbinske naprave v Količevem, Gospodarske banke v Ljubljani in Ljubljanske kreditne banke. Králov projekt je bil tudi do tedaj leseni Šentjakobski most v Ljubljani, za katerega je mestni gradbeni urad želel najti trajnejšo in solidnejšo rešitev. Pripravil je še različne študije o hidrotehničnem izkoriščanju vodnih sil Kokre, Save in Kamniške Bistrice.

Z ustanovitvijo ljubljanske univerze leta 1919 je prevzel mesto profesorja tehnične mehanike in vrsto let proučeval predmeta tehnična mehanika in preiskava materiala, v začetku pa nekaj časa še predmeta teoretska mehanika in jekleni mostovi. Kot izredni (1920) in kmalu redni profesor (1923) je sodeloval pri organizaciji ne le Gradbenega oddelka, temveč celotne Tehniške fakultete. Ustanovil je Inštitut za tehnično mehaniko in zavod za preiskavo materiala, kjer so raziskovalci opravili več kot sedemsto preiskav. Po prizadevanjih dr. Krála je Gradbeni oddelek ob provizoriju Tehniške fakultete na Aškerčevi cesti dobil leta 1927 novodograjeni prizidek, v katerem so bili prostori za profesorje, ki so se ukvarjali s cestnim in železniškim prometom, risalnici Gradbenega in Elektrotehničnega oddelka ter Inštitut za tehnično mehaniko z Laboratorijem za preiskavo materiala, katerega je ustanovil in vodil prof. dr. Král.

Pred 2. svetovno vojno je bil trikrat dekan Tehniške fakultete, četrtič je bil na to mesto izvoljen v študijskem letu 1944/45. Naslednje študijsko leto je bil izvoljen za rektorja ljubljanske univerze, leta 1946 pa se je po štiriintridesetih letih službovanja vrnil v rodno Čehoslovaško na mesto profesorja Tehniške visoke šole v Brnu.

Univerza v Ljubljani mu je 15. junija 1956 podelila častni doktorat za aktivno sodelovanje pri ustanovitvi Univerze in Gradbenega oddelka Tehniške fakultete.

Prof. dr. dr. h. c. Alojz Král je umrl 23. aprila 1969 v Brnu.

MF, Inštitut za zgodovino medicine

Dr. Harold Delf Gillies

1957

Harold Delf Gillies se je rodil 17. junija 1882 v Dunedinu na Novi Zelandiji. Medicino je študiral na Koledžu Univerze v Cambridgeu, klinične vaje in prakso pa je opravil na Šoli za medicino bolnišnice sv. Bartolomeja v Londonu. Leta 1910 je postal član Kraljevega kirurškega kolegija in specialist plastični kirurg za ušesa, nos in grlo.

Med prvo svetovno vojno je deloval v Kraljevem medicinskem korpusu kopenske vojske (RAMC) na bojišču v Franciji, kjer je veliko vojakov imelo poškodovan obraz. Njegovo pozornost je pritegnilo delo francoskega kirurga Hippolyta Morestina, ki je opravljal operacije obraza in čeljusti. Navdušen nad njegovim delom je prepričal vojaške oblasti, da so leta 1916 v Veliki Britaniji organizirali center za plastično kirurgijo, ki je postal svetovno središče te medicinske vede. Vodil ga je dr. Gillies. Bolnišnica v Sidcupu je imela 1 000 ležišč in v njej so Gillies in njegovi sodelvaci opravili nad 11 000 plastični operacij obraza na več kot 5 000 bolnikih. Pri svojem delu ni pokazal le izjemnega talenta, temveč je skupaj s sodelavci razvil številne nove tehnike in navdušil mlade kirurge po vsem svetu. Za medicinske zasluge v vojni je leta 1930 dobil častni plemiški naziv sir.

V času druge svetovne vojne je sir Gillies vodil Oddelek za plastično kirurgijo v Basingstokeu¸ najpomembnejšem centru za plastično kirurgijo v Veliki Britaniji, in bil svetovalec ministrstva za zdravje, vojnega letalstva in admiralitete. Leta 1946 je bil izvoljen za predsednika Britanske zveze plastičnih kirurgov in kasneje za častnega predsednika Mednarodne zveze plastičnih kirurgov. Častno članstvo je pridobil še pri Avstralskem kraljevem kirurškem kolegiju, Ameriškem kirurškem kolegiju in pri Kraljevi medicinski družbi v Londonu.

Med znanstvenimi deli, ki jih je napisal, sta temeljni: Plastic surgery of the face (1920), skupaj z Ralphom Millardom pa Principles and Art of Plastic Surgery (1957).

Sir dr. Harold Delf Gillies velja za očeta plastične kirurgije. Bil je tudi odličen športnik: igralec kriketa, veslač in golfist.

Univerza v Ljubljani mu je 7. oktobra 1957 podelila častni doktorat, ker je v Jugoslaviji ustanovil in organiziral plastično kirurgijo in imel velike zasluge za vzgojo jugoslovanskih kirurgov. Njegovi sodelavci so leta 1944 nudili pomoč jugoslovanskim ranjencem v britanskih vojaških bolnišnicah v Italiji. V Jugoslavijo so prišli tudi britanski kirurgi, ki jih je vodil dr. Harold D. Gillies. Dragocene so bile tudi njegove izkušnje in pomoč pri ustanovitvi centra za plastično kirurgijo v Beogradu in pri usposabljanju strokovnega osebja. Dal je tudi pobudo, da se ustanovi Oddelek za plastično kirurgijo na Kirurški kliniki v Ljubljani.

Sir dr. h. c. Harold Delf Gillies je umrl 10. septembra 1960 v Londonu.

NUK

Akad. prof. dr. Franjo Kogoj

1961

Franjo Kogoj se je rodil v Kranjski Gori 13. oktobra 1894 očetu zdravniku in materi zdravnici. Medicino je študiral na Karlovi univerzi v Pragi, kjer je leta 1920 diplomiral. Nato je v Pragi delal kot klinični asistent in opravil specializacijo. S štipendijo Rockfellerjeve fondacije je strokovno znanje nadgrajeval na klinikah v Wrocławu, Strasbourgu in Parizu in se leta 1925 habilitiral v Brnu kot privatni docent za kožne in spolne bolezni. Leta 1926 se je ustalil v Zagrebu. Nasledil je prof. dr. Pavla Šavnika ter prevzel mesto na Medicinski fakulteti v Zagrebu. Bil je predstojnik Klinike za kožne in spolne bolezni ter predstojnik Katedre za dermatovenerologijo. Leta 1932 je bil na zagrebški Medicinski fakulteti izvoljen za rednega profesorja in bil štirikrat njen dekan. Na tem mestu je ostal vse do upokojitve leta 1965. V letih 1955–1964 je ob svojem rednem delu v Zagrebu strokovno vodil tudi Dermatološko kliniko v Ljubljani. Po upokojitvi je ostal zvest in predan medicini in v letih 1967–1974 vodil Inštitut za kliničnomedicinsko raziskovanje v Zagrebu.

Prof. dr. Franjo Kogoj se je v svetu uveljavil s proučevanje patohistologije kože, ekcema in alergičnih bolezni kože ter s koncepcijo zdravljenja sifilisa in nacionalne patologije. V njegovem obdobju je jugoslovanska dermatovenerologija dosegla evropsko raven. Objavil je številna strokovna in znanstvena dela in predaval na kongresih, simpozijih, seminarjih, znanstvenih in strokovnih sestankih v številnih evropskih medicinskih centrih.

Od 1947 je bil redni član Jugoslovanke akademije znanosti in umetnosti v Zagrebu in njen podpredsednik, od leta 1953 dopisni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, član Srbske akademije znanosti in umetnosti, član Akademije znanosti in umetnosti Bosne in Hercegovine in številnih tujih akademij: nemške naravoslovne akademije Leopoldina, švicarske akademije medicinskih znanosti in avstrijskega znanstvenega inštituta. Kot častni ali dopisni član je sodeloval z znanstvenimi dermatološkimi društvi po vsem svetu. Bil je tudi častni član Slovenskega zdravniškega društva.

Univerza v Ljubljani mu je 8. aprila 1961 podelila častni doktorat za izredne zasluge za razvoj dermatovenerologije v Jugoslaviji in za napredek te medicinske panoge v svetu. Častni doktorat je prejel še v Gradcu (1962), Zagrebu (1968) in na Vojnomedicinski akademiji v Beogradu (1970).

Akad. prof. dr. dr. h. c. Franjo Kogoj je umrl 30. septembra 1983 v Kranjski Gori.

Akad. prof. dr. Josip Plemelj

1963

Josip Plemelj se je rodil 11. decembra 1873 na Bledu. Na Univerzi na Dunaju je študiral matematiko in fiziko in leta 1898 promoviral. Podoktorski študij je nadaljeval v Berlinu in Göttingenu. Leta 1902 je postal privatni docent za matematiko na dunajski Filozofski fakulteti in kasneje asistent na dunajski Tehniški visoki šoli. Leta 1907 je bil imenovan za izrednega, naslednje leto pa za rednega profesorja matematike na Filozofski fakulteti v Černovicah (zdaj Ukrajina), kjer je ostal do razsula Avstro-Ogrske. Ko se je vrnil v domovino, se je priključil Vseučiliški komisiji pri deželni vladi v Ljubljani, aktivno sodeloval v prizadevanjih za ustanovitev prve slovenske univerze in bil imenovan za rednega profesorja Filozofske fakultete. Njegov prihod v Ljubljano je na ljubljansko univerzo pritegnil še druge znanstvenike. Med prvimi člani Univerzitetnega sveta novonastale univerze je bil najdlje redni profesor in izvoljen za njenega prvega rektorja. Profesorsko službo je opravljal do upokojitve leta 1957.

Prof. dr. Plemelj se je že zelo zgodaj uveljavil v znanstvenem svetu. Glavna področja njegovega raziskovanja so teorija linearnih diferencialnih in integralnih enačb, teorija potenciala in funkcijska teorija. S teh področij je objavil številne razprave, ki so mu, ko je slavni francoski matematik Ch. É. Picard v svoji razpravi obilno citiral dve njegovi deli, prinesle priznanje v matematičnem svetu. Trajen spomenik v matematiki pa si je postavil s popolno in preprosto rešitvijo Riemannovega problema, s katerim so se matematiki ukvarjali 50 let. Metode, s katerimi je reševal ta problem, so postale osnova za teorijo, ki je bila uporabna v mehaniki, zlasti v teoriji elastičnosti in v hidrodinamiki. Pomembni so tudi njegovi drugi prispevki, ki so postali osnova za nadaljnja raziskovanja. Vrnitev v Ljubljano leta 1919 je bila velika žrtev za njegovo znanstveno kariero, vendar je leta 1928 zavrnil ugodno vabilo Univerze v Gradcu. Daleč od velikih matematičnih središč je 40 let predaval študentom matematike, fizike in tudi študentom Tehniške fakultete, vzgojil številne generacije slovenskih matematikov in ima neprecenljive zasluge za razvoj eksaktnih znanosti med Slovenci. V visoki starosti se je lotil izdaje svojega triletnega ciklusa predavanj v knjižni obliki. Pri SAZU so tako izšle knjige: Teorija analitičnih funkcij (1953), Diferencialne in integralne enačbe : teorija in uporaba (1960) ter Algebra s teorijo števil (1962).

Za svoje delo Potentialtheoretische Untersuchungen je bil, leta 1911 nagrajen z nagrado znanstvenega društva kneza Jabłonowskega v Leipzigu, naslednje leto mu je Akademija znanosti na Dunaju podelila nagrado Richarda Liebna, v domovini pa je leta 1954 prejel Prešernovo nagrado. Bil je redni član Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani oziroma SAZU od njene ustanovitve in član več drugih akademij. Leta 1949 je postal častni član Zveze društev matematikov in fizikov Jugoslavije. Univerza v Ljubljani mu je 11. decembra 1963 podelila častni doktorat matematičnih in tehničnih znanosti za dosežke in velike zasluge za razvoj slovenske znanosti in ljubljanske univerze. Akad. prof. dr. dr. h. c. Josip Plemelj je umrl 22. maja 1967 v Ljubljani.

Akad. Josip Vidmar

1966

Josip Vidmar se je rodil 14. oktobra 1895 v Ljubljani. Izrazito matematično-tehnično nadarjen je odraščal v družini, naklonjeni umetnosti. Leta 1914 se je vpisal na Tehniško visoko šolo v Pragi, bil leta 1915 mobiliziran v avstrijsko vojsko in na fronti kmalu prešel na rusko stran, kjer je bil v ujetništvu do maja 1918. Po vrnitvi v domovino je s presledki študiral filozofijo na Dunaju, v Pragi, Parizu, Zagrebu in Ljubljani, kjer je leta 1928 diplomiral iz slovanske in primerjalne literarne zgodovine s teorijo. Po diplomi se je preživljal s pisanjem in prevajanjem ter objavljal v skoraj vseh tedanjih vidnih revijah. Leta 1931 je postal zunanji sodelavec ljubljanske Drame, leta 1934 pa njen profesionalni dramaturg, umetniški vodja in celo režiser.

Konec aprila 1941 je bil eden od ustanoviteljev Protiimperialistične (pozneje Osvobodilne) fronte in nato izvoljen za člana njenega izvršnega odbora. Maja 1942 je odšel v partizane k političnemu in vojaškemu vodstvu NOB. Januarja 1943 je bil v Polhograjskem hribovju izvoljen za Predsednika IO OF, nastopil oktobra 1943 na zboru odposlancev slovenskega naroda v Kočevju, novembra 1943 pa se je udeležil II. zasedanja AVNOJ-a v Jajcu. Leta 1944 je bil izvoljen za predsednika SNOS-a, udeležil se je zasedanja prve slovenske vlade v Ajdovščini in se z njo 10. maja 1945 vrnil v Ljubljano.

Po vojni je bil do leta 1950 profesor za teoretično dramaturgijo na takrat ustanovljeni Akademiji za igralsko umetnost in opravljal številne družbeno-politične funkcije. Med drugim je bil predsednik Prezidija Ljudske skupščine LRS, član zveznega Prezidija, predsednik Doma narodov Narodne skupščine LRS, poslanec zvezne in republiške skupščine in član predsedstva zveznega odbora SZDL Jugoslavije. Decembra 1949 je postal redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, od leta 1950 je bil upravik njenega Inštituta za literature, oktobra 1952 pa je bil izvoljen za predsednika Akademije, kar je ostal do leta 1976.

Od gimnazijskih let dalje se je ukvarjal s pisanjem. V začetku je pisal pesmi, snoval drame in prevajal Goetheja, kasneje je prevajal dela ruskih, francoskih, nemških, čeških, hrvaških in srbskih književnikov in kot kritični publicisti pisal o literarnih delih, gledališču, likovni umetnosti, kulturi in narodnih vprašanjih. V Kulturnih problemih slovenstva (1932) se je zavzel za slovensko nacionalno samobitnost. V knjigi Obrazi (1979) je ovrednotil 25 sodobnikov – umetnikov, politikov in znanstvenikov in njihove prispevke k slovenski kulturi. V knjigi Esej o lepoti (1981) je strnil razmišljanja o lepoti kot pojavu narave, človeka in njegovih stvaritev.

Za svoje delo je prejel številne nagrade in priznanja doma in v tujini.

Univerza v Ljubljani mu je na predlog Oddelka za slovanske jezike in književnosti Filozofske fakultete 18. oktobra 1966 podelila častni doktorat.

Akad. dr. h. c. Josip Vidmar je umrl v Ljubljani 11. aprila 1992.

Josip Broz Tito

1969

Josip Broz se je rodil v kmečki družini 7. maja 1892 v Kumrovcu na Hrvaškem očetu Hrvatu in materi Slovenki. Ko je deloval v ilegali in večkrat menjal identiteto, se je kot datum njegovega rostva uveljavil 25. maj. Bil je sedmi izmed petnajstih otrok. Leta 1907 je odšel v Sisak, kjer se je izučil za ključavničarja. Leta 1910 se je kot kovinar zaposlil v Zagrebu in postal član Socialnodemokratske stranke Hrvaške in Slavonije. Do jeseni 1913, ko je bil poklican na služenje vojaškega roka, je delal v različnih tovarnah v Sloveniji, Češki, Nemčiji in Avstriji. Končal je podčastniško šolo s činom vodnika in bil leta 1914, ko se je začela prva svetovna vojna, poslan na srbsko fronto, naslednje leto pa je bil njegov polk premeščen na rusko fronto. V Karpatih je bil ranjen in ujet. Po večmesečnem zdravljenju je bil poslan v delovno taborišče. Novembra 1917 je vstopil v mednarodno rdečo armado, naslednje leto je zaprosil za članstvo v Ruski komunistični partiji in postal član njene jugoslovanske sekcije. Jeseni 1920 se je vrnil v Jugoslavijo in postal član Komunistične partije Jugoslavije, ki je bila še istega leta prepovedana. Zaradi komunistične agitacije je bil leta 1927 zaprt, po prestani kazni pa je združil do tedaj na frakcije razdeljeno pokrajinsko organizacijo Partije. V letih 1928 do 1934 je bil v bombaškem procesu (v njegovem bivališču so našli bombe) ponovno obsojen. Po prihodu iz zapora je deloval v ilegali. Privzel je vzdevek Tito in nadaljeval s svojo partijsko aktivnostjo, večkrat potoval v Pariz in Moskvo ter postal član Političnega biroja Centralnega komiteja Komunistične partije Jugoslavije, leta 1937 pa njegov generalni sekretar. Maja 1941 je odšel v Beograd, od koder je vodil priprave za začetek osvobodilnega boja. Postal je vrhovni komandant Narodnoosvobodilne vojske in partizanskih odredov Jugoslavije in deloval na osvobojenem ozemlju v zahodni Srbiji. Na njegovo pobudo so se 27. novembra 1942 v Bihaću sestali predstavniki NOB iz vseh delov Jugoslavije in ustanovili AVNOJ. Na njegovem drugem zasedanju 29. novembra 1943 v Jajcu je dobil naslov maršala. Leta 1944 je odšel na osvobojeni Vis, od koder je vodil mednarodno dejavnost za priznanje Jugoslavije. Marca 1945 je v Beogradu sestavil vlado Demokratične federativne Jugoslavije. Predsednik vlade in minister za zunanje zadeve je bil do leta 1953, ko je postal predsednik države in spremenil njeno ime v Socialistična federativna republika Jugoslavija. Leta 1948 je prišel v konflikt s Stalinom, ki je Jugoslavijo izključil iz Kominterne, Tito pa je uvedel samosvojo obliko socializma. Vodil je tudi razvejano mednarodno politiko in bil začetnik in pomemben akter gibanja neuvrščenih, s katerim so se identificirale mnoge novoosvobojene države v svetu.

Za časa svojega življenja je užival velik mednarodni ugled in je prejel številna priznanja doma in v svetu. Univerza v Ljubljani mu je ob svoji petdesetletnici podelila častni doktorat. Svečana promocija, ki se jo je predsednik države osebno udeležil, je bila 11. decembra 1969.

Dr. h. c. Josip Broz Tito je umrl 4. maja 1980 v Ljubljani.

Akad. Edvard Kardelj

1969

Edvard Kardelj se je rodil 27. januarja 1910 v delavski družini v Ljubljani. Maturiral je leta 1929 na ljubljanskem učiteljišču. Leta 1926 je postal član mladinske organizacije jugoslovanskih komunistov SKOJ in v njej aktivno deloval. Leta 1930 je bil zaradi tega kot mladoletnik obsojen na dve leti zapora. Po odsluženi kazni je sodeloval pri obnavljanju v prvih letih kraljeve diktature zdesetkane organizacije Komunistične partije Jugoslavije za Slovenijo. V letih 1934 do 1937 je v Moskvi obiskoval Mednarodno leninsko šolo, nato pa predaval zgodovino svetovnega delavskega gibanja na Komunistični univerzi narodnih manjšin Zahoda in občasno tudi na Mednarodni leninski šoli. V domovino se je vrnil z nalogo organizirati ustanovni kongres Komunistične partije Slovenije. Bil je član Centralnega komiteja KPS in ožjega vodstva Komunistične partije Jugoslavije. Od Titovega prihoda na čelo Partije je bil med njegovimi najtesnejšimi sodelavci. V začetku vojne je delal za razmah narodnoosvodilnega boja v različnih krajih po državi. Bil je glavni nosilec ideje o ustanovitvi Osvobodilne fronte. Po kapitulaciji Italije je bila s Kočevskim zborom, ki ga imajo nekateri zgodovinarji za temelj slovenske državnosti, uresničena njegova zamisel o prvih volitvah v okupirani Evropi. Sodeloval je na prvem in drugem zasedanju AVNOJ-a in bil izvoljen za člana njegovega predsedstva in za podpredsednika NKOJ-a. Po drugem zasedanju v Jajcu je potoval po Jugoslaviji in utrjeval njegove sklepe. S Titom je odšel na Vis, ki je postal sedež nove Jugoslavije, in sodeloval v razgovorih z zavezniki. 7. marca 1945 je postal podpredsednik in minister za konstituanto v enotni vladi Demokratične federativne Jugoslavije. Takoj po koncu vojne se je osredotočil na mednarodno priznanje in uveljavljanje nove države in njenih mej, se posvečal razvijanju vsebine in metod dela KPJ, LF in množičnih organizacij v času obnove in industrializacije ter vplivno sodeloval pri razvoju in utrjevanju ljudske oblasti.

Imel je osrednjo vlogo v razvoju jugoslovanskega ustavnega sistema. Njegovo delo na zakonodajnem področju je segalo od zakonov s področja organizacije ljudske oblasti, upravne ureditve države ter položaja in organizacije državne uprave, volilnega in skupščinskega sistema do urejanja odnosov v združenem delu, razširjene reprodukcije, bančnega in kreditnega sistema. Ukvarjal se je s snovanjem povojne kmetijske politike s poudarkom na zadružništvu in podružbljanju kmetijske proizvodnje.

Edvard Kardelj je v povojni jugoslovanski družbi zasedal visoke položaje. Podpredsednik vlade je bil do leta 1953, nato do leta 1963 podpredsednik Zveznega izvršnega sveta. V času zaostrovanja z Informbirojem je postal zunanji minister, leta 1963 je bil izvoljen za predsednika Zvezne skupščine. Hkrati je opravljal številne druge politične in družbene funkcije.

Za svoje delo je prejel številna jugoslovanska in tuja odlikovanja. Srbska akademija znanosti in umetnosti ga je leta 1959 imenovala za svojega rednega člana. Po Kardelju so bili poimenovani objekti, ulice, naselja. Med drugim je njegovo ime v letih 1979 do 1990 nosila Univerza v Ljubljani, ki mu je 11. decembra 1969, ob svoji petdesetletnici, podelila častni doktorat.

Akad. dr. h. c. Edvard Kardelj je umrl v Ljubljani 2. februarja 1979.

Akad. prof. dr. Srečko Brodar

1969

Srečko Brodar se je rodil 6. maja 1893 v Ljubljani. Leta 1911 je na dunajski Filozofski fakulteti vpisal študij naravoslovja, ki ga je prekinila svetovna vojna. V letih 1915 do 1918 je bil na Soški fronti na Doberdobu, kjer je bil ranjen in odpuščen iz vojske. Po odpustu se je spet posvetil študiju. Leta 1920 je na zagrebški univerzi opravil profesorski izpit za pouk naravoslovja v srednjih šolah. Po diplomi se je zaposlil na gimnaziji v Celju, kjer je poučeval do leta 1939, nato na bežigrajski gimnaziji v Ljubljani. Leta 1946 je postal izredni profesor na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, leta 1951 pa na njeni Prirodoslovno-matematično-filozofski fakulteti redni profesor za prazgodovino človeka.

Kot profesor v Celju je leta 1928 med enim svojih sprehodov po naključju odkril paleolitsko postajo Potočka zijalka na Olševi v Karavankah. Izjemno odkritje več kot 130 koščenih konic in številnih orodij ledenodobnega človeka je močno odmevalo v znanstvenem svetu in odločilno vplivalo na razlago, kako sta v srednji Evropi potekala zadnja würmska ledena doba in mlajši paleolitik. Po tem odkritju se je profesor Brodar posvetil študiju paleolitika in leta 1939 na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani doktoriral. Do druge svetovne vojne je odkril še vrsto paleolitskih postaj v Sloveniji, po letu 1945 pa je svoje raziskovanje prenesel na notranjsko-primorski kras, kjer je prav tako odkril nova nahajališča. Raziskoval je tudi v drugih predelih Jugoslavije in prispeval pomemben delež k odkrivanju paleolitskih kultur v Bosni in Hercegovini ter v Srbiji.

Na Filozofski fakulteti v Ljubljani je ustanovil Inštitut za prazgodovino človeka, ki se je kasneje preimenoval v Katedro za kvartarologijo in skupaj z Oddelkom za geologijo ob reorganizaciji Univerze leta 1960 prešel na Fakulteto za naravoslovje in tehnologijo. Kot univerzitetni profesor je vzgojil sodelavce, s katerimi je oral ledino pri raziskavah paleolitika in neolitika. Dolgo vrsto let je uspešno vodil Inštitut za raziskovanje krasa in Arheološko sekcijo pri SAZU in kot glavni urednik urejal glasili teh inštitucij: Acta carsologica in Arheološki vestnik. Napisal je 39 znanstvenih razprav in 47 poljudnoznanstvenih razprav, poročil in ocen. V sodelovanju s sinom Mitjem Brodarjem je izdal dvojezično monografijo Potočka zijalka : visokoalpska postaja aurignacienskih lovcev (1983).

Leta 1946 ga je Slovenska akademija znanosti in umetnosti izvolila za svojega dopisnega, leta 1953 pa za rednega člana. Dvakrat je dobil Prešernovo nagrado (1949 in 1960), leta 1960 pa tudi Kidričevo nagrado.

Univerza v Ljubljani mu je na predlog Fakultete za naravoslovje in tehnologijo 11. decembra 1969 podelila častni doktorat za življenjski znanstveni opus, ki pomeni pomemben prispevek h kulturno-znanstvenemu razvoju Univerze.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Srečko Brodar je umrl 27. aprila 1987 v Ljubljani.

ES

Akad. prof. dr. Jovan Hadži

1969

Jovan Hadži se je rodil 22. novembra 1884 v Temišvaru v Banatu, zdaj Romunija. Leta 1903 je maturiral na humanistični gimnaziji v Zagrebu in se vpisal na Filozofsko fakulteto Univerze na Dunaju, kjer je študiral prirodoslovne predmete. Leta 1907 je bil kot učenec zoologov Hatscheka in Grobbena promoviran za doktorja znanosti, za tem pa je še diplomiral s profesorskim izpitom iz naravoslovnih predmetov ter fizike in geografije kot stranskih predmetov. Istega leta je postal pripravnik v Zoološkem muzeju v Zagrebu, leta 1908 pa asistent pri Katedri in Inštitutu za primerjalno anatomijo na zagrebški univerzi. Leta 1913 se je habilitiral za privatnega docenta na Filozofski fakulteti v Zagrebu. V letih 1913/14 se je kot planktolog aktivno udeležil prve jugoslovanske ekspedicije na Jadranu z »Vilo Velebita«. Od leta 1913 je predaval bakologijo in zoologijo tudi na Kmetijsko-gozdarski fakulteti zagrebške univerze. Raziskovalno je preučeval plankton in ožigalkarje ter opisal več novih vrst trdoživnjakov. Izpopolnjeval se je na zooloških postajah v Neaplju, Messini in Trstu ter opravil tečaj svilogojstva v Padovi. Po ustanovitvi univerze v Ljubljani se je odzval njenemu vabilu. 5. januarja 1920 je bil izvoljen za izrednega profesorja zoologije in imenovan za predstojnika Zoološkega inštituta, že naslednje leto pa je postal redni profesor. Na Univerzi v Ljubljani je ostal do leta 1957, ko je odšel na SAZU, kjer je bil upravnik Inštituta za biologijo.

Po prihodu v Ljubljano je začel sistematično zbirati biološko literaturo, ki je postala osnova za vzpostavitev biološke knjižnice. Po odhodu iz Zagreba je začel zaraziskovati favno gorskega sveta in podzemlja. Preučeval je zlasti paščipalce, suhe južine in praživali, živeče na drugih živalih. Opisal je nad sto novih vrst in rodov, izdelal prvo zoogeografsko karto Jugoslavije, najpomembnejše njegovo delo pa je preučevanje razvoja in sorodniških odnosov mnogoceličarjev. Široka razgledanost, vztrajna volja in smisel za sinteze ga je pripeljala do izvirnih teorij o evoluciji živali, s katerimi je zaslovel tudi v tujini. Najbolj znana je turbelarijska teorija knidarijev iz leta 1944. Raziskoval je tudi sorodniške odnose med vsemi živalskimi skupinami in izdelal sistem klasifikacije, v katerem je kraljestvo živali razdelil na šest debel. Prispeval je tudi k poznavanju življenja človeške ribice. Sam ali v soavtorstvu je napisal več učbenikov zoologije za srednje šole in skrbel za poljudne predstavitve svojih in tujih dognanj, ki jih je objavljal v reviji Proteus.

Po ustanovitvi Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani leta 1938 je postal njen član. Bil je dopisni član drugih jugoslovaskih akademij. Dobil je številna državna priznanja in odlikovanja, leta 1955 Prešernovo nagrado in leta 1963 Kidričevo nagrado. Profesor Jovan Hadži je kot utemeljitelj študija biologije na ljubljanski univerzi vzgojil številne generacije slovenskih biologov, s svojim znanstvenim delom pa dal temu študiju velik ugled doma in v svetu.

Univerza v Ljubljani mu je na predlog Oddelka za biologijo Biotehniške fakultete 11. decembra 1969, ob petdesetletnici Univerze, podelila častni doktorat.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Jovan Hadži je umrl 11. decembra 1972 v Ljubljani.

ZAL

Akad. prof. dr. Milko Kos

1969

Milko Kos se je rodil 12. decembra 1892 v Gorici. Po maturi se je vpisal na študij zgodovine in geografije na dunajski univerzi, ki ga je zaključil s promocijo leta 1916, naslednje leto pa je opravil še državni diplomski izpit. V letih 1916 do 1918 je bil v vojski. Po vojni je delal v takratni Državni biblioteki v Ljubljani. Leta 1921 je s podporo ljubljanske univerze odšel na École des Chartes v Pariz, kjer se je izpopolnjeval v pomožnih zgodovinskih vedah, nato pa je svoje študije nadaljeval v Münchnu. Maja 1924 je postal docent za pomožne zgodovinske vede na Univerzi v Beogradu, leta 1925 je bil imenovan za izrednega profesorja iste stroke v Zagrebu, septembra 1926 pa je prišel na univerzo v Ljubljani, kjer je bil od leta 1934 redni profesor za občo zgodovino srednjega veka in pomožne zgodovinske vede. Leta 1965 se je upokojil. V letu 1935/36 je bil dekan Filozofske fakultete, naslednje študijsko leto njen prodekan. Septembra 1941 je bil izvoljen za rektorja univerze in to funkcijo je opravljal v najtežjih letih obstoja univerze. Po vojni, v prvih letih obnove, odpravljanja škode in razširjanja univerzitetnega dela (1945-1948), pa je bil prorektor.

Dr. Milko Kos velja za enega od najpomembnejših slovenskih zgodovinarjev. Njegovo znanstveno zanimanje je bilo posvečeno agrarni in kolonizacijski zgodovini srednjega veka, politični in kulturni zgodovini s težiščem na srednjem veku, sintezi slovenske zgodovine, kritičnemu editiranju virov, pomožnim zgodovinskim vedam in vprašanjem slovenskega zgodovinopisja. Izdal je peti zvezek Gradiva za zgodovino Slovencev v srednjem veku (1928), ki je ostal v zapuščini njegovega očeta Franca Kosa, kritično izdajal druge zgodovinske vire in srednjeveške urbarje ter različne druge vire za slovensko pa tudi hrvaško, srbsko in ogrsko zgodovino. Profesor Kos je bil poleg profesorja Hauptmanna osrednja osebnost med slovenskimi zgodovinarji, ki so od začetka minulega stoletja pri svojih raziskavah od kritičnega pretresa virov in ugotavljanja dejstev prešli k problemski analizi. Leta 1933 je objavil Zgodovino Slovencev od naselitve do petnajstega stoletja, prvo znanstveno analizo celotne zgodovine Slovencev v srednjem veku, ki je v zelo dopolnjeni izdaji drugič izšla leta 1955. Gradivo za historično topografijo Slovenije je bilo objavljeno po njegovi smrti.

Dr. Milko Kos je poleg obče zgodovine srednjega veka in pomožnih zgodovinskih ved v prvih desetletjih predaval tudi zgodovino Slovencev, zlasti starejšo slovensko zgodovino. Razvoj Oddelka za zgodovino Filozofske fakultete v prvih dveh povojnih desetletjih je rezultat njegovega prizadevanja in skrbi za vsakega študenta, ki je kazal sposobnost in voljo za delo v znanosti. Od ustanovitve leta 1938 je bil član slovenske Akademije znanosti in umetnosti in dvakrat njen glavni tajnik. Vodil je njen Zgodovinski inštitut, ki danes nosi njegovo ime. Bil je član vrste drugih slovanskih akademij.

Univerza v Ljubljani mu je 11. decembra leta 1969, ob petdesetletnici ustanovitve Univerze, podelila častni doktorat. Akad. prof. dr. dr. h. c. Milko Kos je umrl 24. marca 1972 v Ljubljani.

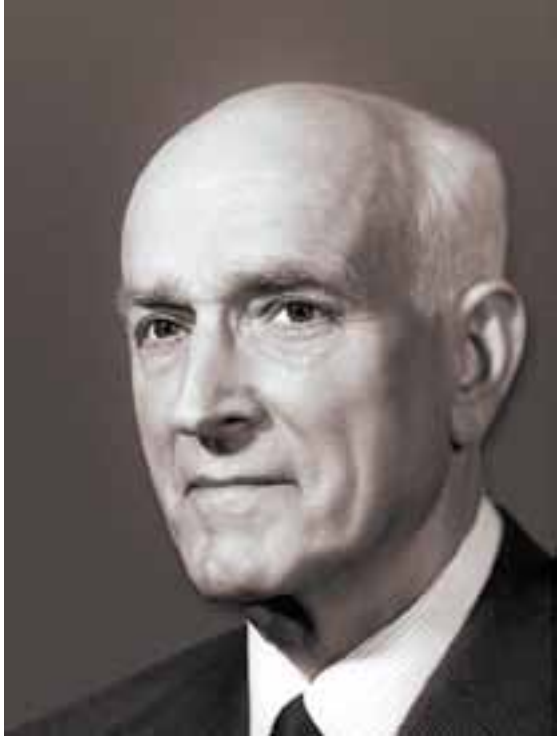

MF

Akad. prof. dr. Alija Košir

1969

Alija Košir se je rodil 6. aprila 1891 v Tržiču pri Trstu. Študij na Medicinski fakulteti na Dunaju je končal leta 1915. Med prvo svetovno vojno je bil na različnih frontah, po demobilizaciji pa je leta 1920 nastopil službo na takrat ustanovljenem Anatomskem inštitutu Medicinske fakultete v Ljubljani, najprej kot kot zdravnik demonstrator in še istega leta je bil imenovan za asistenta. Na pobudo profesorja Plečnika je leta 1922 še kot asistent prevzel predavanja in vaje iz histologije, po izvolitvi za docenta leta 1923 pa je prevzel Stolico za histologijo. S tem se je začelo njegovo uspešno pionirsko organizacijsko, pedagoško in znanstvenoraziskovalno delo. Leta 1935 je bil imenovan za izrednega in leta 1939 za rednega profesorja za histologijo. Leta 1961 se je upokojil, vendar je strokovno in raziskovalno še vodil Inštitut za histologijo ter predaval fakultativni predmet: tujke v medicini.
Življenje in delo profesorja Koširja je tesno povezano z razvojem in napredkom Medicinske fakultete v Ljubljani od njenih začetkov dalje. Fakulteti je posvetil petdeset let svojega življenja. Histologijo je uvedel kot samostojni predmet in jo razvil do zavidljive višine. Zavedal se je pomena znanstvenoraziskovalnega dela in ga zato uvajal in razvijal pri svojem delu. Bil je odličen pedagog in med prvimi na Medicinski fakulteti, ki je uvajal tudi študente v znanstveno raziskovanje. Eksperiment in laboratorijsko delo sta bila temeljni metodi, ki se ju je kljub neugodnim prostorskim in materialnim razmeram do ustanovitve popolne Medicinske fakultete posluževal pri oblikovanju sodelavcev in slušateljev medicine in sta rodili sadove tudi izven njegove ožje stroke. Novi zdravniki so ju uporabljali tudi na svojih delovnih področjih v zdravstvu.
Znanstvenoraziskovalno delo profesorja Koširja je bilo sprva usmerjeno v anatomijo, embriologijo, antropologijo, hematologijo in sodno medicino, kmalu pa se je osredotočil na eksperimentalno onkologijo. Članke o raziskavah raka je objavljal doma in v tujini. Skupno je objavil nad 50 strokovnih in znanstvenih člankov, številne poljudnoznanstvene članke in dve knjigi.
Leta 1955 je bil izvoljen za rednega člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Nekaj čas je bil tudi tajnik Medicinskega oddelka v Razredu za prirodoslovne in medicinske vede.
V zrelih letih se je vrnil k svoji priljubljeni disciplini – negi slovenske medicinske terminologije. Dolga leta je bil predsednik medicinske terminološke komisije in kasneje načelnik skupne terminološke komisije pri SAZU. Profesor Košir je opravljal tudi številne družbene funkcije. Med drugim je bil ustanovni član, predsednik in častni član Prirodoslovnega društva Slovenije. Bil je urednik Proteusa in Zdravstvenga vestnika, predsednik Zdravniške zbornice, predsednik Slovenskega zdravniškega društva in njegov častni član.
Na področju histoembriologije in eksperimentalne onkologije si je prislužil svetovni sloves. Za svoje delo je bil večkrat nagrajen. Med drugim je leta 1956 prejel Kidričevo nagrado in leta 1969 nagrado AVNOJ-a. 11. decembra 1969 mu je Univerza v Ljubljani, na predlog Medicinske fakultete, slovesno podelila častni doktorat. Akad. prof. dr. dr. h. c. Alija Košir je umrl 9. junija 1973 v Ljubljani.

Akad. prof Feliks Lobe

1969

Feliks Lobe se je rodil 14. oktobra 1894 v Ljubljani. Maturiral je leta 1914 na gimnaziji v Novem mestu, zatem pa se je vpisal na študij strojništva na Tehniški visoki šoli v Pragi. Zaradi vojne je študij prekinil in ga nadaljeval na Dunaju, kjer je leta 1922 diplomiral in se zaposlil v dunajski tovarni Warchalovski & Eissler in že po treh letih postal tehnični vodja tovarne. Načrtoval in konstruiral je parne, električne in dizelske lokomotive ter tramvaje. Kasneje je tovarno prevzelo podjetje STEG, ki je imelo večino delnic tudi v prvi jugoslovanski tovarni strojev in mostov v Slavonskem Brodu, kamor je bil poslan tudi Feliks Lobe. Leta 1930 je sprejel mesto izrednega profesorja na Tehniški fakulteti Univerze v Ljubljani, ki mu ga je ponudil Milan Vidmar. Predaval je elektrotehniko in osnove strojništva.Takoj po nastopu službe si je začel prizadevati za laboratorij za vaje in raziskovalno delo. Vsa njegova dejavnost od prihoda na fakulteto je bila posvečena ustanovitvi popolnega samostojnega študija strojništva, kar pa je bilo mogoče le v stavbi z ustreznimi laboratoriji in drugimi prostori. Uspelo mu je pridobiti zemljišče in sredstva za stavbo, ki je bila do začetka vojne že skoraj dokončana. Odprta pa je bila po koncu druge svetovne vojne, ko je bil ustanovljen tudi samostojni Oddelek za strojništvo. Za novo študijsko enoto je izbral sodelavce za pedagoško in raziskovalno delo ter še dolgo neposredno usmerjal njen začrtani razvoj. Ob prizadevanjih za organizacijo Strojnega oddelka je vestno opravljal tudi pedagoške obveznosti kot redni profesor za tehnologijo kovin in obdelovalne stroje ter se ukvarjal s konstrukcijo raznih naprav. Svojo ustvarjalnost je pokazal že v gimnaziji, ko je prijavil iznajdbo, za katero je dobil avstrijski patent. Tudi med študijem je izumil več mehanizmov in konstrukcij strojnih delov, med službovanjem na Dunaju pa je pridobil več patentov za svoje rešitve pri vzmetenju, pogonu in zavorah električnih lokomotiv in distribuciji mase pri motorjih z notranjim izgorevanjem. Po prihodu v Ljubljano je bil še vedno dejaven kot izumitelj, predvsem na področju zobniških sistemov, in tudi za te dobil številne patente. Leta 1956 je dobil nemški patent za iznajdbo Oljčni mehanizem s pospešenim povratnim hodom za vodoravne in navpične pehalne stroje.
Inž. Feliks Lobe je bil v študijskem letu 1958/59 dekan Fakultete za elektrotehniko in strojništvo, naslednje leto pa prodekan.
Leta 1949 je postal redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, leta 1958 je bil izvoljen za izrednega in naslednje leto za rednega člana Mednarodnega znanstvenega združenja za tehnike mehanske proizvodnje.
Univerza v Ljubljani mu je na predlog Fakultete za strojništvo 11. decembra leta 1969, ob petdesetletnici ustanovitve Univeze, za zasluge pri ustanovitvi slovenskega visokošolskega pouka strojništva in za znanstvene dosežke podelila častni doktorat.
Akad. prof. dr. h. c. Feliks Lobe je umrl 9. maja 1970 v Ljubljani.

Akad. prof. dr. France Stele

1969

France Stele se je rodil 21. februarja 1886 v Tunjicah pri Kamniku. Leta 1911 je na Filozofski fakulteti Univerze na Dunaju diplomiral iz umetnostne zgodovine in se usposobil za arhivsko, bibliotečno, muzejsko in spomeniško službo. Leta 1912 je doktoriral z disertacijo o srednjeveškem stenskem slikarstvu na Kranjskem in bil nastavljen kot praktikant pri dunajski Centralni komisiji za varstvo spomenikov, naslednje leto pa je prevzel vodstvo novoustanovljenega Deželnega konservatorskega urada za Kranjsko v Ljubljani ter vodil tudi referat za koroške spomenike. Leta 1914 je bil kot rezervni praporščak na galicijski fronti zajet in ostal v ujetništvu do konca vojne. Po vrnitvi v Ljubljano je prevzel vodstvo Spomeniškega urada za Slovenijo in ga vodil do leta 1938, ko je po imenovanju za izrednega profesorja (1937) začel predavati umetnostno zgodovino na ljubljanski Filozofski fakulteti. Na Arhitekturnem oddelku Tehniške fakultete je honorarno predaval umetnostno zgodovino že od leta 1921. Od leta 1952 do upokojitve leta 1960 je bil redni profesor, po upokojitvi je še honorarno predaval bizantinsko in jugoslovansko umetnostno zgodovino. Profesor Stele je kot vodja Spomeniškega urada v Ljubljani oral ledino na tem področju in slovensko spomeniško varstvo uredil po načelih dunajske umetnostnozgodovinske šole: konservirati, ne restavrirati. Z intenzivnim terenskim delom je odkrival in ohranjal spomenike, ki jih je pojmoval kot zgodovinske in kulturne priče preteklosti, ter objavljal svoje izsledke v številnih razpravah v strokovnih in drugih publikacijah. V delu Oris zgodovine umetnosti pri Slovencih (1924) je ovrgel misel, da je umetnost na Slovenskem živela le od tujih, zlasti nemških in italijanskih vplivov.

Po petindvajsetih letih plodnega znanstvenoraziskovalnega dela je na Stolici za umetnostno zgodovino nasledil Izidorja Cankarja. Kot pedagog je slovensko umetnostno zgodovino usmeril v raziskovanje domačega gradiva. Delo svojih študentov je prizadevno spremljal in tako vzgojil vrsto strokovnjakov za različna delovna področja. Njegovo mentorstvo je v obliki plodnega sodelovanja z Zavodom za spomeniško varstvo, Narodno galerijo, Moderno galerijo in drugimi segalo tudi izven univerze. Sam je slovensko umetnostno zgodovino zastopal na številnih kongresih, predvsem pa s tiskano besedo. Objavil je več kot 600 bibliografskih enot, med katerimi izstopajo dela: Umetnostna topografija političnega okraja Kamnik (1929), Monumenta artis slovenicae (1935, 1938), Umetnost zapadne Evrope (1935), Gotske dvoranske cerkve v Sloveniji (1938) in Slovenski slikarji (1949). Bil je vsestranski kulturni delavec. Že na Dunaju je urejal akademsko glasilo Zora, bil je urednik revije Dom in svet, sam ali v sodelovanju je urejal Kroniko slovenskih mest in Zbornik za umetnostno zgodovino. Uveljavil se je kot pomemben znanstvenik in eden od stebrov ljubljanske umetnostnozgodovinske šole.

Bil je član številnih domačih in mednarodnih strokovnih organizacij in prejel številne nagrade in priznanja. Med drugim mu je Filozofska fakulteta dunajske univerze leta 1962 podelila zlato doktorsko diplomo, ob osemdesetletnici leta 1966 je za življenjsko delo prejel Prešernovo nagrado. Univerza v Ljubljani mu je 11. decembra 1969, na predlog Filozofske fakultete, ob svoji petdesetletnici podelila častni doktorat. Istega leta je dobil tudi Herderjevo nagrado.

Akad. prof. dr. dr. h. c. France Stele je umrl 10. avgusta 1972 v Ljubljani.

NUK

Akad. prof. dr. Alois Tavčar

1969

Alois Tavčar se je rodil 2. marca 1895 v Ljubljani. Leta 1918 je diplomiral na Kmetijski fakulteti Tehniške visoke šole v Pragi in leta 1922 doktoriral. Zatem je bil zaposlen kot predstojnik zavoda za žlahtnjenje rastlin in predavatelj za genetiko na takrat ustanovljeni Agronomski fakulteti v Zagrebu. Leta 1924 se je habilitiral za univerzitetnega docenta, leta 1927 je postal izredni in leta 1932 redni profesor. Delu na Agronomsko-gozdarski fakulteti je posvetil 42 let in bil v tem času večkrat njen dekan. Upokojil se je leta 1964, vendar dela, zlasti na področju citogenetskih analiz lastnosti, ki jih želimo spreminjati na rastlinah, tudi po upokojitvi ni opustil in je še naprej ostal predstojnik fakultetnega zavoda za genetiko in žlahtnjenje rastlin.

Že med študijem je pokazal veliko zanimanje za znanstvenoraziskovalno delo in v prostem času delal pri profesorjih Stoklasu in Jeleniku, ki sta kot znanstveno disciplino že tedaj gojila genetiko in žlahtnjenje rastlin, katerima je ostal vse življenje zvest tudi Alois Tavčar. V tridesetih in štiridesetih letih prejšnjega stoletja je s pomočjo Rockefellerjeve štipendije svoje znanje izpopolnjeval na Inštitutu za genetiko v New Yorku in pri takrat najznamenitejšem genetiku in žlahtnitelju koruze dr. Emerssonu na Inštitutu za žlahtnjenje rastlin Univerze Cornell ter obiskal sorodne inštitute v 12 ameriških državah. Kasneje je študijsko obiskal tudi Veliko Britanijo, Sovjetsko zvezo in ponovno ZDA.

Preučeval je zlasti morfogenezo in fiziologijo absorpcije, genetske konstitucije in dedne lastnosti, somatsko in vegetativno hibridizacijo, heterozo, fiziologijo vegetacije in počitka. S selekcijo, hibridizacijo in uporabo jedrske energije je vzgojil več vrst pšenice, ječmena, koruznih hibridov in drugih rastlin. Prvi v Jugoslaviji je vpeljal statistično metodo v biologijo. Bil je tudi prvi, ki je v južni Evropi uvedel biometrični pristop pri izvajanju poskusov na rastlinah, in je zaslužen za širjenje biometrije v Evropi. S svojega strokovnega področja je objavil več kot 100 znanstvenih del, mnoge od njih v uglednih svetovnih revijah. Napisal je tudi 7 priročnikov s področja genetike, žlahtnjenja rastlin in biometrije.

Dr. Alois Tavčar je leta 1924 postal član Masarykove akademije dela v Pragi, leta 1927 član Univerze Cornell v ZDA, leta 1950 je bil izvoljen za rednega člana Jugoslovanske akademije znanosti in umetnosti v Zagrebu, leta 1953 pa za dopisnega člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti.

Profesorja Tavčarja je odlikovala velika ustvarjalna sila in pripravljenost pomagati vsakemu pri njegovem raziskovalnem delu. Tako je bil dejaven tudi pri vseh pomembnih vprašanjih kmetijstva v Sloveniji. Sodeloval je pri delu in organizaciji postaje za žlahtnjenje rastlin v Beltincih in Belju. V obdobju med obema vojnama, ko na slovenskem ozemlju ni bilo visokošolskega študija agronomije, je v Zagrebu vzgojil veliko slovenskih strokovnjakov. Leta 1947 pa je sodeloval v komisiji za imenovanje matičarjev za ustanovitev Agronomske fakultete v Ljubljani.

Doma in v svetu poznanemu znanstveniku in odličnemu pedagogu je Univerza v Ljubljani na predlog Biotehniške fakultete 11. decembra 1969, ob svoji petdesetletnici, slovesno podelila častni doktorat.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Alois Tavčar je umrl 2. marca 1979 v Zagrebu.

BF

Prof. Franc Mikuž

1972

Franc Mikuž se je rodil 26. novembra 1889 v Idrijskem Logu. Leta 1910 je maturiral na realki v Idriji in se vpisal na Agronomsko fakulteto Kmetijske visoke šole na Dunaju. Tam je bil učenec znamenitega profesorja Tschermaka in kasneje njegovega docenta Frana Jesenka. Delo z njima je bilo odločilno za njegovo strokovno in delovno usmeritev. Takoj po diplomi leta 1915 je odšel na vojsko, kjer je ostal do konca leta 1918. Januarja 1919 je bil imenovan za asistenta na kmetijsko-kemijskem preizkuševališču v Mariboru. Specializacijo iz genetike in žlahtnjenja rastlin je v letih 1919 do 1921 opravil na semenogojski postaji v Rumi in Kmetijsko-gozdarski fakulteti v Zagrebu. Leta 1921 je postal upravnik novoustanovljene semenske postaje v Beltincih, kjer je zbiral doma in v tujini razširjene sorte gojenih rastlin, jih odbiral, žlahtnil in poskusno uvajal v proizvodnjo. V tem času je vzgojil priznane domače pšenične sorte. Po dvajsetih letih dela na postaji v Beltincih, ki je pod njegovim vodstvom zaslovela, je bil leta 1934 imenovan za ravnatelja Kmetijske šole v Rakičanu, še vedno pa je nadziral tudi selekcijsko delo na postaji v Beltincih. Po okupaciji Prekmurja je delal kot honorarni kmetijski referent pri okraju Ljubljana okolica in na Kmetijski zbornici. Po vojni je služboval najprej kot svetovalec za semenogojsko službo na Ministrstvu za kmetijstvo, zatem pa v letih 1950–1954 kot znanstveni sodelavec na Kmetijskem znanstvenem zavodu v Ljubljani.

S pedagoškim delom je začel že v letu 1919 kot asistent kmetijskega preizkuševališča v Mariboru, kjer je poleg redne službe predaval kemijo in fiziko na vinarski in sadjarski šoli. V Beltincih so se pri njem vzgajali mlajši kadri za praktično žlahtnjenje rastlin. Pozneje je kot direktor šole v Rakičanu predaval poljedelstvo, kmetijsko gospodarstvo in zadružništvo. Leta 1950 je bil izvoljen za honorarnega in leta 1954 za rednega profesorja na Agronomski in gozdarski fakulteti Univerze v Ljubljani za predmet žlahtnjenje rastlin. Na tem mestu je ostal do upokojitve leta 1965, honorarno pa je predaval še do leta 1971. Ustanovil in organiziral je Inštitut za genetiko in žlahtnjenje rastlin ter razvil raziskovalno, terensko in laboratorijsko delo. Plod njegovega sistematičnega raziskovalnega dela je knjiga Koruza v Sloveniji in njeni hibridi, za katero je leta 1962 prejel nagrado Sklada Borisa Kidriča. Objavil je 22 razprav in 5 knjig. Za svoje znanstveno in pedagoško delo ter delo pri selekciji rastlin in razvoju semenarstva je prejel več priznanj, diplom in odlikovanj, med drugim zlato inženirsko diplomo Visoke šole za kulturo tal in bil leta 1956 izvoljen za rednega člana zveze evropskih selekcionarjev Eucarpia.

Poglavitni življenjski smisel profesorja Franca Mikuža je bil poiskati najbolj zanesljivo pot za povečanje proizvodnje hrane. Našel jo je v žlahtnjenju rastlin ter s svojim znanstvenim, strokovnim in pedagoškim delom veliko prispeval k razvoju vzgoje in selekcije rastlin v Sloveniji.

Univerza v Ljubljani mu je 10 oktobra 1972 na predlog Biotehniške fakultete podelila častni doktorat za ustvarjalnost in dosežke pri znanstvenem žlahtnjenju rastlin ter vzgoji diplomantov in mladih znanstvenikov.

Prof. dr. h. c. Franc Mikuž je umrl 21. oktobra 1978 v Ljubljani.

Akad. prof. dr. Makso Šnuderl

1975

Makso Šnuderl se je rodil 13. oktobra 1895 v Rimskih Toplicah. Pravo je začel študirati leta 1918 na Univerzi v Gradcu, zaključil pa ga je z doktoratom na zagrebški Pravni fakulteti leta 1921. Poklicno se je do druge svetovne vojne udejstvoval v Mariboru, najprej kot sodnik, kasneje pa je odprl samostojno advokaturo ter bil obenem vodilni kulturni delavec. Po kapitulaciji Jugoslavije se je pred nemško aretacijo z družino umaknil v Ljubljano, kjer je aktivno sodeloval v Osvobodilni fronti in že junija 1941 postal član njenega vrhovnega plenuma. Sodeloval je pri oblikovanju izjav, sklepov, odlokov in drugih aktov. Pomemben je bil tudi njegov delež pri oblikovanju temeljnih točk OF. Od septembra 1943 je na osvobojenem ozemlju kot pravni referent nadaljeval svoje delo pri pripravljanju odlokov, ki jih je sprejel zbor odposlancev slovenskega naroda v Kočevju in SNOS na svojem prvem zasedanju v Črnomlju. Bil je tudi predsednik komisije pri predsedstvu SNOS za ugotavljanje okupatorjevih zločinov, od začetka leta 1945 pa predsednik državne komisije za vojno škodo v Beogradu. Do leta 1963 je bil zvezni poslanec in tajnik ustavodajnega odbora ustavodajne skupščine, tajnik in predsednik zakonodajnega odbora Zvezne ljudske skupščine.

Leta 1960 je bil izvoljen za člana komisije za ustavna vprašanja pri Zveznem izvršnem svetu, naslednje leto za člana komisije za izdelavo nove zvezne in republiške ustave.
Leta 1947 je bil imenovan za rednega profesorja ustavnega prava Jugoslavije na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani in na tem mestu ostal do upokojitve leta 1969. V študijskem letu 1953/54 je bil dekan Pravne fakultete, v letih 1961 do 1964 rektor ljubljanske univerze in v tem času eno leto predsednik Skupnosti jugoslovanskih univerz. Ves čas delovanja na fakulteti je bila v ospredju njegova skrb za napredek vzgojno-izobraževalnega in mentorskega dela s študenti. Veliko pozornosti je posvečal pripravi učbenikov. Leta 1949 je izdal komentirano zbirko dokumentov o razvoju ljudske oblasti v Sloveniji, ki je bila dolgo časa edina tovrstna publikacija.
Za svoje delo je Makso Šnuderl prejel več visokih državnih priznanj in nagrad. Slovenska akademija znanosti in umetnosti ga je leta 1956 izvolila za svojega rednega člana, leta 1961 pa ga je Jugoslovanska akademija znanosti in umetnosti izvolila za dopisnega člana.
Univerza v Ljubljani mu je 17. oktobra 1975, ob osemdesetletnici, na predlog Pravne fakultete, podelila častni doktorat, Pravna fakulteta pa ga je leta 1977 imenovala za zaslužnega profesorja.
Akad. prof. dr. dr. h. c. Makso Šnuderl je umrl 23. junija 1979 v Ljubljani.

http://www.unc.edu/news/pics/event/lecture/deBakey.jpg

Prof. dr. Michael Ellis DeBakey

1976

Michael Ellis DeBakey se je rodil 7. septembra 1908 v mestu Lake Charles v Louisiani (ZDA) kot Michel Dabagi, sin libanonskih priseljencev, ki sta prevzela amerikanizirano obliko priimka DeBakey. Medicino je študiral na Univerzi Tulane v New Orleansu. Po opravljenem stažu v Bolnišnica Charlity v New Orleansu je odšel v Evropo, kjer se je izpopolnjeval iz kirurgije na univerzah v Strasbourgu in Heidelbergu. Po vrnitvi na Medicinsko šolo Tulane je bil v letih 1937–1948 zaposlen na njeni Kirurški fakulteti. Med drugo svetovno vojno je sodeloval v vojaški kirurški službi in jo kasneje tudi vodil. V tem času je prispeval k razvoju mobilne vojaške kirurške bolnišnice (MASH). Po vojni se je pridružil Koledžu za medicino Univerze Baylor v Wacu v Teksasu, kjer je bil redni profesor in vodja Kirurškega oddelka. Leta 1969 se je Koledž za medicino Baylor pod njegovim vodstvom ločil od Univerze Baylor.

Dr. DeBakey je bil svetovno znan srčni kirurg, inovator, znanstvenik in pedagog. Razvil je nove tehnološke metode pri operacijah srca: že leta 1932 je sestavil cilindrično črpalko, ki je kasneje postala del t. i. umetnih pljuč, uvedel je presajevanje dela žile in z njim zdravil anevrizme, leta 1956 je namesto naravne žile začel uporabljati plastično cevko in leta 1963 bolniku prvič vstavil miniaturno črpalko, ki je podpirala delovanje srca. Izvedel je več kot 60.000 kardiovaskularnih postopkov in izuril tisoč kirurgov, ki so njegovo znanje ponesli po svetu. Leta 1967 je nekaj srčnih operacij opravil tudi v Ljubljani.

S svojim delom si je prislužil ugled in status mednarodne medicinska avtoritete. Vodil je prizadevanja za ustanovitev Državne medicinske knjižnice, ki je postala največji in najprestižnejši svetovni repozitorij medicinskega gradiva. Precej časa je posvečal ureditvi zdravstvenih sistemov v Evropi ter na Bližnjem in Srednjem vzhodu in svetovanju državnim odborom v zvezi s tem.

Objavil je več kot 1300 medicinskih člankov, poglavij in knjig o različnih vidikih kirurgije, medicine, zdravja, medicinskih raziskavah, medicinskem izobraževanju, etiki ter socialno-ekonomskih in filozofskih vprašanjih. Nekatera izmed njegovih del so danes klasična.

S svojo vnetostjo, bistroumnostjo, celovito osebnostjo in človečnostjo si je prislužil številna častna priznanja prestižnih univerz in drugih izobraževalnih, strokovnih in javnih ustanov ter vlad širom po svetu. S svojim najvišjim priznanjem – podelitvijo častnega doktorata – ga je 1. septembra 1976 odlikovala tudi Univerza v Ljubljani.

Prof. dr. dr. h. c. Michael Ellis DeBakey je umrl 11. julija 2008 v Houstonu, Texas, ZDA.

Sergej Kraigher

1977

Sergej Kraigher se je rodil 30. maja 1914 v Postojni. Medicino je študiral v Ljubljani in nato v Zagrebu. Februarja 1934 je postal član Komunistične partije Slovenije. Istega leta je bil aretiran in obsojen na dvoletno zaporno kazen. Po odsluženi kazni je nadaljeval s študijem ter kot član in sekretar Komunistične partije Slovenije politično deloval v Ljubljani. Od leta 1937 je kot študent v Zagrebu aktivno deloval predvsem v tamkajšnjih študentskih organizacijah. Leta 1940 je po ukazu Partije odšel v ilegalo in deloval v Zasavju, kjer je bil inštruktor Centralnega komiteja Komunistične partije Slovenije. Od decembra 1941 je deloval na Štajerskem. Marca 1944 je bil zaradi nesoglasij za več mesecev izključen iz Komunistične partije Slovenije. Po ponovnem sprejetju je deloval kot sekretar oblastnega komiteja KPS za severno Slovenijo.
Po vojni je bil guverner Narodne banke Jugoslavije, direktor Zveznega zavoda za gospodarsko planiranje, državni sekretar za zunanjo trgovino, predsednik odbora ljudske skupščine za družbenoekonomske odnose. V letih 1967–1974 je bil predsednik Skupščine Socialistične republike Slovenije in v letih 1974–1979 predsednik Predsedstva SRS. V letih 1979–1984 je bil član Predsedstva Socialistične federativne republike Jugoslavije, 1981–1982 pa tudi predsednik Predsedstva. Kraigher je bil eden najbolj zavzetih teoretikov samoupravnega socializma in je objavil več publikacij, zlasti s področja družbenoekonomskih odnosov. Za svoje delo je prejel več državnih odlikovanj.
Univerza v Ljubljani mu je 17. februarja 1977 na predlog Ekonomske fakultete ob njeni tridesetletnici podelila častni doktorat za izredne zasluge za ustvarjalni prispevek k razvoju jugoslovanske družbenoekonomske misli, za graditev in uveljavljanje jugoslovanskega socialističnega samoupravnega sistema in za razvoj visokega šolstva.
Dr. h. c. Sergej Kraigher je umrl 18. januarja 2001 v Ljubljani.

Akad. prof. dr. Anton Kuhelj

1979

Anton Kuhelj se je rodil 11. novembra 1902 na Opčinah pri Trstu. Po maturi se je vpisal na Oddelek za elektrotehniko Tehniške fakultete ljubljanske univerze. Diplomiral je 1927. leta, zatem pa se je posvetil še študiju mehanike in bil leta 1936 promoviran za doktorja tehničnih znanosti. Že leta 1933 je bil izbran za docenta za teoretično mehaniko na Tehniški fakulteti, leta 1938 je postal izredni, leta 1946 pa redni profesor za področje mehanike. Profesor Kuhelj je postavil pouk mehanike na ljubljanski univerzi na sodobne temelje. Od leta 1959 dalje je sodeloval tudi pri organizaciji podiplomskega študija in kot odličen predavatelj bistveno prispeval k njegovi usmeritvi v kvalitetne znanstvene tokove. Njegovo znanstveno delo je segalo na področje elastostatike, hidromehanike in aeromehanike. Svoje znanje je z velikim uspehom apliciral na letalstvo in turbinske stroje. Svoje prvo letalo, ki mu je sledilo še pet drugih, je skonstruiral v letih 1933–1935. Kljub širokemu spektru znanstvenih problemov, ki jih je obravnaval z bogatim znanjem matematike in fizike, je znal profesor Kuhelj znanost in tehniko približati vsem znanja željnim. Z dosežki svojega znanstvenega dela, ki so objavljeni v strokovnih publikacijah doma in v tujini, si je pridobil velik mednarodni ugled. Vse do upokojitve leta 1977 je predaval na več tehniških fakultetah ljubljanske univerze, na drugih jugoslovanskih univerzah, na Tehniški univerzi v Budimpešti in v mednarodnem centru za mehaniko v Vidmu. Poleg znanstvenega, pedagoškega in konstruktorskega dela je opravljal številne družbene funkcije in zahtevne naloge na fakulteti in univerzi. V študijskem letu 1947/48 je bil dekan Tehniške fakultete, po razbitju Univerze pa je kot rektor prevzel vodstvo novoustanovljene samostojne Tehniške visoke šole. V letu 1954 je bil izvoljen za rektorja ponovno združene ljubljanske univerze in po zaključku rektorske funkcije ostal na položaju prorektorja. Bil je tudi direktor Inštituta za matematiko, fiziko in mehaniko Univerze v Ljubljani, znanstveni vodja Inštituta za turbinske stroje v Ljubljani in predsednik jugoslovanskega društva za mehaniko.

Od leta 1949 je bil redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, njen podpredsednik in predsednik sekcije za tehnične znanosti, dopisni član Srbske akademije znanosti in umetnosti in Akademije znanosti in umetnosti Bosne in Hercegovine ter član plenuma Sveta akademij Jugoslavije. Bil je direktor, predsednik in znanstveni svetovalec številnih ustanov ter bil odlikovan s številnimi častnimi članstvi in visokimi državnimi odlikovanji.

Za življenjsko znanstveno delo je leta 1972 prejel nagrado Borisa Kidriča, za dolgoletno uspešno pedagoško delo pa je bil leta 1977 imenovan za zaslužnega profesorja.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je 12. decembra 1979 na predlog Fakultete za naravoslovje in tehnologijo, ki so ga podprle Fakulteta za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo, Fakulteta za elektrotehniko in Fakulteta za strojništvo, podelila častni doktorat za znanstvene dosežke na področju teoretične in uporabne mehanike.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Anton Kuhelj je umrl 31. julija 1980 v Ljubljani.

Akad. prof. ddr. Janez Milčinski

1979

Janez Milčinski se je rodil 3. maja 1913 v Ljubljani. Študij na ljubljanski Pravni fakulteti je končal s promocijo leta 1936, nato se je vpisal še na Medicinsko fakulteto v Ljubljani in študij zaključil leta 1940 v Zagrebu. Po diplomi je opravljal staž v Splošni bolnišnici v Ljubljani kot asistent pripravnik na Patološko-anatomskem inštitutu Medicinske fakultete. Leta 1943 se je priključil narodnoosvobodilni vojski in deloval kot vojni kirurg, organizator vojnosanitetne službe ter kot predavatelj in vzgojitelj pomožnih zdravstvenih delavcev. Po vojni je najprej delal na Oddelku za vzgojo zdravstvenega naraščaja pri Ministrstvu za zdravstvo in v tej funkciji sodeloval pri ustanavljanju popolne Medicinske fakultete. Leta 1945 je bil izvoljen za izrednega profesorja sodne medicine in predstojnika Inštituta za sodno medicino, leta 1957 je postal redni profesor. Od leta 1945 je predaval sodno medicino tudi na ljubljanski Pravni fakulteti. Bil je matičar medicinskih fakultet v Sarajevu in Skopju ter Stomatološke fakultete v Ljubljani. Prof. Janez Milčinski je bil pionir sodobne sodnomedicinske misli in dejavnosti ter medicinskega izvedenstva. Bil je soustanovitelj in predsednik Združenja za sodno medicino Jugoslavije, ki je bistveno pripomoglo k nastanku in razvoju sodnomedicinske dejavnosti pri nas ter k osnovam in razvoju doktrine ocenjevanja telesnih poškodb. Kot prodekan in dekan Medicinske fakultete je dopolnjeval, izpopolnjeval ter moderniziral medicinski študij, kot prorektor in rektor Univerze je prispeval k rasti njenega ugleda v družbi, z mednarodnim sodelovanjem pa v svetu. Aktiven je bil tudi v javnem življenju, posebej je pomemben njegov prispevek pri organizaciji in opravljanju prve pomoči v izjemnih stanjih in množičnih katastrofah, kjer je z osebnim zgledom pri akcijah v Langaronu, Skopju, na Siciliji in drugje dal osnove za nastanek in organizacijo posebne službe za tovrstno pomoč. Z izjemnim posluhom in zavzetostjo se je posvečal vzgoji delavcev vseh profilov na področju prve pomoči, bil vzgojitelj sodnomedicinsko usmerjenih kriminalistov ter avtor in soavtor učbenikov s tega področja. V zrelih letih je objavljal tudi prispevke s področja morale, etike ter deontoloških vprašanj.

Za svoje delo je bil doma in v tujini večkrat nagrajen. Leta 1970 je postal redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, v letih 1976–1992 pa je bil njen predsednik. Leta 1976 mu je ob koncu njegove rektorske funkcije Univerza v Ljubljani podelila zlato plaketo in leta 1983 naziv zaslužni profesor.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je 12. decembra 1979 podelila častni doktorat za pionirsko, izvirno in bogato publicistično delo na področju sodobne sodnomedicinske misli in dejavnosti, medicinskega izvedeništva, medicinske etike in deontologije na Slovenskem, za usmerjanje in vzgojo številnih generacij medicincev in zdravnikov po načelih socialističnega humanizma in patriotske zavesti in za sodelovanje pri organiziranju sodnomedicinskih nalog in opravil v množičnih nesrečah in katastrofah.

Akad. prof. ddr. dr. h. c. Janez Milčinski je umrl 28. julija 1993 v Ljubljani.

Prof. Vida Tomšič

1979

Vida Tomšič se je rodila 26. junija 1913 v učiteljski družini v Ljubljani. Po maturi na realki se je vpisala najprej na Filozofsko, potem pa na Pravno fakulteto ljubljanske univerze, kjer je leta 1941 diplomirala. Že kot študentka se je pridružila levičarskemu študentskemu gibanju in sodelovala v njegovih akcijah. Postala je članica Komunistične partije Jugoslavije in bila leta 1934 zaradi komunističnega delovanja zaprta. Po vrnitvi iz zapora je delovala v ženskem protifašističnem gibanju, v slovenskem ljudskofrontnem gibanju, pri tiskanju in razpečevanju partijske literature, med okupacijo pa je ilegalno delovala v ljubljanski partijski organizaciji, dokler ni bila ob koncu leta 1941 aretirana, mučena in obsojena na 25-letno zaporno kazen. Po kapitulaciji Italije je z drugimi interniranci prišla v anglo-ameriško taborišče v južni Italiji, kjer je organizirala partijsko delo ter bila med ustanovitelji I. prekomorske brigade. Decembra 1943 se je preko Jajca vrnila v Slovenijo in bila februarja 1944 izvoljena v Slovenski narodnoosvobodilni svet. Nekaj časa je urejala časopis Ljudska pravica in opravljala organizacijske naloge v Centralnem komiteju Komunistične partije Slovenije. Politično je delovala na Primorskem, ob osvoboditvi pa je odšla na Koroško, kjer je ostala do umika jugoslovanske vojske. 5. maja 1945 je bila izvoljena v prvo slovensko vlado kot ministrica za socialno politiko. Ves čas po vojni je bila na vodilnih mestih v upravno-oblastnih organih. Bila je predsednica državne kontrolne komisije, predsednica Antifašistične fronte žensk Jugoslavije, poslanka republiške skupščine in v letih 1962–1963 njena predsednica, poslanka zvezne skupščine in predsednica Zbora narodov te skupščine. Imela je tudi številne politične funkcije v Centralnem komiteju Zveze komunistov Slovenije, Centralnem komiteju Zveze komunistov Jugoslavije in v Socialistični zvezi delovnega ljudstva Slovenije. Delovala je tudi na področju mednarodnih odnosov in se kot članica delegacij udeleževala številnih mednarodnih konferenc. Med drugim je bila predstavnica v Komisiji Združenih narodov za socialni razvoj (ECOSOC) in nekaj časa tudi predsednica te komisije, članica jugoslovanske delegacije na IX. in XXV. zasedanju Generalne skupščine Združenih narodov, članica delegacije na svetovni konferenci o prebivalstvu leta 1974 in vodja delegacije na svetovni konferenci v mednarodnem letu žensk leta 1975.

V njeni obsežni bibliografiji, ki šteje okoli 350 enot, izstopajo zlasti prispevki, v katerih obravnava položaj in vlogo žensk v gospodarskem in družbenem življenju. Veliko del Vide Tomšič obravnava načrtovanje družine, njeno poglavitno zanimanje pa je veljalo razmerjem v zakonski zvezi in družini. Zavzemala se je za enakopravni družbenoekonomski položaj žensk in moških ter s tem povezane spremembe v zakonskih in družinskih odnosih. Njena stališča so se izrazila v zakonu o zakonski zvezi in družinskih razmerjih, ki ga je leta 1976 sprejela Socialistična republika Slovenija. Zaradi usmerjenosti in kvalitete svojega dela je bila leta 1978 habilitirana za redno profesorico za področje družinskih odnosov na Pravni fakulteti v Ljubljani.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani ji je na predlog Pravne fakultete 12. decembra 1979, ob šestdesetletnici Univerze, kot prvi ženski podelil častni doktorat za teoretično in praktično pomembne dosežke pri graditvi socialističnih in samoupravnih družbenih odnosov.

Prof. dr. h. c. Vida Tomšič je umrla 10. decembra 1998 v Ljubljani.

Akad. prof. dr. Anton Vratuša

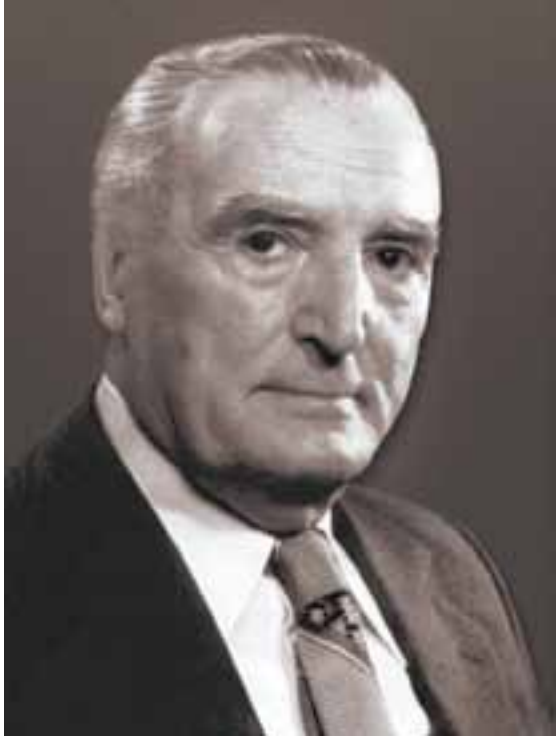
1979

Anton Vratuša se je rodil 21. februarja 1915 v Dolnjih Slavečih v Prekmurju. Študiral je slavistiko na Filozofski fakulteti v Ljubljani, kjer je leta 1941 tudi doktoriral. Že leta 1941 se je vključil v narodnoosvobodilni boj, od februarja 1942 do septembra 1943 je bil interniran v italijanskih taboriščih. Po kapitulaciji Italije je opravljal razne vojaške in politične dolžnosti, po koncu vojne pa je imel številne visoke politične in državne funkcije v Jugoslaviji in tujini, med drugim je bil predsednik Izvršnega sveta Skupščine Socialistične republike Slovenije (1978–1980) in stalni predstavnik Socialistične federativne republike Jugoslavije pri Organizaciji združenih narodov (1967–1969). Je eden od ustanoviteljev Mednarodnega centra za upravljanje podjetij v družbeni lastnini v deželah v razvoju s sedežem v Ljubljani.

Leta 1950 je ob delu dokončal tretjo stopnjo študija iz družbenih ved na visoki politični šoli v Beogradu, kjer je bil v letih 1956–1967 tudi profesor. Leta 1969 je bil izvoljen za rednega profesorja na Fakulteti za politične vede v Beogradu za predmet teorija in praksa samoupravljanja v Jugoslaviji, od leta 1974 je ta predmet redno predaval na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo Univerze v Ljubljani.

Tik pred drugo svetovno vojno je bil znanstveno in publicistično dejaven na področju slavistike in literarne zgodovine, po vojni pa je težišče svojega dela prenesel na področje samoupravljanja in participacije, komunalnega sistema, mednarodnih odnosov in novega ekonomskega reda v svetu. Na področju mednarodnih odnosov zlasti izstopajo prispevki o Organizaciji združenih narodov, procesu dekolonizacije, gibanju neuvrščenih in dežel v razvoju. Raziskovalno se je ukvarjal tudi z vprašanjem narodnostnih manjšin, človekovih pravic in trajnostnega razvoja. Objavil je več samostojnih del ter več kot 350 razprav in člankov v domačih in tujih znanstvenih in strokovnih časopisih. Leta 1978 je postal izredni in leta 1985 redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani je akad. prof. dr. Antonu Vratuši na predlog Fakultete za sociologijo, politične vede in novinarstvo 12. decembra 1979, ob sedemdesetletnici ustanovitve Univerze, slovesno podelila častni doktorat za izjemna znanstvena dela s področja političnega sistema socialističnega samoupravljanja, svetovnega socializma in neuvrščenosti, za pedagoško delo, ki izpričuje visoke kvalitete znanstvenika in univerzitetnega učitelja, za pomemben prispevek k politični znanosti, za uvajanje primerjalnih metod in interdisciplinarnosti v družboslovnih raziskavah ter za zasluge pri ustanovitvi in nadaljnjem razvoju Mednarodnega centra za upravljanje podjetij v družbeni lastnini v deželah v razvoju.

Akad. prof. dr. Zoran Bujas

1981

Zoran Bujas se je rodil 27. decembra 1910 v Splitu. Diplomiral je leta 1932 na Filozofski fakulteti Univerze v Zagrebu in naslednje leto doktoriral iz psihologije. V letih 1933–1936 se je študijsko izpopolnjeval na pariški Sorboni pri enem najvidnejših psihologov tistega časa, profesorju Henriju Pieronu. Po vrnitvi se je zaposlil v poklicni svetovalnici v Zagrebu. Leta 1938 je postal privatni docent na zagrebški Filozofski fakulteti, leta 1948 je bil izvoljen v naziv izrednega profesorja za eksperimentalno in fiziološko psihologijo, leta 1954 je postal redni profesor Filozofske fakultete, kjer je deloval do upokojitve leta 1981. V študijskem letu 1955/56 je bil dekan Filozofske fakultete, v letih 1956–1960 pa prorektor in rektor zagrebške univerze. Ustanovil je Inštitut za psihologijo in fiziologijo dela in bil njegov prvi direktor, leta 1949 je utemeljil Inštitut za medicinska raziskovanja in medicino dela na Jugoslovanski akademiji znanosti in umetnosti, ki ga je vodil do leta 1967. Profesor Bujas je v okrilju Laboratorija za raziskovanje strukture in funkcije čutnih organov, ki ga je leta 1979 ustanovil pri JAZU, raziskovalno deloval do svoje smrti.
Njegovo znanstvenoraziskovalno delo je segalo na področje psihofiziologije čutil in psihofizike, čutne adaptacije, psihofizičnega skaliranja in psihofiziologije dela, neprecenljiv pa je njegov prispevek na področju psihometrije in konstrukcije originalnih psihodiagnostičnih inštrumentov. Delo prof. Bujasa predstavlja po metodologiji, problematiki in doseženih rezultatih pomemben in priznan prispevek k svetovni znanosti. Svoje znanstvene misli je neprestano širil, povezoval s pedagoškim procesom in apliciral v neposredni praksi. V povojnem obdobju je bil poleg Mihajla Rostoharja glavni organizator in pobudnik raziskovalnega dela in najzaslužnejši za razvoj psihološke stroke v Jugoslaviji. Na pobudo profesorja Rostoharja je leta 1954 prevzel predavanja iz industrijske psihologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani in tako pomembno prispeval k razvoju njenega Psihološkega oddelka. Naklonjen skupinskemu raziskovalnemu delu je za znanstveno delo usposobil veliko mladih raziskovalcev. Bil je član številnih mednarodnih in domačih strokovnih združenj, nekatera od njih je tudi vodil. Aktivno je sodeloval na številnih mednarodnih kongresih. Leta 1964 je bil organizator in predsednik XV. mednarodnega kongresa za primerjalno psihologijo v Ljubljani. Kot gost je predaval na več priznanih tujih univerzah. Urejal je svetovno znani časopis Acta Instituti psyhologici Universitatis Zagrabiensis, ki je objavljal najkvalitetnejše znanstvene članke. Bil je akademik, od leta 1985 tudi dopisni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Odlikovan je bil z več visokimi državnimi priznanji.
Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je na predlog Filozofske fakultete 17. aprila 1981 podelila častni doktorat za znanstvene dosežke na področju psiholoških znanosti.
Akad. prof. dr. dr. h. c. Zoran Bujas je umrl 11. januarja 2004 v Zagrebu.

NUK

Dr. Marijan Brecelj

1981

Marijan Brecelj se je rodil 23. aprila 1910 v Gorici. Študiral je na Pravni fakulteti ljubljanske univerze, kjer je leta 1933 diplomiral in naslednje leto doktoriral. Kot študent je bil aktiven v katoliškem društvu Zarja in bil leta 1931 izvoljen za predsednika Zveze slušateljev ljubljanske univerze. Zaradi aktivnega sodelovanja v študentskih akcijah, stavkah in demonstracijah ga je preganjala policija, ga za krajši čas zaprla in postavila pred sodišče. Somišljenik krščanskosocialističnega gibanja je bil tudi po zaključku študija, ko je deloval kot odvetnik. Vključil se je v klub Beseda in bil aktiven v Jugoslovanskem strokovnem klubu, kjer si je prizadeval za politično in organizacijsko krepitev enotnosti delavstva in naprednih izobražencev. Aprila 1941 je bil med ustanovitelji Protiimperialistične (pozneje Osvobodilne) fronte slovenskega naroda in od tedaj dalje član njenega vodstva. V Osvobodilni fronti je opravljal več političnih in organizacijskih funkcij ter učinkovito deloval pri organiziranju in utrjevanju narodnoosvobodilnega gibanja. Od ustanovitve je bil član Glavnega poveljstva slovenskih partizanskih čet, kjer so prišle do izraza zlasti njegove organizacijske sposobnosti. Ilegalno je živel in deloval v Ljubljani do junija 1942, ko je moral mesto zapustiti. Odšel je na osvobojeno ozemlje, kjer si je prizadeval za politično in organizacijsko enotnost Osvobodilne fronte. Sodeloval je pri sestavi Dolomitske izjave in jo s partizanskim imenom Miha Borštnik podpisal v imenu krščanskosocialistične skupine. Sodeloval je na zboru odposlancev slovenskega naroda v Kočevju, bil član Slovenskega narodnoosvobodilnega sveta in član AVNOJ-a. V povojnem obdobju je opravljal vrsto pomembnih državnih, političnih in drugih družbenih funkcij. Med drugim je bil podpredsednik prve slovenske vlade, minister za industrijo, predsednik sveta za zakonodajo Ljudske republike Slovenije, večkrat je bil izvoljen za republiškega in zveznega poslanca. Objavljal je razprave in študije o organizaciji in delovanju narodnoosvobodilnih odborov in ljudske oblasti, vrsta njegovih prispevkov je povezana tudi z graditvijo slovenske in jugoslovanske ustavnosti, z nastankom in razvojem novega pravnega reda, z varstvom ustavnosti in zakonitosti ter s pomenom, vlogo in delovanjem delegatskega sistema. Dr. Marijan Brecelj je nosilec več državnih odlikovanj.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je na predlog Pravne fakultete 17. aprila 1981 podelila častni doktorat za izjemne zasluge pri graditvi ljudske oblasti med narodnoosvobodilno vojno in revolucijo ter za razvijanje socialistične samoupravne ureditve. Dr. dr. h. c. Marijan Brecelj je umrl 8. januarja 1989 v Ljubljani.

Prof. dr. Alojzij Vadnal

1981

Alojzij Vadnal se je rodil 19. novembra 1910 v Divači. Leta 1934 je diplomiral iz matematične skupine predmetov na ljubljanski Filozofski fakulteti, kjer je leta 1939 opravil tudi doktorat. V letih 1939–1940 se je s pomočjo Humboldtove štipendije znanstveno izpopolnjeval na Dunaju, kasneje je študiral tudi na Matematično-mehanični fakulteti v Leningradu in na Tehnološkem inštitutu Carnege v Pittsburghu.

Po diplomi se je zaposlil kot srednješolski učitelj na III. državni realni gimnaziji v Ljubljani. Po vojni je bil ravnatelj na državni realni gimnaziji v Kranju, zatem pa profesor na II. državni ženski gimnaziji v Ljubljani. Leta 1947 je postal docent na novoustanovljeni Ekonomski fakulteti Univerze v Ljubljani, leta 1949 njen izredni profesor in leta 1957 redni profesor za gospodarsko matematiko. Bil je med utemeljitelji prve slovenske ekonomske fakultete in kot izvrstni univerzitetni učitelj je tam na sodobnih temeljih gradil pouk matematičnih predmetov, s svojimi odličnimi predavanji pa bistveno pripomogel k vzgoji kvantitativnega razumevanja pojavov v ekonomiji. Raziskovalno je deloval na področju operacijskega raziskovanja, kjer je bil izviren zlasti pri matematičnem programiranju in teoriji lokacije gospodarskih objektov. Na področju matematičnega programiranja je položil temelje bilinearnenu programiranju in pokazal njegovo praktično uporabnost ter izdelal splošno matematično analizo večfaznih gospodarskih procesov. V teoriji lokacije je dosegal pomembne izvirne rezultate na področju optimizacije transportnih omrežij pri dani geografski in ekonomski konfiguraciji obravnavane prostorske enote. Leta 1960 je organiziral podiplomski študij iz operacijskega raziskovanja na ljubljanski Ekonomski fakulteti ter o tem predaval v Beogradu, Skopju in Zagrebu. Profesor Vadnal si je prizadeval za popularizacijo in širjenje metod operacijskega raziskovanja, kar je zlasti pomembno za gospodarski razvoj. Napisal je veliko učbenikov in skript za srednje in visoke šole. Njegovi izvirni izsledki so bili objavljeni v domačih in tujih revijah in predstavljeni na znanstvenih posvetovanjih doma in v tujini. Poleg svoje izjemno plodne publicistične dejavnosti je profesor Vadnal v kasnejših letih obravnaval tudi teme iz šolstva, gospodarstva in turizma. Njegovo življenjsko delo na področju matematične terminologije in sodelovanje pri Slovarju slovenskega knjižnega jezika ima splošni kulturni pomen.

Z veliko vnemo in čutom odgovornosti je opravljal številne funkcije na fakulteti in univerzi, med drugim je bil v letih 1952–1953 dekan Ekonomske fakultete. Za svoje delo je bil leta 1969 nagrajen z nagrado Borisa Kraigherja, leta 1973 je dobil nagrado Sklada Borisa Kidriča.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je na predlog Ekonomske fakultete 17 aprila 1981 podelila častni doktorat za znanstvene dosežke na področju operacijskega raziskovanja v ekonomiji in za uspehe na pedagoškem področju.

Prof. dr. dr. h. c. Alojzij Vadnal je umrl 25. januarja 1987 v Ljubljani.

35. ČASTNI DOKTOR

Julius Kambarage Nyerere

1985

Julius Kambarage Nyerere se je rodil 13. aprila 1922 v Butiami v britanski koloniji Tanganjika. Angleški jezik in književnost je študiral na Koledžu Makerere v Kampali (Uganda), nato je študiral zgodovino in politično ekonomijo na Univerzi v Edinburgu, kjer je pridobil tudi magistrski naslov. V Edinburgu je začel razvijati svoj koncept povezovanja socializma z afriškim načinom življenja.

Po končanem študiju se je vrnil v domovino, poučeval in bil politično aktiven. Njegova osebnost, govorniška in organizacijska sposobnost in pripravljenost delati z različnimi združenji so bile pomemben dejavnik pri uveljavitvi neodvisnosti na miren način. Leta 1954 je osnoval Tanganjiško afriško nacionalno zvezo (TANU) in postal njen predsednik. Po doseženi neodvisnosti Tanganjike leta 1961 je bil najprej predsednik njene vlade, kasneje pa predsednik države; ta položaj je ohranil tudi po letu 1964, ko sta se Tanganjika in Zanzibar združila v skupno državo Tanzanijo. Funkcijo tanzanijskega predsednika je opravljal do upokojitve leta 1985.

Kot voditelj organizacije za dekolonizacijo Tanganjike je postal eden od očetov afriškega protikolonialnega gibanja in bil eden od ustanoviteljev Organizacije afriške enotnosti. Izoblikoval je svojo koncepcijo družbenega razvoja in ureditve na temelju svobode in socializma, ki jo je teoretsko predstavil v svojih knjigah: Freedom and Unity, Freedom and Socialism in Freedom and Development. S svojo izvirno obliko socializma je vnašal v življenje tanzanijskega in drugih afriških ljudstev novo vizijo o mednarodni družbeni ureditvi. Julius Nyerere je veliko prispeval tudi k uveljavljanju zgodovinske težnje narodov po emancipaciji, svobodi in razvoju ter k prizadevanjem za enakopravno mednarodno sodelovanje.

Za svoje delo je prejel veliko mednarodnih priznanj, nagrad in odlikovanj. Kot zelo cenjenemu državniku in borcu za mir in pravičnejše mednarodne politične in ekonomske odnose v svetu mu je bila v letu 1982 podeljena indijska nagrada forum tretjega sveta.

Bil je častni doktor na številnih univerzah.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je na predlog Pravne fakultete 18. marca 1985 kot enemu vodilnih mislecev Afrike, kot začetniku ideje, da je prihodnost novoosvobojenih dežel in dežel v razvoju odvisna predvsem od opiranja na lastne sile, kot borcu za uveljavljanje izvirnih načel gibanja neuvrščenih in mednarodnega prava podelila častni doktorat za izredne zasluge pri oblikovanju politične neodvisnosti Tanzanije in njenega razvoja, za dejavno sožitje med narodi in mir na svetu in za razvijanje vsestranskih odnosov med Združeno republiko Tanzanijo in Socialistično federativno republiko Jugoslavijo.

Dr. h. c. Julius Kambarage Nyerere je umrl 14. oktobra 1999 v Londonu.

Akad. prof. dr. Fran Zwitter

1986

Fran Zwitter se je rodil 24. oktobra 1905 v Beli Cerkvi (SV od Novega mesta). Na ljubljanski univerzi je študiral zgodovino in geografijo. Med študijem se je dve leti izpopolnjeval na Dunaju, študij pa je z diplomo leta 1928 in doktoratom leta 1929 zaključil na domači univerzi. V letih 1930–1932 se je študijsko izpopolnjeval v Parizu. Po vrnitvi je bila njegova prva zaposlitev poučevanje na klasični gimnaziji. Leta 1938 je postal docent in prvi redno zaposleni predavatelj za občo zgodovino novega veka na Oddelku za zgodovino Filozofske fakultete. Leta 1945 je bil izvoljen za izrednega, leta 1948 pa za rednega profesorja.

V obdobju med obema vojnama je bil dejaven tudi kot kritični publicist. Po začetku vojne se je priključil Osvobodilni fronti in bil aretiran, kasneje pa konfiniran. Po kapitulaciji Italije leta 1943 se je pridružil partizanom. V Kočevskem rogu je vodil partizanski Znanstveni inštitut IOOF in se ukvarjal predvsem z vprašanji meje in pripravljal gradiva za novo povojno določitev jugoslovanskih oziroma slovenskih mej. To delo je po osvoboditvi nadaljeval na Inštitutu za preučevanje mednarodnih vprašanj pri zunanjem ministrstvu v Beogradu in kot izvedenec za mednarodna vprašanja sodeloval na mednarodnih mirovnih konferencah.

Profesor Zwitter je skoraj štirideset let posvetil pedagoškemu delu. Njegov prihod na univerzo je pomenil pomembno prelomnico v razvoju Oddelka za zgodovino. Bil je prvi profesor, ki je študijsko zrasel že na domačih tleh, in prvi z delovnim težiščem na novem veku. Na študijskem izpopolnjevanju v Franciji se je seznanil z metodološkimi novostmi in jih, zlasti uporabo statističnih metod, vpeljal v slovensko zgodovinopisje. Njegovo habilitacijsko delo Prebivalstvo na Slovenskem od XVIII. stoletja do današnjih dni, v katerem je postavil temelj za razumevanje družbenih procesov v zgodovini slovenskega naroda v tem času, je bilo prelomno v obravnavanju zgodovine slovenskega naroda. S predavanjem o narodnostnih problemih v habsburški monarhiji na kongresu zgodovinarjev v Stockholmu leta 1960 si je pridobil tudi mednarodni sloves. Kot mednarodno uveljavljen strokovnjak za novoveško zgodovino in nacionalno vprašanje je bil večkrat gostujoči profesor na tujih univerzah, nastopal je na pomembnih mednarodnih kongresih, poleg tega je doma in v tujini objavil vrsto odmevnih monografij in člankov. Dejaven je bil tudi v strokovnih združenjih, bil je član SAZU in opravljal številne funkcije na univerzi. Med drugim je bil v letih 1952–1954 rektor Univerze v Ljubljani in za tem njen prorektor. Za svoje delo je bil večkrat nagrajen. Leta 1975 je za življenjsko delo prejel Kidričevo nagrado, ljubljanska univerza mu je leta 1976 podelila naziv zaslužni profesor.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je 18. aprila 1986 na predlog Filozofske fakultete podelila častni doktorat za izjemne dosežke na znanstveno-pedagoškem, kulturno-prosvetnem in družbenopolitičnem področju ter za razvijanje enakopravnega sodelovanja in aktivnega miroljubnega sožitja med državami in narodi.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Fran Zwitter je umrl 14. aprila 1988 v Ljubljani.

Akad. prof. dr. Anton Peterlin

1988

Anton Peterlin se je rodil 25. septembra 1906 v Ljubljani. Diplomiral je leta 1930 iz matematike in fizike na ljubljanski Filozofski fakulteti. Nato se je izpopolnjeval v Fizikalno-kemijskem laboratoriju Visoke tehniške šole na Dunaju, kjer se je posvetil rentgenski tehniki. Na Fizikalnem inštitutu Univerze v Berlinu je v letih 1938–1939 študiral viskoznost razredčenih raztopin in notranjo zgradbo tekočin in raztopin, obenem pa tudi na Spektroskopskem oddelku Inštituta za fiziko v Dahlemu (Inštitut Maxa Plancka). Promoviral je leta 1938 iz naravoslovja na Humboldtovi univerzi v Berlinu. V letih 1933–1937 je bil asistent na Fizikalnem inštitutu Univerze v Ljubljani, leta 1939 je bil izvoljen za docenta za fiziko na Tehniški fakulteti, leta 1940 za docenta na Filozofski fakulteti, leta 1943 pa prav tam za izrednega profesorja. Kot redni profesor Univerze v Ljubljani je deloval od leta 1947 do 1960. V letih 1946–1947 je bil dekan Filozofske fakultete. Leta 1947 je sprejel nalogo, da ustanovi Inštitut Jožef Stefan. Več let je bil njegov upravnik, nato pa predsednik njegovega Znanstvenega sveta. Leta 1960 je odšel v Nemčijo, kjer je bil do leta 1961 vodja Fizikalnega inštituta in profesor fizike na Tehniški univerzi v Münchnu, zatem pa je bil v letih 1961–1973 direktor Laboratorija Camille Dreyfus v ZDA, v letih 1973–1975 fizik v Narodnem uradu za standarde in tehnologijo v Washingtonu in po letu 1975 pomočnik načelnika Polimernega oddelka v tej ustanovi. Od leta 1973 do upokojitve je bil tudi gostujoči profesor na Case Western Reserve University v Clevelandu.

Od leta 1946 je izredni in od leta 1949 redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, častni član Inštituta Jožef Stefan in številnih drugih ustanov v Ameriki in Nemčiji. Za svoje delo je prejel številne nagrade doma in v tujini, med drugim Prešernovo nagrado (1955), Fordovo nagrado (1972) in Kidričevo nagrado (1983).

Prof. Peterlin je avtor približno 400 znanstvenih objav s področja plastične deformacije, transportnih lastnosti, termodinamike, kristalizacije, morfologije, jedrske in elektronske spinske magnetne resonance, sipanja vidne svetlobe in rentgenskih žarkov na trdnih polimerih ter s področja reoloških in optičnih lastnosti polimernih raztopin.

Dr. Anton Peterlin je bil prvi stalni učitelj fizike na Univerzi v Ljubljani in s tem ustanovitelj slovenske fizikalne šole. Z izredno nadarjenostjo, življenjsko energijo in delovno vnemo je bistveno prispeval k hitremu razvoju slovenske fizike in njeni uspešni uveljavitvi v svetovnem merilu. Njegovo delo je vplivalo tudi na razvoj sorodnih temeljnih aplikativnih ved na Slovenskem. Fizikom je bilo omogočeno znanstvenoraziskovalno delo v laboratorijih, kar je spodbudilo organizacijo študija tehnične fizike na Tehniški fakulteti. Profesor Peterlin je v študijskem letu 1955/56 vpeljal tudi predavanja o teoriji reaktorja.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je na predlog Fakultete za naravoslovje in tehnologijo 21. maja 1988 podelila častni doktorat za izredne zasluge za razvoj slovenske fizikalne šole, za razvoj raziskovalnega dela na področju naravoslovnih in tehničnih ved ter za vrhunske dosežke na področju fizike velikih molekul. Akad. prof. dr. dr. h. c. Anton Peterlin je umrl 24. marca 1993 v Ljubljani.

Deutsche Akademie der Naturforscher Leopoldina / Archiv, Halle (Saale)

Akad. prof. dr. Neil Bartlett

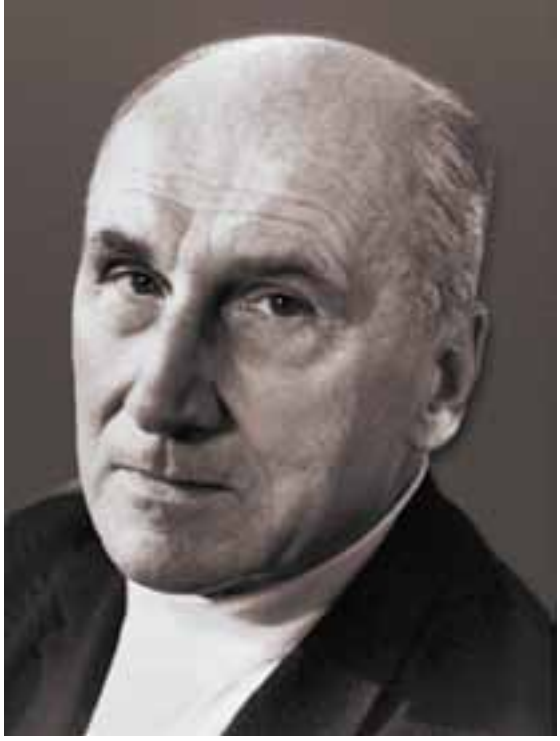
1989

Neil Bartlett se je rodil 15. septembra 1932 v Newcastle-upon-Tyne, 450 km S od Londona. Študij kemije na King's College v Durhamu je zaključil leta 1954. Tam je leta 1958 tudi doktoriral in se zaposlil na Univerzi Britanske Kolumbije v Vancouvru, Kanada, kjer je bil leta 1964 izvoljen za rednega profesorja. V letih 1966 do 1969 je bil profesor na Univerzi Princeton in raziskovalec v Laboratorijih Bell Telephone, od leta 1969 dalje pa profesor na Univerzi Kalifornije v Berkeleyu in starejši raziskovalec v Laboratoriju Lawrencea Barkeleya. Njegovo raziskovalno delo v zgodnejšem obdobju je bilo usmerjeno v anorgansko sintezno kemijo. Kot prvi je sintetiziral spojine s petvalentnim zlatom. Slavo si je prislužil s svojim kritičnim eksperimentom, ki ga je leta 1962 izvedel na Univerzi Britanske Kolumbije, in z njim ovrgel tezo, da so žlahtni plini inertni in nezmožni tvoriti kemijske vezi z drugimi elementi, in dokazal, da xenon lahko tvori spojine. Kasneje se je usmeril v kemijo trdnega stanja s poudarkom na kemiji grafita, njegovih interkaliranih spojinah in novih materialih, ki so strukturno podobni grafitu. Novi materiali, ki jih je sintetiziral, so zanimivi zaradi uporabnosti. Bibliografija prof. Neila Bartletta obsega nad 100 znanstvenih člankov. Za svoje delo je dobil številna priznanja in nagrade: plaketo Research Corporation, nagrado Danie–Heinmann, priznanje Robert A. Welch, Prix Moissan in druge. Več univerz ga je imenovalo za častnega doktorja. Bil je član številnih znanstvenih združenj, med njimi kraljeve družbe, Nemške akademije naravoslovnih raziskovalcev Leopoldina, Ameriške akademije umetnosti in znanosti in uredniških odborov.

Profesor Neil Bartlett je od leta 1970 sodeloval tudi s slovenskimi kemiki, predvsem s skupino za kemijo fluora na Inštitutu Jožef Stefan, njegova predavanja in diskusije pa so bila zanimiva tudi za širši krog slovenskih kemikov. Za prispevek h kvalitetnemu dvigu in mednarodni uveljavitvi kemije fluora in s tem tudi anorganske kemije je bil leta 1974 izvoljen za pridruženega člana Inštituta Jožef Stefan, leta 1980 pa je dobil medaljo Jožefa Stefana, najvišje priznanje za uspešno sodelovanje.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je na predlog Fakultete za naravoslovje in tehnologijo 18. aprila 1989, ob sedemdesetletnici Univerze, podelila častni doktorat za izredne zasluge za razvoj slovenske anorganske kemije in za vrhunske dosežke na področju kemije žlahtnih plinov in visokih oksidacijskih stanj.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Neil Bartlett je umrl 5. avgusta 2008 v Walnut Creeku, Kalifornija (ZDA).

http://www.liveinternet.ru/users/kakula/post130994852/

Prof. dr. Vladimir Prelog

1989

Vladimir Prelog se je rodil 27. julija 1906 v Sarajevu, kjer je bil oče gimnazijski profesor. Komaj šestnajstletni dijak je nemškemu znanstvenemu časopisu Chemische Zeitung poslal članek, ki je bil objavljen kot prvo izmed njegovih 400 objavljenih znanstvenih del. Kemijo je študiral v Pragi, leta 1928 diplomiral in naslednje leto doktoriral. Potem je bil nekaj let zaposlen v majhnem privatnem laboratoriju za proizvodnjo kemikalij v Pragi. Tam se je lahko v prostem času ukvarjal tudi z znanstvenim delom. Leta 1935 je prevzel predavanja iz organske kemije in kemijskega inženiringa na Tehniški fakulteti v Zagrebu, kjer je deloval do leta 1941, nato pa emigriral in se zaposlil v Laboratoriju za organsko kemijo Tehniške visoke šole v Zürichu (ETH – Eidgenössesche Technische Hochschule). Začel je kot asistent, leta 1952 postal redni profesor in leta 1957 vodja laboratorija.

Dr. Vladimir Prelog, je bil eden največjih strokovnjakov s področja kemijskih znanosti. V letih delovanja na Univerzi v Zagrebu je organiziral v svetu dobro poznano šolo organskih kemikov in tako utemeljil moderno organsko kemijo v Jugoslaviji. S študenti in sodelavci je bil tudi utemeljitelj raziskovalnega dela v farmacevtski tovarni Kaštel (kasneje Pliva), kjer je razvil donosen preparat, ki je do pojava antibiotikov veljal za čudežno zdravilo proti več infekcijskim boleznim. V Zürichu je nadaljeval svoje raziskovalno delo, katerega poglavitno področje so bile heterociklične spojine, alkaloidi in antibiotiki. Najbolj ga je zanimala stereokemija oz. problem prostorske gradnje molekul. Za področje stereokemije, ki se ukvarja z geometrijskimi značilnostmi molekul, je uvedel pojem kemijska topologija. Dr. Prelog je prispeval k razumevanju strukture steroidov, kinina, strihnina in drugih alkaloidov in sintetiziral mnoge organske spojine. Njegovo delo je pripomoglo k razumevanju narave encimskih reakcij. Za raziskave stereokemije organskih molekul in reakcij je leta 1975 prejel Nobelovo nagrado. Poleg te je bil nagrajen s številnimi drugimi nagradami, bil častni doktor več univerz ter dopisni ali častni član več akademij.

Tudi po odhodu v tujino je bil vseskozi povezan s kemiki v Jugoslaviji, dolgoletne stike je imel tudi s slovenskimi kemiki, katerim je strokovno, materialno in moralno pomagal. Za svoje zasluge za jugoslovansko znanost je leta 1977 in 1986 prejel tudi visoki državni odlikovanji.

Univerza Edvarda Kardellja v Ljubljani mu je na predlog Fakultete za naravoslovje in tehnologijo 18. aprila 1989, ob sedemdesetletnici Univerze, podelila častni doktorat za izredne zasluge za razvoj kemijske znanosti, za vrhunske dosežke na področju organske kemije ter za pomoč pri razvoju slovenske in jugoslovanske znanosti.

Prof dr. dr. h.c. Vladimir Prelog je umrl 7. januarja 1998 v Zürichu.

Prof. Marco Pozzetto

1989

Marco Pozzetto se je rodil 26. aprila 1925 v Ljubljani očetu Furlanu in materi Slovenki. Po materini smrti je živel pri materinem svaku dr. Izidorju Cankarju, po koncu vojne pa je leta 1945 odšel k očetovi družini v Italijo in se vpisal na študij arhitekture v Benetkah, nato pa se preselil v Torino, kjer je leta 1968 diplomiral na Politehniki z obsežnim delom o arhitektu Jožetu Plečniku in dunajski umetnostnostnozgodovinski šoli. Akademsko kariero je začel na Inštitutu za zgodovino arhitekture na Politehniki v Torinu, kjer je bil leta 1969 habilitiran za docenta. V letu 1971 se je s študijem ravenske in bizantinske kulture izpopolnjeval na Filozofski fakulteti bolonjske univerze. Leta 1978 je postal profesor zgodovine arhitekture na Fakulteti za inženirstvo Univerze v Trstu. Predaval je začetke moderne arhitekture s poudarkom na dunajski arhitekturni šoli na prelomu 20 stoletja, posegel pa je tudi širše v Evropo in po svetu. Poleg pedagoškega se je intenzivno ukvarjal tudi z raziskovalnim delom in svoje izsledke predstavljal s prirejanjem raziskovalnih razstav, predavanj, okroglih miz, televizijskih in radijskih reportaž v kulturnih središčih Evrope in drugod. Še v Torinu je navezal tesne stike z Ljubljano in njeno arhitekturno šolo, s slovenskimi strokovnimi revijami in društvom arhitektov. Po prihodu v Trst je še okrepil sodelovanje z Univerzo v Ljubljani, kjer je od leta 1993 tudi predaval. Na povabilo Univerze v Ljubljani je že leta 1984 predaval o prispevku Maksa Fabianija k slovenski arhitektonski in urbanistični kulturi, naslednje leto pa je bil slavnostni govornik pri podelitvi Plečnikovih nagrad. Uvedel je redne izmenjave tudi z univerzama v Gradcu in na Dunaju. Leta 1975 je prejel Plečnikovo medaljo, leta 1985 pa medaljo Johana Josepha Prechtla, najvišje priznanje Tehniške univerze na Dunaju.
Profesor Marco Pozzetto je objavil več samostojnih knjig in številne znanstvene in strokovne razprave, članke, referate, recenzije in vodnike v italijanskem, slovenskem, nemškem, hrvaškem in drugih jezikih. Njegovo najpomembnejše delo o zgodovini arhitekture je raziskava in predstavitev Wagnerjeve arhitekturne šole in njegovih učencev, predvsem pa dveh njenih velikanov, ki segata v sam evropski vrh arhitekturnega in urbanističnega oblikovanja: Maksa Fabianija in Jožeta Plečnika.
Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je zato na predlog Fakultete za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo 18. aprila 1989 podelila častni doktorat.
Prof. dr. h. c. Marco Pozzetto je umrl 19. decembra 2006 v Trstu.

ES

1989

Prof. dr. Božena Ravnihar

Božena Ravnihar se je rodila 18. marca 1914 v Ljubljani. V rodnem mestu je končala pet semestrov medicine, nadaljevala študij v Pragi in Beogradu, kjer je leta 1940 diplomirala in se zaposlila v državni splošni bolnišnici v Ljubljani. Maja 1942 je s prvo večjo skupino zdravnikov odšla v partizane, kjer je bila vodja in upravnica raznih partizanskih bolnišnic, upravnica glavne uprave bolnišnic VII. korpusa in sodelovala pri organizaciji vojne sanitete.

Aprila 1946 je postala vodja laboratorijev na Onkološkem inštitutu v Ljubljani, naslednje leto pa je kot štipendistka Svetovne zdravstvene organizacije odšla na specializacijo na Švedsko, Norveško, Dansko, v Francijo in Švico, kjer se je izpopolnjevala v histološki diagnostiki, tehniki kultiviranja tkiv ter registraciji in terapiji raka.

Na Inštitutu je kasneje vodila radioterapevtsko službo, nato register raka za Slovenijo, bila nekaj časa pomočnica in namestnica direktorja Onkološkega inštituta, nato pa njegova direktorica do leta 1982, ko se je upokojila, a še naprej delala kot strokovna svetovalka.

S prof. Boženo Ravnihar je povezan razvoj Onkološkega inštituta. Uspelo ji ga je opremiti s sodobnimi napravami, adaptirati staro in zgraditi novo stavbo ter tako ustvariti prostorske pogoje za njegov nadaljnji razvoj. Razvila je tudi raziskovalno dejavnost, na osnovi katere je Inštitut leta 1964 postal znanstveni zavod in osrednja zdravstvena, raziskovalna in vzgojno-izobraževalna ustanova z mednarodnim ugledom.

Na njeno pobudo je bila leta 1947 na Medicinski fakulteti ustanovljena Katedra za onkologijo in radioterapijo, na kateri je potekal pouk za študente medicine in stomatologije. Za ta predmet je izdelala učni načrt in katalog znanja ter dosegla, da je radioterapija z onkologijo postala samostojna specialistična panoga, in izdelala program za specializante. Leta 1950 je tudi sama začela poučevati. Najprej je bila asistentka, leta 1955 je postala docentka, 1960 izredna in leta 1971 redna profesorica.

Pomembne funkcije je opravljala tudi v mednarodnih strokovnih združenjih. Objavila je več strokovnih člankov s področja onkologije in se udeleževala mednarodnih kongresov. Njeno strokovno in družbeno-politično delo je bilo nagrajeno s številnimi odlikovanji in priznanji. Med drugim je leta 1985 prejela tudi naziv zaslužna profesorica ljubljanske univerze.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani ji je na predlog Medicinske fakultete 18. aprila 1989, ob praznovanju 70-letnice Univerze, podelila častni doktorat za izkazane velike strokovne in organizacijske sposobnosti, izvirne zamisli in predanost raziskovalnemu delu.

Prof. dr. dr. h. c. Božena Ravnihar je umrla 14. oktobra 2002 v Ljubljani.

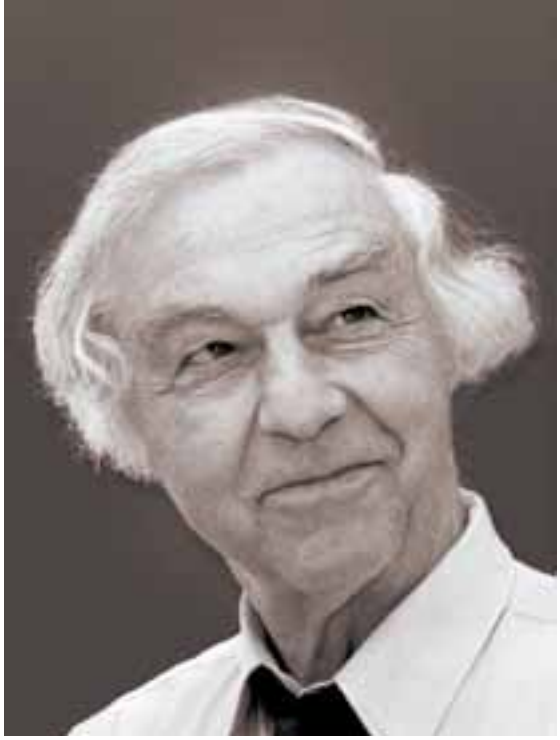
Fraunhofer-Gesellschaft, München

Akad. prof. dr. Hans-Jürgen Warnecke

1989

Hans-Jürgen Warnecke se je rodil 2. aprila 1934 v Braunschweigu v Nemčiji. Diplomiral je leta 1959 na Strojni fakulteti Univerze v Braunschweigu na smeri obdelovalni stroji in proizvodna tehnologija. Od 1959 do 1965 je delal kot raziskovalni asistent na Inštitutu za obdelovalne stroje Tehniške visoke šole v Braunschweigu. Leta 1965 je doktoriral in se zaposlil v industriji. Bil je direktor proizvodnje v Rolley Werke Franke und Haidecke v Braunschweigu, kjer je vodil Oddelek za centralno pripravo industrijske proizvodnje fotografskih aparatov. Leta 1971 je bil izvoljen za rednega profesorja za proizvodno tehnologijo in avtomatizacijo ter za direktorja Fraunhoferjevega inštituta za obdelovalno tehnologijo in avtomatizacijo Univerze v Stuttgartu, na katerem je deloval do upokojitve leta 1993.
Profesor Warnecke je eden vodilnih strokovnjakov in znanstvenikov na področju fleksibilne proizvodne avtomatizacije. Pomemben dosežek njegovega raziskovalnega dela pomenijo študije o prenosu tehnologij iz laboratorijev v industrijska podjetja. Njegovo znanstveno delo in izobraževanje strokovnjakov je odločilno prispevalo k prodoru novih računalniških tehnologij v proizvodnjo.

Objavil je nad 400 znanstvenih in strokovnih del, med njimi tri monografije. Profesor Warnecke je član Evropske akademije znanosti in umetnosti in mnogih drugih strokovnih in znanstvenih združenj ter ima visoke funkcije v nemški industriji.
Aktiven je tudi po upokojitvi. Od 1993 do 2002 je bil predsednik Fraunhoferjeve družbe za pospeševanje uporabnih raziskovanj, od leta 1995 do 1997 pa predsednik Združenja nemških inženirjev (VDI) v Düsseldorfu, poleg tega je opravljal še številne druge funkcije in bil član in predsednik nadzornih svetov več družb.
Za svoje znanstvenoraziskovalno delo je prejel pomembne mednarodne nagrade: medaljo CIRP-a F.W. Taylora (1966), častni prstan Združenja nemških inženirjev (1973), medaljo SME-RIA J. F. Engelbergerja v ZDA (1982) in bil imenovan za častnega doktorja več univerz.
Profesor Warnecke je sodeloval s Fakulteto za strojništvo Univerze v Ljubljani leta 1972, ko je ta organizirala mednarodno posvetovanje o fleksibilnih obdelovalnih sistemih, leta 1987 na mednarodnem posvetovanju o tehnologijah bodočnosti in proizvodnih znanostih kot generatorju tovarn prihodnosti pa je bil eden od prominentnih referentov. Odmevna predavanja je imel tudi v Dubrovniku, Beogradu in Zagrebu.
Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani je prof. dr. Hansu-Jürgenu Warneckeju na predlog Fakultete za strojništvo 18. aprila 1989, ob sedemdesetletnici ustanovitve Univerze, podelila častni doktorat za pomembne dosežke na področju obdelovalnih sistemov in proizvodnih tehnologij.

http://idw-online.de/pages/de/image?id=38996&display_lang=de_DE

Akad. prof. dr. Robert Huber

1989

Robert Huber se je rodil 20. februarja 1937 v Münchnu. Po maturi leta 1956 se je vpisal na študij kemije na Tehniški visoki šoli, kasneje Tehniški univerzi v Münchnu, kjer je leta 1960 diplomiral in leta 1963 doktoriral pri profesorju Hoppeju. Deloval je kot direktor Oddelka za kristalografijo Inštituta Maxa Plancka za biokemijo v Martinsriedu pri Münchnu, od 1971 do 1988 pa je bil direktor tega inštituta. Leta 1968 se je habilitiral na Tehniški univerzi v Münchnu in leta 1976 postal profesor. Kasneje je deloval tudi na Univerzi v Cardiffu, od leta 2005 pa raziskovalno deluje na centru za medicinsko biotehnologijo Univerze Duisburg - Essen.
Že v času priprave doktorske disertacije ga je privlačil študij struktur majhnih organskih molekul s pomočjo kristalografskih metod, kmalu pa se je usmeril v raziskave strukture in funkcije bioloških makromolekul, kot so proteini. Poleg tega je dr. Huber raziskoval tudi strukture drugih encimov, imunoglobulinov in proteinov, ki sodelujejo v procesu fotosinteze. Njegovi raziskovalni skupini, v kateri sta bila poleg profesorja Huberja še dr. Johann Deisenhofer in dr. Hartmut Michel, je uspelo pojasniti strukturo proteina v fotosintetskem reakcijskem mestu. Za ta izjemni uspeh so leta 1988 dobili Nobelovo nagrado za kemijo. O izjemnem odmevu, ki ga imajo raziskave dr. Huberja, pričajo številne nagrade in priznanja, ki jih je prejel doma in v svetu, med njimi: medalja E. K. Frey, medalja Otto-Warburg, medalja Richard-Kuhn in medalja Keilin. Prof. Huber je član Nemškega kemijskega društva, Društva za biološko kemijo, član Bavarske akademije znanosti in častni član Ameriškega društva bioloških kemikov, Švedskega društva za biofiziko in drugih.
Raziskovalna skupina profesorja Huberja je sodelovala tudi z raziskovalci ljubljanske univerze, Inštituta Jožef Stefan in Kemijskega inštituta. Sodelovanje, ki je zajemalo tako izpopolnjevanje mladih raziskovalcev kot neposredno raziskovalno delo, je bilo po zaslugi profesorja Huberja in njegove skupine izredno plodno.
Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani je prof. dr. Robertu Huberju na predlog Fakultete za naravoslovje in tehnologijo 25. maja 1989 podelila častni doktorat za izjemne zasluge za razvoj znanstvenoraziskovalnega sodelovanja s slovenskimi raziskovalci, za razvoj raziskovalnega dela na področju naravoslovnih znanosti ter za vrhunske dosežke na področju strukture proteinov.

NUK

Akad. prof. dr. Dragotin Cvetko

1990

Dragotin Cvetko se je rodil 19. septembra 1911 v Vučji vasi pri Ljutomeru. Leta 1936 je diplomiral na Filozofski fakulteti v Ljubljani, naslednje leto pa še na ljubljanskem konservatoriju. Leta 1938 je z disertacijo Problem občega muzikalnega vzgajanja in izobraževanja dosegel doktorat iz filozofije na Univerzi v Ljubljani. Po specializaciji v Pragi je na ljubljanski Akademiji za glasbo od leta 1938 predaval glasbenoteoretske in glasbenozgodovinske predmete. Leta 1943 se je pridružil narodnoosvobodilni vojski, kjer je bil po ustanovitvi Znanstvenega inštituta najprej njegov tajniki in nato član kolegija. Po osvoboditvi je nadaljeval svoje delo na Akademiji za glasbo, sprva kot izredni, od leta 1952 pa kot redni profesor. Leta 1962 je bil izvoljen za rednega profesorja za zgodovino slovanske in novejše svetovne glasbe na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Z njegovim imenovanjem je bil ustanovljen Oddelek za muzikologijo. Profesor Cvetko, tedaj že mednarodno ugleden znanstvenik, zaslužen za ureditev modernega muzikološkega študija, je kmalu začel širiti vpliv tudi na preostali del tedanje države. Oddelek za muzikologijo je leta 1965 pod njegovim uredništvom začel izdajati danes mednarodno uveljavljni Muzikološki zbornik. Oddelek je leta 1967 organiziral 10. kongres Mednarodnega muzikološkega društva, na katerem je Ljubljana gostila več kot 600 muzikologov z vsega sveta. Za razvoj glasbene znanosti je pomembna tudi ustanovitev Muzikološkega inštituta pri Slovenski akademiji znanosti in umetnosti (1972), ki je pod vodstvom Dragotina Cvetka začel delovati leta 1980. Cvetko je bil podpredsednik Mednarodnega muzikološkega društva, redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti in član več akademij drugih jugoslovanskih narodov. Za svoje delo je prejel številna priznanja, med drugim leta 1961 Prešernovo in 1988 Kidričevo nagrado.

Pri delu ga je vodilo prepričanja, da mora vsak narod, ki se hoče tudi na glasbenem področju primerjati z narodi z bogatejšo kulturno tradicijo, sam pisati svojo glasbeno zgodovino. Poleg zaslug za organizacijo muzikološkega študija in znanstvenoraziskovalne dejavnosti je Cvetko tudi avtor temeljnih del slovenske in tudi južnoslovanske glasbene literature.

Dr. Dragotin Cvetko sodi med osebnosti, ki so z ravnijo in razsežnostjo svojega ustvarjalnega dela segle čez meje svoje domovine in s svojimi ustvarjalnimi dosežki dvigale ugled ljubljanske univerze.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani mu je na predlog profesorjev in študentov Oddelka za muzikologijo Filozofske fakultete 3. decembra 1990 podelila častni doktorat za izjemni prispevek k slovenski glasbeni znanosti in kulturi.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Dragotin Cvetko je umrl 2. septembra 1993 v Ljubljani.

http://www.uni-magdeburg.de/ich/d/ach/fotogalerie/gaestegdch/gaestegdch.php?n=Rudolf_Hoppe_2005-1

Akad. prof. dr. Rudolf Hoppe

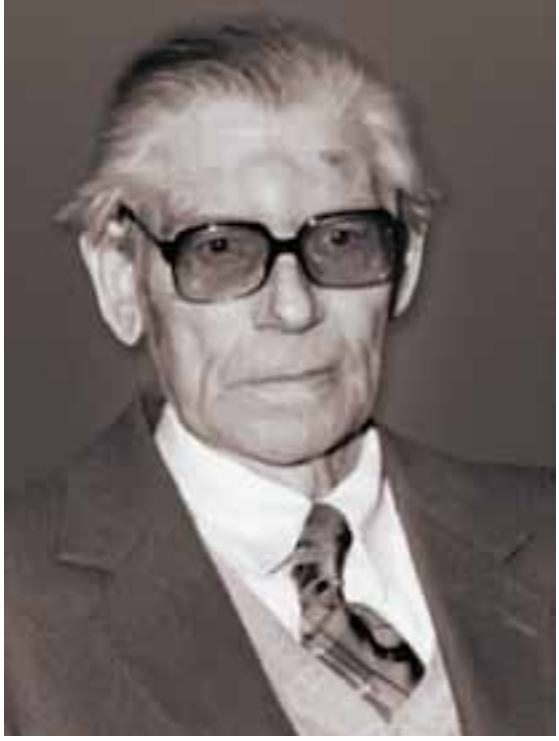
1990

Rudolf Hoppe se je rodil 29. oktobra 1922 v Wittenbergu v Nemčiji. Študiral je na Univerzi v Kielu, kjer je diplomiral iz kemije, in na Univerzi v Münstru, kjer je 1954 obranil doktorsko disertacijo. Tudi habilitacijo za anorgansko kemijo je leta 1958 dosegel na Univerzi v Münstru. Leta 1965 je bil povabljen na mesto profesorja na Katedri za organsko in analizno kemijo Univerze Justus-Liebig v Giessnu, kjer je deloval do upokojitve leta 1991. Bil je tudi direktor Inštituta za anorgansko in analizno kemijo na isti univerzi.

Znanstvenoraziskovalno delo profesorja Hoppeja je povezano s kemijo trdnega stanja. Uvedel je vrsto novih sinteznih poti za pripravo trdnih fluoridov in oksidov ter se tudi teoretično ukvarjal s problemi koordinacije in kemijske vezi v kristalih. Slaven je postal leta 1962, ko je iz izračunanih veznih energij napovedal obstoj XeF_2 in ga nato tudi sintetiziral. Profesor Rodolf Hope je kemik, ki nima samo izjemnega občutka za kemijsko sintezo v trdnem stanju, temveč svoje ideje vedno utemeljuje s termokemijskimi in strukturnimi možnostmi. Bibliografija profesorja Hoppeja obsega nad 500 znanstvenih člankov. Dr. Rudolf Hoppe je član nemške naravoslovne akademije Leopoldina.

Za svoje delo je dobil številna priznanja, med drugimi leta 1988 Prix Moissan, najvišje priznanje za področje kemije fluora, in leta 1989 nagrado Otta-Hahna za kemijo, najvišje priznanje za naravoslovje v Nemčiji. Več univerz mu je podelilo častni doktorat. Profesor Rudolf Hoppe je že od začetka šestdesetih let sodeloval tudi s slovenskimi kemiki. Stiki so bili vzpostavljeni, ko je profesor Brčić poslal enega svojih sodelavcev na enoletno izpopolnjevanje na Univerzo v Münster. Temu so sledili stiki in izmenjave med profesorjem Hoppejem, ki je prihajal v Ljubljano, in njegovimi sodelavci z Univerze v Giessnu ter sodelavci Katedre za anorgansko kemijo Univerze v Ljubljani. Rezultat sodelovanja med obema ustanovama, ki se je v osemdesetih letih še okrepilo, so več skupnih objav v mednarodnih revijah in dva skupna mednarodna raziskovalna projekta z Odsekom za kemijo fluora na Inštitutu Jožef Stefan in s Katedro za organsko kemijo Fakultete za naravoslovje in tehnologijo, pri katerih je nemška stran financirala raziskovalno opremo.

Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani je prof. dr. Rudolfu Hoppeju na predlog Katedre za organsko kemijo Fakultete za naravoslovje in tehnologijo 3. decembra 1990 podelila častni doktorat za izredne zasluge za razvoj slovenske anorganske kemije in za vrhunske dosežke na področju kemije trdnega stanja fluoro in okso metalov.

Akad. prof. dr. France Bezlaj

1991

France Bezlaj se je rodil 19. septembra 1919 v Litiji. Po maturi je študiral slavistiko na ljubljanski univerzi in leta 1936 diplomiral. Še pred diplomo je nekaj študijskih let prebil v Pragi, kjer se je poglobil v študij primerjalnega jezikoslovja in se pri profesorju Chlumskem specializiral za fonetiko. S tega področja je leta 1939 doktoriral z delom Oris slovenskega knjižnega izgovora. Po diplomi je nekaj let poučeval na gimnaziji, po vojni je bil krajši čas lektor češkega jezika na Univerzi v Ljubljani, nato pa nekaj let znanstveni svetnik na Slovenski akademiji znanosti in umetnosti. Leta 1958 je bil imenovan za izrednega profesorja za primerjalno slovansko jezikoslovje, leta 1963 pa je postal redni profesor Filozofske fakultete, kar je ostal do upokojitve leta 1980, ko je prenehal s pedagoškim delom, znanstveno pa je ostal še vedno aktiven.

Glavni področji njegovega dela sta slovenska etimologija in onomastika. Zaslužen je za ustanovitev in delovanje Etimološko-onomastične sekcije pri Slovenski akademiji znanosti in umetnosti, ki jo je vodil do svoje smrti, na njegovo pobudo je bila ustanovljena tudi Sekcija za zgodovinske slovarje pri SAZU. K delu za etimološki slovar ga je kmalu po doktoratu pritegnil dr. Fran Ramovš. V začetku je bila njegova naloga izčrpno izpisovanje leksikološke literature, ki je obravnavala slovenske besede, kasneje pa je profesor Bezlaj prevzel avtorstvo Etimološkega slovarja slovenskega jezika I.–IV. (1976–2005), pri katerem je po prvem zvezku imel tudi soavtorje. Etimologijo slovenskega jezika je prof. Bezlaj obogatil z novimi metodološkimi prijemi in z analizo dotlej malo znanega ali neznanega gradiva ter se s svojim delom povzpel med vodilne evropske etimologe in leksikologe. Kljub strogo znanstvenemu raziskovanju slovenske in slovanske leksike se je ukvarjal tudi s praktičnimi problemi slovenskega knjižnega jezika, presegel pa je tudi jezikoslovne okvire, saj se je v svoji publicistični dejavnosti dotikal tudi literarnih, narodopisnih, zgodovinskih in splošnih kulturnih vprašanj. Večje število njegovih del je objavljenih tudi v drugih slovanskih in zahodnoevropskih jezikih. Vrsto let je bil jezikoslovni sourednik osrednje slovenske Slavistične revije in glavni ter odgovorni urednik Jezika in slovstva. Bil je pobudnik in prvi glavni urednik glasila Onomastica Jugoslavica, ki je bilo dve desetletji osrednje glasilo jugoslovanskih imenoslovcev. Za znanstvene zasluge je prejel najvišja nacionalna in tuja priznanja: Prešernovo nagrado (1957), red zaslug za narod z zlato zvezdo (1969), naziv zaslužni profesor (1981). Leta 1964 je bil izvoljen za člana Slovenske akademije znanost in umetnosti in bil član več drugih slovanskih akademij.

Univerza v Ljubljani je na predlog Filozofske Fakultete, prof. dr. Francetu Bezlaju 3. decembra 1991 podelila častni doktorat za njegovo življenjsko delo na področju jezikoslovja in etimologije. Akad. prof. dr. dr. h. c. France Bezlaj je umrl 27. aprila 1993 v Ljubljani.

http://www.akademikerbund.at/uploaded/Image/W-58.12.06%20Frankl.jpg

Prof. dr. Viktor Emil Frankl

1992

Viktor Emil Frankl se je rodil 26. marca 1905 na Dunaju v judovski družini. Študiral je medicino na dunajski univerzi in se specializiral za nevrologijo in psihiatrijo. Posebno pozornost je posvečal depresiji in samomorilnosti. Na zgodnje obdobje njegovega dela so vplivali stiki s Sigmundom Freudom in Adolfom Adlerjem, vendar se je kmalu oddaljil od njiju in začel razvijati lastno psihološko in psihoterapevtsko usmeritev, ki je po Freudovi psihoanalizi in Adlerjevi individualni terapiji postala znana kot »tretja dunajska šola«, »ekstencialna analiza« ali »logoterapija«.

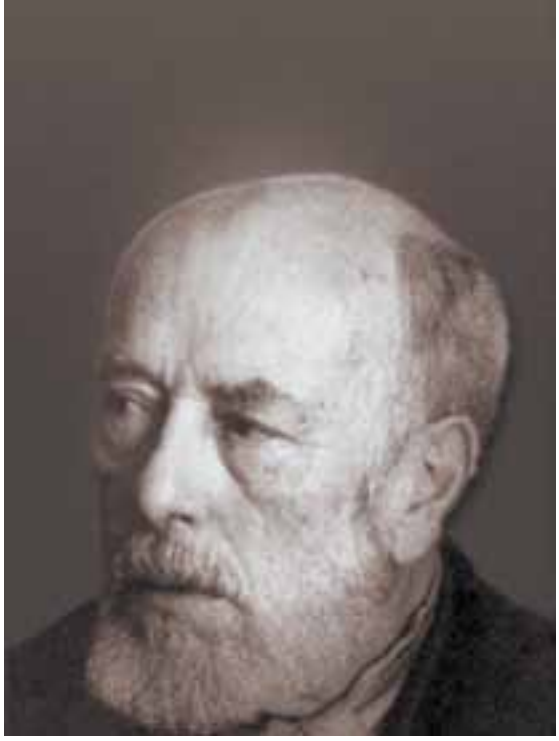
Po doktoratu iz medicine leta 1930 je delal kot zdravnik – psihiater in nevrolog v Steinhofu, največji avstrijski psihiatrični kliniki. Po nemški zasedbi Avstrije mu je bilo zaradi judovskega porekla prepovedano delo z arijskimi pacienti, zato je odprl privatno prakso, leta 1940 pa se je zaposlil v Rothschildovi bolnišnici, kjer so Jude še sprejemali, in sicer kot vodja Nevrološkega oddelka in možganski kirurg. Zavestno se je odrekel možnosti, da se izseli v ZDA. Leta 1942 je bil zaradi svojega izvora deportiran v koncentracijsko taborišče Theresienstadt. Do osvoboditve leta 1945 je preživel štiri nacistična taborišča in v njih izgubil svojo ožjo družino.

Po koncu vojne se je vrnil na Dunaj, kjer je začel svoje življenje na novo.

Prestano trpljenje ga ni vodilo v obup, pač pa je v njem prebudilo neizmerno voljo po življenju in željo pomagati drugim. Na osnovi spoznanja, da je temeljno vodilo v človekovem življenju usmerjenje k smislu, smiselnosti, je razvijal in izpopolnjeval svojo terapevtsko usmeritev, ki se je vse bolj uveljavljala kot ena najpomembnejših psiholoških in psihoterapevtskih teorij in praks v svetu. Občutje nesmiselnosti, bivanjske praznine je po Franklu najpogostejša motnja sodobnega sveta, proces logoterapije pa je proces ozaveščanja in vračanja smisla. Svoj teoretski sistem, ki ga je oblikoval v številnih delih, je korenito dopolnil in utemeljil s praktičnimi izkušnjami, ne le z izkušnjami ob delu s pacienti na kliniki, temveč tudi z globokimi osebnimi izkušnjami. V letih 1945 do 1971 je vodil dunajsko nevrološko polikliniko. Leta 1955 je dobil profesuro za nevrologijo in psihiatrijo na dunajski univerzi, redno je predaval tudi na univerzah v Harvardu, Stanfordu, Dallasu in Pittsburghu, občasno pa na skoraj 200 drugih univerzah. Znanstveni opus prof. dr. Viktorja Emila Frankla obsega 39 del, prevedenih v 36 jezikov. Na več kot dvajsetih univerzah na svetu so mu podelili naziv častnega doktorja.

Univerza v Ljubljani mu je na predlog Filozofske fakultete 2. decembra 1992 podelila častni doktorat kot znanstveniku in osebnosti izjemnega formata.

Prof. dr. dr. h. c. Viktor Emil Frankl je umrl 2. septembra 1997 na Dunaju.

Akad. prof. dr. Thomas Luckmann

1992

Thomas Luckmann se je rodil 14. oktobra 1927 na Jesenicah očetu Nemcu in materi Slovenki. Maturiral je po vojni v Avstriji, kamor se je družina preselila po tragičnem dogodku med vojno, v katerem je izgubil očeta. Po maturi se je vpisal na študij filozofije, psihologije in jezikoslovja, najprej na Univerzo na Dunaju, krajši čas je bil na Univerzi v Innsbrucku, nato pa se je odselil v Združene države Amerike, kjer je nadaljeval študij na Novi šoli za socialno raziskovanje v New Yorku. Tam se je poglabljal v filozofske in sociološke študije ter magistriral in doktoriral iz sociologije. V času njegovega študija je na univerzi delovalo nekaj znanih profesorjev, ki so vplivali na njegov znanstveni razvoj in akademsko kariero, poseben vpliv pa je nanj imel Alfred Schutz. Ta je leta 1959 umrl in profesor Luckmann je, po petih letih službovanja na nekem manjšem koledžu, prevzel njegovo mesto na Novi šoli. Leta 1965 je dobil profesuro v Frankfurtu in se vrnil v Evropo. Tam je ostal do leta 1970, ko se je odzval vabilu novoustanovljene Univerze v Konstanzi ob Bodenskem jezeru, kjer je od leta 1994 zaslužni profesor. Profesor Thomas Luckmann je gostoval na številnih univerzah, med njimi sta bili tudi sloviti Harvard in Standford.

Thomas Luckmann je ena najmarkantnejših osebnosti sodobne sociološke misli in znanstvenik tudi slovenskega rodu, ki se mu je uspelo prebiti v sam vrh svetovne sociologije in je od 60-ih let naprej v veliki meri vplival na razvoj sociološke vede. Njegovo znanstveno delo zajema področja epistemologije, sociologije znanja, sociologije religije, sociolingvistike, teorije komunikacijskih zvrsti in konverzacijske analize. Njegova bibliografija šteje več sto bibliografskih enot, najbolj znan pa je po delu Družbena konstrukcija realnosti, ki ga je napisal skupaj s Petrom Bergerjem, ter delo Strukture življenjskega sveta v soavtorstvu z Alfredom Schutzom na podlagi njegovih zapiskov in fragmentov.
Profesor Thomas Luckmann, ki je zrasel v dvojezični družini, je vseskozi vzdrževal in poglabljal tudi stike s slovenskim znanstvenim in kulturnim okoljem in ima neprecenljive zasluge tudi za razvoj slovenske sociologije. Bil je mentor, pomočnik in svetovalec slovenskim študentom, ki so prišli študirat na nemške univerze, objavljal je v slovenskih strokovnih revijah, leta 1989 je bil na predlog Katedre za sociologijo tedanje Fakultete za sociologijo, politične vede in novinarstvo izvoljen za njenega rednega profesorja. Je član Slovenske akademije znanosti in umetnosti.
Univerza v Ljubljani je prof. dr. Thomasu Luckmannu na predlog Fakultete za družbene vede 12. decembra 1992 podelila častni doktorat.

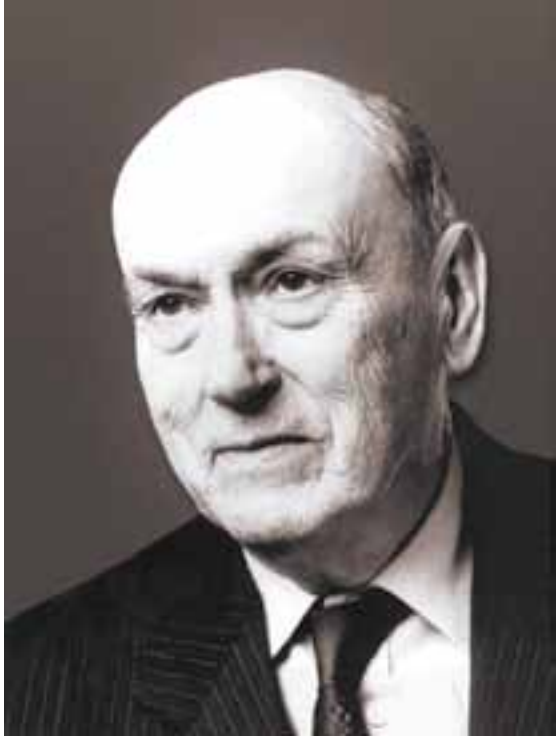
http://www.uni-due.de/imperia/md/images/samples/2010/bilderpressemitteilungen/milberg__joachim_honprof_2010.jpg

Akad. prof. dr. Joachim Milberg

1994

Joachim Milberg se je rodil 10. aprila 1943 v Verlu, Westfalija, Nemčija. Po maturi se je izučil za strojnega mehanika in nadaljeval študij proizvodnega strojništva v Bielefeldu in na Tehniški univerzi v Berlinu, kjer je leta 1969 diplomiral in bil v letih 1970 do 1972 zaposlen kot asistent na njenem Inštitutu za obdelovalne stroje in proizvodno tehnologijo. V tem času je z odličnim uspehom doktoriral. Po doktoratu se je zaposlil kot direktor za razvoj, konstrukcijo in proizvodnjo firme Gildemeister v Bielefeldu, kjer je ostal do leta 1981, ko je sprejel vabilo Tehniške univerze v Münchnu in kot redni profesor prevzel Stolico in Inštitut za obdelovalne stroje in proizvodne znanosti. Tu je delal do leta 1993, ko je sprejel mesto v upravi BMW-ja kot član uprave, odgovoren za proizvodnjo.
S svojim znanstvenim delom je posegel na več področij proizvodnih tehnologij in sistemov ter dosegel mednarodno odmevne rezultate. Na področju avtomatizacije montaže je razvil tehnično inovativne in ekonomsko utemeljene rešitve. Na področju mobilne robotike v fleksibilnih obdelovalnih sistemih je v svojem inštitutu razvil sistem, v katerem je mobilni robot nadomestil človeka v funkcijah, ki človeka fizično in psihično močno obremenjujejo.

V zvezi z mobilnimi roboti je razvil poseben sistem za njihovo vodenje na laserskem principu. Profesor Milberg je bil uspešen tudi na več drugih raziskovalnih področjih, kot so : računalniške simulacije montažnih celic in sistemov, računalniško podprto konstruiranje in 3D NC-programiranje, računalniško integrirana proizvodnja (CIN), razvoj inteligentnih senzorjev za proizvodnjo, CAD/CAM-sprega na 3D-laserski obdelavi z industrijskim robotom in na drugih področjih. Svoje znanstvene izsledke je objavil v številnih člankih v referiranih revijah v nemškem in angleškem prostoru in za svoje znanstvene dosežke prejel več nagrad, med katerimi je posebej pomembna Fordova nagrada leta 1988. Kot vabljeni profesor je imel več kot sto predavanj na univerzah širom sveta. Je član Evropske akademije znanosti in umetnosti.
Univerza v Ljubljani je prof. dr. Joachimu Milbergu 2. decembra 1994 na predlog Laboratorija za tehnično kibernetiko, obdelovalne sisteme in računalniško tehnologijo – LAKOS Fakultete za strojništvo podelila častni doktorat za izredne prispevke k proizvodni znanosti.

TEOF

Akad. prof. ddr. Anton Trstenjak

1994

Anton Trstenjak se je rodil 8. januarja 1906 v Rodmoščih pri Gornji Radgoni. Po maturi na klasični gimnaziji v Mariboru je študiral teologijo na Univerzi v Innsbrucku, kjer je leta 1929 doktoriral iz filozofije in leta 1933 še iz teologije. Študijsko se je izpopolnjeval v Parizu, v letih 1941/42 pa se je v Milanu specializiral v eksperimentalni psihologiji.

Leta 1931 je bil v Mariboru posvečen v duhovnika. Služboval je najprej kot katehet na realni gimnaziji, za tem pa kot profesor filozofije na Visoki bogoslovni šoli v Mariboru. Od leta 1940 do upokojitve leta 1973 je predaval filozofijo in psihologijo na Teološki fakulteti v Ljubljani. Zvest slovenskemu narodu je zavrnil ponujeno docenturo v Milanu in redno profesuro v Gradcu. V letih 1958–1959 je bil gostujoči profesor na Inštitutu za psihologijo Univerze v Montreálu. Občasno je predaval tudi na Oddelku za psihologijo Filozofske fakultete v Ljubljani in na podiplomskem študiju na Univerzi v Zagrebu.

Njegovo znanstveno delo zajema več področij. Dobra polovica njegovih del je s področja psihologije, kjer je imel enciklopedični pogled nad celotno psihologijo svojega časa. Pionirsko je uvajal določene psihološke veje ter posamezna specifična psihološka vprašanja in usmeritve obravnaval preko podobe celostnega človeka. Najbolj znan je po dosežkih na področju psihologije barv. Njegovo največje odkritje na področju eksperimentalne znanosti je Trstenjakov zakon o reakcijskem času odzivanja na barve. Segel pa je tudi na področje antropologije, filozofije, kulturologije, teologije in narodnostnih vprašanj. Najkvalitetnejše je njegovo delo na antropološkem področju. S pisnimi deli, svetovalno pomočjo ljudem v stiskah in pedagoškim delom je iskal sodoben odgovor na vprašanje: Kdo je človek?

Med njegovimi filozofskimi deli prevladujejo teme o slovenskem filozofu Francetu Vebru in njegovi filozofiji. Veliko je raziskoval in pisal tudi o slovenskem narodu. Posebej je raziskoval značaj Slovencev v posameznih pokrajinah, vprašanje narodnostnih manjšin ter vzgibe za preživetje in napredek številčno majhnih narodov. Njegovo znanstveno delo je edinstveno tako po kakovosti kot po obsegu. Številne publikacije odlikuje njegov enkratni način poljudnega prikaza psiholoških pogledov na številna življenjska in bivanjska vprašanja, kljub poljudnosti pa imajo tudi ta dela veliko strokovno vrednost in prosvetljevalni učinek na velik krog bralcev doma in v tujini.

Akad. prof. ddr. Anton Trstenjak ima velike zasluge za strokovno in znanstveno usposabljanje mnogih psihologov in drugih strokovnjakov. Njegovo delo ga uvršča v krog največjih znanstvenih in kulturnih velikanov slovenskega naroda. Zanj je dobil številna cerkvena, znanstvena in državna odlikovanja in priznanja. Med drugim je bil imenovan za papeževega častnega prelata, prejel je Kidričevo nagrado, za svoje življenjsko delo je bil razglašen za ambasadorja znanosti Republike Slovenije, podeljen mu je bil tudi častni doktorat Univerze v Mariboru.

Univerza v Ljubljani mu je na predlog Filozofske fakultete 2. decembra 1994 podelila častni doktorat kot izjemnemu znanstveniku in človeku.

Akad. prof. ddr. dr. h. c. Anton Trstenjak je umrl 29. septembra 1996 v Ljubljani.

http://www.bfafh.de/bfh-pers/photos/liese.jpg

Prof. dr. Walter Liese

1994

Walter Liese se je rodil 31. januarja 1926 v Berlinu. Študij gozdarstva je končal na Gozdarski fakulteti v Eberswaldu, kjer je bil njegov oče profesor za gozdno botaniko, mikologijo in zaščito lesa, v kar se je usmeril tudi sam. Izpopolnjeval se je na Gozdarski fakulteti Hann.– Münden Univerze v Göttingenu in tu leta 1951 doktoriral. Habilitiral se je leta 1957 na Univerzi v Freiburgu. V letih 1959–1963 je sodeloval s prof. Brunom Huberjem na Inštitutu za lesne raziskave Univerze v Münchnu. Na Univerzi v Hamburgu je bil redni profesor (1963–1991) in tudi predstojnik Inštituta za lesno biologijo in lesno zaščito Zvezne raziskovalne ustanove za gozdarstvo in lesarstvo. Kot profesorja in raziskovalca so ga zanimala področja ksilotomije, zlasti elektronske mikroskopije celične stene, anatomije skorje, dendrokronologije, anatomije in lastnosti bambusov in ratanov, kvalitete lesa, poškodb, nastalih pri skladiščenju lesa, mikromorfologije razkroja lesa, trohnob, fiziologije gliv – lesnih razkrojevalk, lesnih bakterij, hrastovega venenja, propadanja gozdov zaradi zračne polucije, zaščite lesa, reagiranja drevja na mehanska poškodovanja, povezave med strokovnim izobraževanjem in raziskovanjem in mednarodnega sodelovanja na področju gozdarstva in lesarstva. Pridobljeno znanje je predstavi tudi kot gostujoči profesor na najuglednejših svetovnih univerzah: na Univerzi Harvard (ZDA), na Univerzi Kalifornije, Berkeley (ZDA), na Univerzi Canterbury (Nova Zelandija), na Univerzi Valdivia (Čile), na Državni univerzi Taipei (Tajvan), na Gozdarski univerzi Nanjing, Kitajska, na Južni univerzi Čila. Njegovo delo pa ni bilo omejeno le na raziskave in pedagoški poklic, temveč je tako v času aktivnega delovanja kot po upokojitvi leta 1991 deloval tudi kot svetovalec, ko je obiskal dežele vzhodne in jugovzhodne Azije, centralne Afrike ter Srednje in Južne Amerike. V letih 1958–1986 je bil kot raziskovalni in pedagoški svetovalec v 25 državah. Aktivno je sodeloval z mednarodnimi organizacijami: Organizacijo združenih narodov za prehrano in kmetijstvo (FAO) in bil gostujoči raziskovalec avstralske raziskovalne organizacije (CSIRO) v Melbournu ter v letih 1977 do 1981 predsednik najuglednejše svetovne Mednarodne zveze gozdarskih raziskovalnih organizacij (IUFRO). Za znanstveno, pedagoško in organizacijsko delo je prejel številna priznanja doma in v tujini. Slovensko sodelovanje s Katedro za tehnologijo lesa in Katedro za lesno biologijo Univerze v Hamburgu sega v šestdeseta leta, ko je bilo organizirano prvo medsebojno izpopolnjevanje med univerzama. Sodelovanje je nadalje razvijal prav prof. Liese, ko je katedra prevzemala in uspešno izvajala velike mednarodne projekte v tropski Afriki, Srednji Ameriki in ekspertsko delovala v FAO.

Univerza v Ljubljani je 2. decembra 1994 na predlog Biotehniške fakultete prof. dr. Walterju Lieseju podelila častni doktorat za mednarodno uveljavljanje slovenskega gozdarstva in lesarstva in za zasluge, da je IUFRO, najuglednejše svetovno združenje gozdarskih in lesarskih raziskovalnih institucij, Sloveniji zaupal vodenje in 1986 tudi organizacijo izjemno odmevnega svetovnega kongresa v Ljubljani, ki se ga je udeležilo 2300 znanstvenikov z vsega sveta.

Prof. ddr. Diedrich Smidt

1995

Diedrich Smidt je deloval na Kmetijski fakulteti Univerze v Göttingenu in bil direktor Inštituta Maxa Plancka za živinorejo in vedenje živali v Marienseeju v Nemčiji. V svojem dolgoletnem delu se je usmeril na pospeševanje kooperacijskih osnov za skupno reševanje problemov v živinoreji s pomočjo veterinarske in kmetijske znanosti, fiziološke osnove produktivnosti, zdravja in plodnosti domačih živali ter kvaliteto proizvodov, biotehničnih postopkih pri razmnoževanju in drugih živalskih funkcijah v okviru reje, uporabe in menedžmenta, biološke osnove živinoreje, predvsem pa na možne meje obremenitev pod vidikom gospodarnosti in zaščite živali, obnašanja živali v okviru raziskav v živinoreji, vezanih na zaščito živali in na uporabnost. Omenjene teme, ki jih je študijsko obravnaval, je na pedagoškem področju zapolnil ne le s predavanji v Nemčiji, temveč je bogato znanje kot raziskovalec in gostujoči profesor širil v ZDA, Mehiki, Venezueli, Čilu, Argentini, Keniji, Tanzaniji, Nigeriji, Libanonu, Siriji, Kitajski, Novi Zelandiji, Indiji, Japonski in v skoraj vseh evropskih državah kot tudi v Sloveniji. Njegova bibliografija je do sredine devetdesetih let obsegala nad šeststo enot.
Kot mentor podiplomantom je bil prisoten pri mnogih disertacijah. Pri njem je habilitiralo več znanstvenih sodelavcev, ki so postali univerzitetni predavatelji na Kmetijski fakulteti Univerze v Göttingenu. Inštitut v Marienseeju v Nemčiji pa je mnogim slovenskim znanstvenikom omogočil, da so tu kot raziskovalci dopolnjevali svoje znanje. V Marienseeju so delali številni pedagoški sodelavci Biotehniške in Veterinarske fakultete Univerze v Ljubljani. Tu so se slovenskim doktorandom ponujale možnosti za kvalitetno znanstvenoraziskovalno delo in mnogi so ohranili sodelovanje in imeli pri sodelavcih prof. dr. Diedricha Smidta vedno pomembno pomoč in oporo tudi pri uveljavljanju v svetu. Opravljeni so bili številni skupni mednarodni projekti. Rezultat skupnega dela so bile tudi disertacije, objave in znanstvena poročila, ki so odmevala v mednarodnem okolju. K boljši komunikaciji med Marienseejem in Ljubljano ter tesnejšemu sodelovanju pa so pripomogli pogosti medsebojni obiski in znanstvena komunikacija, ki se je pod vodstvom profesorja Smidta krepila in razvijala.
Univerza v Ljubljani je 1. decembra 1995 na predlog Biotehniške fakultete profesorju ddr. Diedrichu Smidtu podelila častni doktorat za prispevek k razvoju znanstvene dejavnosti v živinoreji in veterinarstvu ter za bogato mednarodno sodelovanje na pedagoškem in znanstvenoraziskovalnem področju.

ES

Akad. prof. dr. Dušan C. Prevoršek

1996

Dušan C. Prevoršek se je rodil 14. februarja 1922 v Ljubljani. Leta 1940 je vpisal študij kemije, ki ga je mogel nadaljevati šele leta 1946. Na Oddelku za kemijo Tehniške fakultete Univerze v Ljubljani je diplomiral leta 1950 in se zaposlil kot asistent na Inštitutu za organsko kemijsko tehnologijo, kjer se je usmeril v študij struktur kompleksnih organskih spojin. Na temo struktura hidroksiaminskih kislin je leta 1956 doktoriral. Pot ga je nato vodila na univerzo v Pariz na dveletni podoktorski študij, kjer se je izpopolnjeval na področju infrardeče spektroskopije organskih spojin. Željan poglobiti in nadgraditi znanje je leta 1958 odšel v ZDA in se sprva zaposlil pri firmi Goodyear & Rubber Company, Akron, Ohio, kjer je bil vodilni kemik in raziskovalec kordov. Preučeval je njihove visokoelastične lastnosti ter dinamiko in mehaniko avtomobilskih pnevmatik. Leta 1961 se je na Raziskovalnem inštitutu za tekstil Univerze v Princetonu, New Jersey, posvetil raziskavam iz polimerne fizike in kemije in postal na inštitutu vodilni raziskovalec za polimere. Čisto teoretične raziskave na univerzi ga niso zadovoljile, zato se je 1965. leta vrnil v industrijo. Mesto je našel v raziskovalnem in tehnološkem centru podjetja Allied – Signal Inc., Morristown, NJ, kjer je razvijal nove postopke za izdelavo polimernih kompozitov. Tu je deloval vse do upokojitve leta 1994. Rezultate teoretičnih spoznanj in tistih, ki jih je pridobil z delom v industriji, je predstavil na številnih znanstvenih in strokovnih kongresih ter podrobneje obdelal v knjigah in enciklopedijah ter številnih člankih. Njegovo dolgoletno delo na področju fizike in mikromehanike polimerov ter temeljne raziskave, ki so prinesle uspešne dopolnitve za razvoj novih tehnologij ter novih polimernih materialov, so dobile potrditev v 115 patentih.
Profesor Prevoršek je za svoje delo prejel mnoga priznanja in postal častni član Združenja fizikov ZDA, gostujoči profesor na več univerzah v ZDA in na Kraljevem inštitutu za tehnologijo v Stockholmu ter dopisni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti (2001). Sodelovanje dr. Prevorška z Univerzo v Ljubljani se je poglobilo po osamosvojitvi Slovenije. V letnem semestru študijskega leta 1994/95 je dr. Prevoršek vodil podiplomski seminar Orientirani polimeri – teoretični in praktični vidiki uporabe tekstilnih in visokozmogljivih vlaken, ki so se ga udeležili podiplomski študenti Oddelka za tekstilstvo, Fakultete za strojništvo, Kemijskega inštituta, strokovnjaki iz industrije in posamezni pedagoški delavci. V študijskih letih 1994–1996 je v Ljubljani v organizaciji Oddelka za tekstilstvo Naravoslovnotehniške fakultete sodeloval na mednarodnem simpoziju o novostih v tekstilstvu. Leta 1996 je ob štirideseti obletnici Oddelka za tekstilstvo Naravoslovnotehniške fakultete prejel priznanje za prispevek pri pripravi novih učnih načrtov s področja orientiranih polimerov.
Univerza v Ljubljani mu je 3. decembra 1996 na predlog Naravoslovnotehniške fakultete podelila častni doktorat za prispevek k razvoju znanosti na področju orientiranih polimerov, za dvig ugleda slovenske znanosti v svetu in za plodno sodelovanje.
Akad. prof. dr. dr. h. c. Dušan C. Prevoršek je umrl 25. februarja 2004.

Akad. prof. dr. Ivan Vidav

1997

Ivan Vidav se je rodil 17. januarja 1918 na Opčinah pri Trstu. Po maturi na klasični gimnaziji v Mariboru se je vpisal na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, kjer je študiral matematiko in fiziko. Diplomiral je aprila 1941, maja istega leta pa je doktoriral pri profesorju Josipu Plemlju. V študijskem letu 1941/42 je nadaljeval podoktorski študij matematike na Univerzi v Rimu, leta 1943 je postal asistent na Filozofski fakulteti v Ljubljani, leta 1946 docent, tri leta kasneje izredni profesor in leta 1953 redni profesor. Leta 1954 je odšel na krajše izpopolnjevanje v Pariz. V študijskem letu 1957/58 je bil dekan Naravoslovne fakultete in dolgo let predstojnik Katedre oz Odseka za matematiko, od leta 1975 do 1977 pa predstojnik VTO Matematika in mehanika na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo. V času aktivnega delovanja je bil predavatelj na več fakultetah. Predaval je 16 različnih predmetov na dodiplomskem in podiplomskem študiju matematike, objavljal strokovne članke v pomembnih mednarodnih revijah in poljudnostrokovne knjige. Profesor Vidav je objavil izvirna dela z različnih področij matematike, njegovi pomembni dosežki pa so na področju funkcionalne analize, s katerimi se je uvrstil med tvorce te takrat nove matematične discipline. Spoznanja teoretičnih dognanj na področju matematike je profesor pripravil tudi za študente s pisanjem učbenikov. Za učbenika Višja matematika I. in II., ki sta bila mnoga leta edino gradivo za študij višje matematike vsem študentom ljubljanske univerze, je leta 1952 prejel Prešernovo nagrado, ob tej pa kasneje še številna druga priznanja in nagrade: Kidričevo nagrado (1970), nagrado AVNOJ-a (1980), Žagarjevo nagrado za pedagoško delo (1988), državno nagrado Republike Slovenije za življenjsko delo na raziskovalnem področju (1992) in bil odlikovan z zlatim redom za zasluge Republike Slovenije (2008). Že leta 1958 je bil izvoljen za dopisnega člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti in leta 1962 za njenega rednega člana. Leta 1985 se je profesor upokojil in ljubljanska univerza mu je izkazala čast s podelitvijo naziva zaslužni profesor. Po tem času je še nekaj let predaval na dodiplomskem in podiplomskem študiju matematike. Tako s svojo matematično strogostjo kot s svojo nazornostjo in razumljivostjo je znal posredovati znanje generacijam študentov in profesorjev na matematiki in tehniki. Zato pomemben del njegovega pedagoškega dela predstavlja tudi mentorsko delo, saj je sodeloval pri diplomskih in magistrskih delih ter pri doktorskih disertacijah. Univerza v Ljubljani je akad, prof. dr. Ivanu Vidavu na predlog Fakultete za matematiko in fiziko ob dnevu univerze 3. decembra 1997 in pred bližajočim se jubilejem osemdesetletnice rojstva podelila častni doktorat za življenjsko delo, v celoti posvečeno razvoju in bogatenju matematike in njenemu univerzitetnemu študiju.

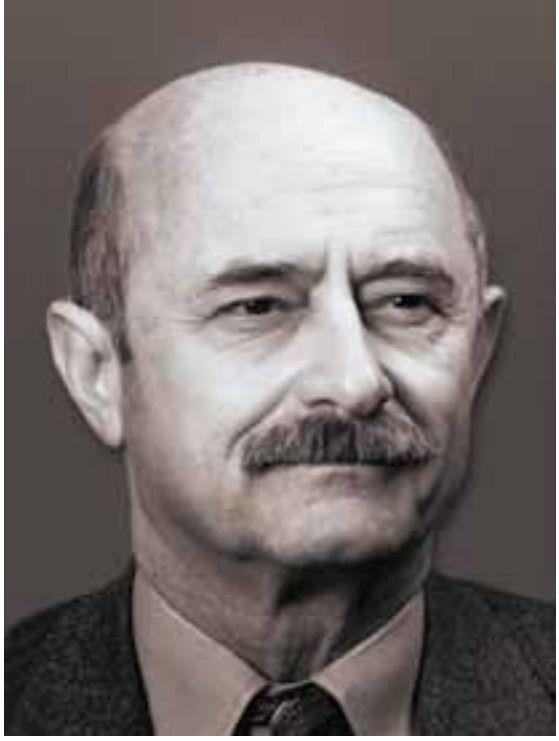

Prof. dr. Andreas Boehringer

1997

Andreas Boehringer se je rodil 10. maja 1937 v Stuttgartu. Leta 1961 je na Tehniški visoki šoli Univerze v Stuttgartu diplomiral iz elektrotehnike in postal znanstveni asistent na Katedri in Inštitutu za električne naprave. Na isti univerzi je leta 1965 promoviral za doktorja tehničnih znanosti. Bogato znanje, ki ga je pridobil, mu je omogočilo odhod v ZDA na Tehnološki inštitut Massachusetts v Cambridgeu, kjer je kot raziskovalni sodelavec Centra za vesoljske raziskave bistveno prispeval k razvoju energetskega napajanja prve ameriške sončne sonde Sunblazer in s tem aktivno sodeloval pri razvoju satelitske tehnike. Ko se je vrnil v Nemčijo, se je zaposlil v družbi Dornier-AG in postal leta 1970 vodja glavnega oddelka »Elektrotehnika« ter namestnik direktorja za področje novih tehnologij. Istočasno je bil habilitiran za univerzitetnega učitelja na Univerzi v Stuttgartu in tri leta kasneje postal tudi direktor Inštituta za močnostno elektroniko in naprave na isti univerzi. Od leta 1973 je bil redni profesor, od leta 1987 pa tudi dekan Fakultete za elektrotehniko. Leta 1995 je svoje delo nadgradil s prevzemom dodatnega učnega in raziskovalnega področja regulacijska tehnika. Njegovi znanstveni izsledki, ki jih je prenesel tudi na slovenske strokovnjake, ko jim je omogočil šolanje v Stuttgartu, so pomembno prispevali k razvoju teh področij. Povezanost med Univerzo v Stuttgartu in Univerzo v Ljubljani na področju elektromotorskih pogonov ima že dolgo tradicijo. Že pred drugo svetovno vojno je prof. dr. Milan Vidmar gojil strokovne in prijateljske odnose med univerzama oz Tehniško visoko šolo. To vez pa je okrepil in nadalje razvijal tudi prof. dr. Andreas Boehringer s prof. ljubljanske univerze dr. Rafaelom Cajhnom, vodjem Laboratorija za regulacijsko tehniko, ki se je v začetku šestdesetih let začela uvajati v študijske in raziskovalne programe, ko so se prvi slovenski strokovnjaki izšolali na Univerzi v Stuttgartu. Od tedaj naprej je bilo prisotno stalno sodelovanje, ki se je kazalo tudi v obliki izmenjav pedagogov, raziskovalcev, z gostujočimi predavanji, raziskovalnim sodelovanjem, izmenjavami izkušenj in mnenj, prof. dr. Boehringer pa je vse to podkrepil s številnimi raziskovalnimi dosežki in prototipi za industrijo, ki jih je razvil Laboratorij za regulacijsko tehniko Univerze v Ljubljani v sodelovanju s katedro in inštitutom.

Univerza v Ljubljani je akad. prof. dr. Andreasu Boehringerju na predlog Fakultete za elektrotehniko 3. decembra 1997 podelila častni doktorat za neprecenljivi zaklad znanja na področju polprevodniških energetskih pretvornikov in posebnih elektromotorskih pogonov ter za plodovito sodelovanje s Fakulteto za elektrotehniko.

SAZU

Akad. prof. dr. Aleksander Bajt

1998

Aleksander Bajt se je rodil 27. februarja 1921 v Ljubljani. Diplomiral je leta 1943 na Pravni fakulteti, doktoriral pa leta 1953 z razpravo Marxov zakon vrednosti kot teorija cen. Izpopolnjeval se je v tujini na Univerzitetnem inštitutu za evropske študije v Torinu, na Oddelku za uporabno ekonomijo Univerze v Cambridgeu, Anglija, na Univerzi Cornell v Ithachi, New York, na Tehnološkem inštuitutu Massachusetts v Cambridgeu, ZDA, in na Univerzi Kalifornije v Berkeleyu. Na Pravni fakulteti v Ljubljani, ki ji je ostal zvest v vsem svojem aktivnem delovnem obdobju, se je sprva zaposlil kot predavatelj politične ekonomije, kasneje pa je predaval tudi statistiko. Redni profesor je postal leta 1966, v obdobju 1962–1963 je bil prodekan, od leta 1963–1965 pa njen dekan. Predaval je tudi na drugih fakultetah ljubljanske univerze in se kot strokovnjak uveljavil v tujini. V študijskem letu 1968/69 je postal redni gostujoči profesor na Univerzi Virginije. Vodil je tudi posebne tečaje za ameriške in italijanske podiplomce v Tremezzu in Benetkah in imel posamezna predavanja še na drugih tujih univerzah in inštitutih, posebno v ZDA. Da bi lahko vplival na gospodarska dogajanja, je leta 1963 ustanovil in vodil Ekonomski inštitut Pravne fakultete, ki je postal z odlično ekipo mladih raziskovalcev eden najbolj uglednih in vplivnih ekonomskih inštitutov v Jugoslaviji. Inštitut se je sprva bolj posvečal teoretičnim vprašanjem, kasneje pa je prešel na področje ekonomske politike in se specializiral za analiziranje in napovedovanje gospodarskih tokov z ekonometrijo kot temeljno raziskovalno metodo.

Dolgoletno strokovno delo prof. dr. Aleksandra Bajta sega od teorije vrednosti in cen prek teorije produkcije in delitve do proučevanja gospodarskih sistemov in tekoče ekonomske politike. S tega področja je najbolj značilno raziskovanje poslovnih ciklov in napovedovanje gospodarske aktivnosti. Ni pa mu ostala tuja tudi teorija državne lastnine, s katero se je ukvarjal že od začetkov študijskega dela. Z razločevanjem pravnega in ekonomskega pojma lastnine je omogočil njeno znanstveno obdelavo in kritiko domačih ureditev. Objavil je več samostojnih publikacij, veliko razprav in člankov doma in v tujini. Za študente je pripravil učbenike, ki predstavljalo temeljna monografska dela. Najobsežnejši je hrvaški Osnovi ekonomike. Bil je urednik in do leta 1987 glavni avtor mesečnikov Gospodarska gibanja (od 1971) in Privredna kretanja Jugoslavije (1974–1993), ki jih je izdajal Ekonomski inštitut.

Dopisni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti je postal leta 1981, redni član pa leta 1987. Še v času aktivnega delovanja je prejel več nagrad: leta 1957 prvo nagrado Sklada Borisa Kidriča, leta 1986 Kidričevo nagrado in leta 1991 naslov zaslužnega profesorja.

Univerza v Ljubljani mu je po predlogu Pravne fakultete 3. decembra 1998 podelila častni doktorat.

Akad. prof. dr. dr. h. c. Aleksander Bajt je umrl 24. februarja 2000 v Ljubljani.

Akad. prof. dr. Miha Tišler

2000

Miha Tišler se je rodil 18. septembra 1926 v Ljubljani. Iz kemije je diplomiral na Tehniški visoki šoli in na Prirodoslovno-matematični fakulteti ljubljanske univerze. Že v času študija je delal kot asistent na Inštitutu za organsko kemijo Tehniške visoke šole, strokovno pa se je izpopolnjeval še v Gradcu, Innsbrucku, po diplomi pa kot štipendist British Councila na specializaciji na Univerzi v Cambridgeu v Angliji (1953–1955) pri Nobelovem nagrajencu lordu Toddu. Leta 1955 je doktoriral iz kemije in bil dve leti zatem habilitiran za docenta organske kemije na Naravoslovni fakulteti. Od leta 1964 do upokojitve leta 1995 je bil redni profesor na ljubljanski univerzi . Izpopolnjeval se je še v Freiburgu (Nemčija) ter predaval na več univerzah v Združenem kraljestvu, ZDA, Avstraliji, na Japonskem in v Trstu.
Akad. prof. dr. Miha Tišler, redni član SAZU od 1977, je na univerzi v času aktivnega delovanja opravljal tudi številne vodstvene funkcije. Bil je predstojnik različnih oddelkov na matični fakulteti, njen prodekan in dekan. Leta 1991 je postal prvi rektor Univerze v Ljubljani v samostojni Sloveniji in rektorsko funkcijo uspešno izpolnjeval v dveh mandatih. V tem času je bil tudi član ožjega odbora Evropske rektorske konference (CRE). Kot avtor ali soavtor je objavil vrsto znanstvenih študij, monografij, člankov in učbenikov s področja organske kemije. O svojih raziskavah je poročal na številnih kongresih in simpozijih, na predavanjih na univerzah in inštitutih doma in v tujini. Organiziral je 5. Mednarodni kongres za heterociklično kemijo v Ljubljani (1975), 8. Mednarodni simpozij o kemiji organskih žveplovih spojin (1978), simpozij TRISOC univerz v Gradcu, Ljubljani in Trstu (1985 in 1991) in 16. Evropski kolokvij o heterociklični kemiji (1994). Prejel je številna tuja priznanja v domovini: nagrado Sklada Borisa Kidriča (1962), Kidričevo nagrado (1977), Nagrado za izume in izboljšave (1981), ob upokojitvi leta 1995 je prejel naziv ambasador znanosti Republike Slovenije, leta 1996 je prejel naziv zaslužni profesor Univerze v Ljubljani, leta 2005 pa Zoisovo nagrado, najvišjo državno priznanje za znanstvenoraziskovalno delo na področju organske kemije,
Univerza v Ljubljani je akad.prof. dr. Mihu Tišlerju na predlog Fakultete za kemijo in kemijsko tehnologijo 5. decembra 2000 podelila častni doktorat za delo na področju organske kemije, za vzgojo mnogih generacij kemikov in farmacevtov ter za znanstvenoraziskovalno delo na področju organske, predvsem heterociklične kemije, s katerim je obogatil in vplival na razvoj in ugled slovenske kemije doma in v svetu.

http://www.nist.gov/director/vcat/images/bajcsy.jpg

Akad. prof. ddr. Ruzena Bajcsy

2001

Ruzena Bajcsy se je rodila v Bratislavi, kjer je leta 1967 kot prva ženska na Slovaški tehniški univerzi pridobila doktorat iz elektrotehničnih znanosti. Kot mlada raziskovalka je dobila štipendijo, ki ji je omogočila nadaljnje izpopolnjevanje v ZDA. Zaradi sovjetske zasedbe Češkoslovaške leta 1968 se ni vrnila domov, temveč je delovala v ZDA, kjer je na Stanfordski univerzi leta 1972 drugič doktorirala iz računalništva. Zaposlila se je na Pensilvanski univerzi v Filadelfiji, kjer je zgradila laboratorij GRASP, v katerem je raziskovala, kako računalniki modelirajo, osmislijo, kontrolirajo in delujejo v fizičnem svetu, ki nas obdaja. Pri delu je združila znanstvenike, profesorje in študente različnih strokovnih področij: od računalništva, elektrotehnike, strojništva do psihologije in medicine Tu je delovala do odhoda na Kalifornijsko univerzo v Berkeleyu (2001), kjer je prevzela mesto direktorice inštituta CITRIS (Center za raziskave informacijske tehnologije v dobro družbe).

Na svoji dolgoletni znanstveni poti je dosegla izjemne znanstvene rezultate na področju umetnega zaznavanja in robotike. Posvetila se je raziskavam računalniškega vida, discipline, ki preučuje, kako iz slikovnih informacij modelirati in razumeti tridimenzionalni svet. Med najpomembnejše teoretične prispevke prof. Ruzene Bajcsy sodi spoznanje, da morajo tudi računalniški oz umetni sistemi, podobno kot biološki, aktivno iskati informacije o okolju. S to idejo in s številnimi konkretnimi raziskavami in prototipi je sprožila povsem novo paradigmo na področju računalniškega vida. Tem raziskavam so se med prvimi pridružili tudi podiplomski študentje iz Slovenije, ki jim je znanstvenica in profesorica ddr. Ruzena Bajcsy poleg strokovnega znanja nudila tudi finančno podporo in jim omogočala gostovanje v svojem laboratoriju. Tako se je področje preučevanja računalniškega vida razširilo tudi v Slovenijo, saj se je večina naših znanstvenikov vrnila na Univerzo v Ljubljani in tu nadaljevala raziskovalno delo.

Akad. prof. ddr. Ruzena Bajcsy si je s svojim inovativnim delom prislužila številne nagrade in postala članica mednarodnih svetovnih združenj in akademij. Od leta 2008 je članica Ameriške akademije znanosti in umetnosti.

Univerza v Ljubljani ji je na predlog Fakultetete za računalništvo in matematiko 4. decembra 2001 podelila častni doktorat za njene izjemne znanstvene dosežke in za plodno sodelovanje.

Akad. prof. dr. Jože Joseph Straus

2001

Jože Joseph Straus se je rodil 14. decembra 1938 v Trstu. Pred začetkom vojne se je družina preselila v Maribor. Študij na Pravni fakulteti v Ljubljani je končal leta 1962 in ga nadaljeval na Ludwig- Maximilianovi univerzi v Münchnu, kjer je leta 1968 doktoriral magna cum laude. Že v času podiplomskega študija, med pripravami na doktorat, pa vse do leta 1976 je delal v odvetniških pisarnah kot pravni sodelavec, od 1965 pa tudi na Inštitutu Maxa Plancka za tuje in medenarodno patentno, avtorsko in konkurenčno pravo, kjer je bil najprej štipendist, nato sodelavec, znanstveni referent in vodja knjižnice in kasneje direktor. Leta 1986 je postal redni profesor za intelektualno lastnino na Pravni fakulteti ljubljanske univerze in sodeloval pri pedagoškem delu v rednem in podiplomskem študiju ter bil mentor številnim magistrom in doktorjem. Med letoma 1989 in 1998 je v okviru gostovanj predaval na Pravni fakulteti Univerze Cornell (Ithaca, New York), leta 2001 pa je bil gostujoči profesor na Univerzi Georgea Washingtona, Washington, DC, štiri leta kasneje pa na Pravni fakulteti Univerze v Torontu. Poleg tega je predaval na podiplomskih študijih Zveznega inštituta za tehnologijo in Pravne fakultete Univerze v Zürichu. Leta 1990 je bil na Pravni fakulteti Ludwig-Maximilianove univerze v Münchnu imenovan za honorarnega profesorja patentnega prava, predaval pa je še nemško in evropsko patentno pravo in pravo uporabnih modelov. Kot honorarni predavatelj je predaval na številnih univerzah izven Evrope.

Dr. Jože Joseph Straus je preučevalec evropskega patentnega prava in eden najuglednejših patentnih strokovnjakov v svetovnem merilu. Njegovo delo obsega celotno področje intelektualne lastnine in konkurenčnega prava, sega na področje pravic intelektualne lastnine za inovacije in gospodarski razvoj na splošno, na področje interdisciplinarnih odnosov med pravom in tehniko in na področje genetskega inženiringa in moderne biotehnologije. Kot svetovalec je aktivno sodeloval tudi z nemškimi državnimi organi (parlament, vlada), z organi EU (komisija, parlament, evropski patentni urad ...), Svetovno banko, švicarsko vlado in z meddržavnimi organizacijami in agencijami (OECD, WIPO, UNIDO, UNCTAD, IBRD) pri oblikovanju zakonodaje in vplival na stališča mednarodnih organizacij glede intelektualne lastnine. Sodeloval je tudi pri nastajanju slovenske zakonodaje s področja avtorskega prava in industrijske lastnine, kar je bistveno prispevalo k evropski usklajenosti zakonov. Vrsta njegovih del proučuje pravna vprašanja v Jugoslaviji in kasneje v Republiki Sloveniji.

Za svoje dosežke je prejel številna priznanja: diplomo za zasluge Mednarodnega združenja za napredek pouka in raziskovanja intelektualne lastnine (ATRIP) (1991), medaljo za zasluge Mednarodnega združenja za varstvo industrijske lastnine (1997), priznanje Pravnega centra Katz Killey Univerze v Houstonu, ZDA (1999), prestižno znanstveno priznanje Sklada za nemško znanost na predlog Družbe Maxa Plancka za napredek znanosti (2000), veliki križ reda za zasluge Zvezne republike Nemčije (2005) in IV. beneško nagrado za predanost razvijanju kulture intelektualne lastnine (2007).

Univerza v Ljubljani mu je na predlog Pravne fakultete 4. decembra 2001 podelila častni doktorat. Tega leta je bil izvoljen tudi za člana Evropske akademije, dopisni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti je bil že od leta 1995. Leta 2010 pa ga je predsednik Republike Slovenije dr. Danilo Türk odlikoval z redom za zasluge Republike Slovenije.

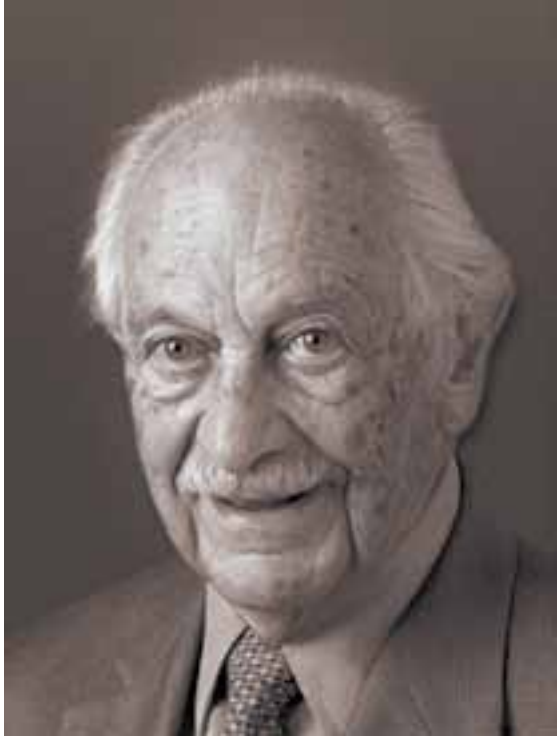
Akad. prof. dr. Dana Stewart Scott

2003

Dana Stewart Scott se je rodil 11. oktobra 1932 v Berkeleyu, Kalifornija, ZDA, kjer se je izobraževal in diplomiral, doktoriral pa je na Univerzi Princeton, New York, pri znanem logiku profesorju Alonzu Churchu (1958). S pridobljeno izobrazbo, s katero je osvojil številna znanja iz matematike, filozofije, matematične logike, računalniške znanosti in lingvistike je kot profesor predaval na svetovno znanih univerzah: v Amsterdamu, Linzu, Chicagu, Berkeleyu, Stanfordu, Princetonu, Oxfordu in na Univerzi Carnegie Mellon v Pittsburghu, ZDA. Pot ga je leta 1983 pripeljala tudi v Dubrovnik, kjer se je srečal s slovenskimi študenti matematike in računalništva in jih povabil na doktorski študij v ZDA. Leta 1991 je pri njem doktoriral Marko Petkovšek, leta 2000 pa Andrej Bauer, ki je dobil nagrado za najboljšo disertacijo leta na Šoli za računalniško znanost Univerze Carnegie Mellon. S tem so se začela v Sloveniji razvijati nova področja računalniške znanosti in matematične logike, kot so simbolno računanje, teorija domen in teorija realizabilnosti. Leta 2003 je prof. dr. Dana Stewarta Scott imel za študente v Ljubljani dve predavanji z naslovom Neskončne besede in Družbeni konstruktivizem kot filozofija matematike, ki so jih pripravili Oddelek za matematiko FMF UL, Inštitut za matematiko, fiziko in mehaniko ter Društvo matematikov, fizikov in astronomov Slovenije.

Prof. dr. Dana Stewart Scott je v svoji dolgi in bogati akademski karieri dosegel izjemne znanstvene rezultate. Vpeljal je pojme nedeterminističnih avtomatov in nedeterminističnega računanja, samostojno je dokazal neodvisnost hipnoze kontinuuma, konstruiral je prvi znani model za lambda račun, vpeljal je teorijo domen in denotacijsko semantiko programskih jezikov. Postal je član številnih tujih akademij: Evropske akademije, Ameriške akademije znanosti in umetnosti, Britanske akademije, Finske akademija znanosti in književnosti, Newyorške akademije znanosti in Državne akademije znanosti, postal član uredniških odborov uglednih znanstvenih revij ter prejel častne doktorate. Vsi ti dosežki skupaj z nagradami, med katerimi posebno mesto zasedajo nagrada LeRoya P. Steela Ameriškega matematičnega društva, Turingova nagrada Ameriškega računalniškega društva, nagrada Harolda Penderja na Penslivanski univerzi, nagrada Rolfa Schocka za logiko in filozofijo Kraljeve švedske akademije znanosti, Bolzanova medalja v matematičnih znanostih Češke akademije znanosti in leta 2009 zlata medalja Ruske akademije znanosti so mu utrdili ugled v svetu.

Univerza v Ljubljani je akad. prof. dr. Dana Stewartu Scottu 25. februarja 2003 na predlog Fakultete za matematiko in fiziko podelila častni doktorat za izjemne znanstvene dosežke na področju računalništva, logike, matematike in filozofije ter za sodelovanje s slovenskimi znanstveniki.

http://www.clarkson.edu/biosci_chemistry/faculty_pages/new_photos/Egon%20Matijevic_lg.jpg;

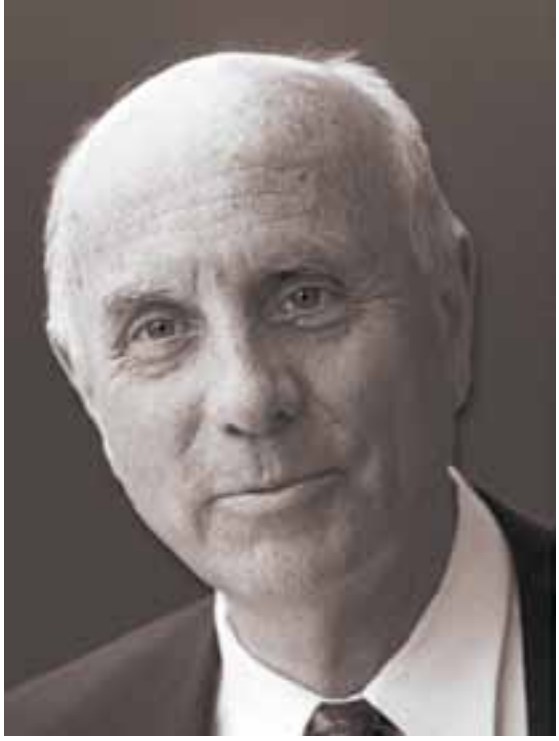
Akad. prof. dr. Egon Matijević

2003

Egon Matijević se je rodil leta 1922 na Otočcu na Hrvaškem. Leta 1944 je diplomiral na zagrebški Tehniški fakulteti in leta 1948 pri profesorju Karlu Webru zagovarjal doktorat na Univerzi v Zagrebu. Sredi petdesetih let je postal docent fizikalne kemije na Prirodoslovno-matematični fakulteti Univerze v Zagrebu, vedoželjnost in znanje pa sta ga peljali na Univerzo v Cambridgeu, Združeno kraljestvo, kjer je bil leto dni, od leta 1957 je deloval na Tehnološkem koledžu Clarkson v ZDA, kjer je leta 1962 postal redni profesor. Tu je ustanovil in bil v letih 1968–1981 glavni direktor Inštituta za koloidne in površinske znanosti, prvega tovrstnega inštituta v ZDA. Zaradi posebnih kvalitet na znanstvenem, strokovnem in vodstvenem področju in s svojim visokim osebnim ugledom je pripomogel, da se je Tehnološki koledž Clarkson pridružil Univerzi Clarkson, kjer je v letih 1981–1987 bil dekan Kemijskega oddelka. Dosegel je najvišje znanstvene stopnje in najvišja priznanja te univerze ter različnih ustanov po svetu. Poleg častnih doktoratov je prejel tri najbolj prestižne nagrade s področja koloidne kemije: Kendallovo nagrado (1972), Langmuirovo nagrado za gostujočega predavatelja (1985) in nagrado Ralpha KeIlerja (1993). Prejel je tudi nagrado Thomasa Grahama, najpomembnejše mednarodno priznanje, ki ga podeljuje Koloidno društvo iz Berlina. Poleg redne profesure na univerzi in znanstvenih raziskav, pri katerih so gostovali tudi raziskovalci z vsega sveta, je imel predavanjia na plenarnih konferencah po vsem svetu in bil član akademij in mednarodnih organizacij, s katerimi je aktivno sodeloval. Redni obiski so ga vezali tudi na Slovenijo, kjer je svoje znanje prenašal na slovenske znanstvenike. Sodelovanje z njimi je gojil v raziskovalnih inštitutih na podoktorskem delu. Kot rezultat so se pri nas začela intenzivno razvijati nova področja: sol-gel tehnike, pigmenti in nanotehnologija.

Prof. dr. Matijević je eden najbolj uveljavljenih znanstvenikov s področja nanotehnologije. Raziskovalno pot je začel najprej na področju fotokemije in koloidne kemije ter postal snovalec področja nanometrskih dimenzij, ki segajo še v osemdeseta leta prejšnjega stoletja. Izsledke svojega dela in raziskav je objavil v znanstvenih in drugih publikacijah ter uveljavil več patentov. Je eden najbolj citiranih raziskovalcev na področju vede o materialih. Univerza v Ljubljani je prof. dr. Egonu Matijeviću ob koncu leta 2003 na predlog Fakultete za kemijo in kemijsko tehnologijo podelila častni doktorat za vrhunska dela in prispevek k razvoju znanosti v Sloveniji.

62. ČASTNI DOKTOR

ES

Akad. prof. dr. Robert Blinc

2003

Robert Blinc se je rodil 31. oktobra 1933 v Ljubljani. Na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo je študiral fiziko in diplomiral leta 1958, leto kasneje je bil promoviran za doktorja fizikalnih znanosti. Potem se izpopolnjeval na Tehnološkem inštitutu Massachusetts v ZDA. Na ljubljanski univerzi je bil izvoljen za docenta (1961), izrednega profesorja (1965) in rednega profesorja (1970). Predaval je na dodiplomskem in podiplomskem študiju in bil mentor mnogim doktorandom, magistrantom in diplomantom. Bil je mentor tudi dr. Muševiču, ki je za doktorsko delo leta 1994 prejel svetovno ugledno nagrado Glenna Browna, ki jo podeljuje mednarodni komite pri Mednarodni družbi za tekoče kristale za najboljše doktorsko delo s področja tekočih kristalov. Vodstveno funkcijo prodekana je opravljal v študijskem letu 1974/75, dekana v študijskem letu 1976/77. Aktiven je bil tudi na Inštitutu Jožef Stefan, kjer je raziskovalno deloval. Profesor je že v začetku svoje kariere odšel v tujino, ki jo je tudi kasneje obiskoval kot gostujoči profesor v ZDA, Švici, Braziliji, Avstraliji, Nizozemski. Udeleževal se je tudi mednarodnih konferenc ter kot partner pri mednarodnih projektih.
Akad. prof. dr. Robert Blinc je bil vodilni slovenski strokovnjak za fiziko kondenzirane snovi, ki jo je utemeljil z izjemnimi dosežki ter izsledke raziskav objavil v več uglednih mednarodnih revijah ter dveh obsežnih monografijah, ki jih je izdal v tujini. Raziskave prof. Blinca zajemajo področja feroelektrikov z vodikovimi vezmi, tekoče kristale, inkomenzurabilne sisteme, protonska in devteronska stekla, relaksorje ter magnetoelektrične sisteme. Je eden od utemeljiteljev uporabe jedrske magnetne resonance pri raziskavah v fiziki kondenzirane snovi. Omenjene raziskave so privedle do razvoja tunelskega modela feroelektrikov z vodikovimi vezmi tako imenovanega Blinc-De Gennesovega modela. Uvedel je tudi »soft mode« teorijo faznih prehodov v nematskih in feroelektričnih tekočih kristalih, določanje gostote solitonov in ekscitacij v inkomenzurabilnih sistemih z jedrsko magnetno resonanco. Raziskoval je tudi magnetoelektrične sisteme, v katerih obstajata hkrati spontana polarizacija in spontana magnetizacija.
Akad. prof. dr. Blinc je bil ugleden znanstvenik in član številnih mednarodnih organizacij in akademij znanosti, od leta 1976 tudi redni član SAZU. Prejel je veliko nagrad, med njimi dvakrat Kidričevo nagrado (1961,1975), nagrado AVNOJA (1978) ter mednarodni nagradi: nagrado ISMAR Mednarodne unije za magnetne resonance (1977) in nagrado Mednarodnega združenja za jedrsko kvadrupolno resonanco (2004). Leta 1991 je postal ambasador Republike Slovenije v znanosti, leta 1999 doctor honoris causa Univerze v Bukarešti, leta 2008 pa je za življenjsko delo prejel Zoisovo nagrado.
Univerza v Ljubljani mu je 2. decembra 2003 na predlog Fakultete za matematiko in fiziko podelila častni doktorat za izjemne znanstvene dosežke in izjemno vlogo pri vzgoji bodočih profesorjev fizike.
Akad. prof. dr. dr. h. c. Robert Blinc je umrl 26. septembra 2011 v Ljubljani.

Prof. dr. Hans Jürgen Grabke

2004

Hans Jürgen Grabke se je rodil 29. maja 1935 v Hamburgu v Nemčiji. Študiral je v Göttingenu, Münstru in Hamburgu, kjer je leta 1959 diplomiral. Doktorat naravoslovnih ved je pridobil leta 1962 na Univerzi v Münstru. Devet let kasneje je bil habilitiran za docenta na Univerzi v Stuttgartu in leta 1977 postal profesor za fizikalno kemijo na Univerzi v Dortmundu. Raziskoval je na Inštitutu Maxa Plancka v Göttingenu (1962–1966), na Inštitutu Maxa Plancka za raziskavo metala v Stuttgartu (1966–1971) in kot vodja Oddelka za fizikalno kemijo na Inštitutu Maxa Plancka za raziskavo železa v Düsseldorfu (1972–1980). Kot gostujoči profesor je predaval tudi na Pensilvanski državni univerzi.

Prof, Hans Jürgen Grabke je raziskoval reakcije, ki potekajo na površinah kovin v aktivnih atmosferah in na mejnih površinah v notranjosti kovin in zlitin. V svojih raziskavah je ugotovil, da zlitine železa v močno reduktivni atmosferi in temperaturi nad 800°0C razpadejo v prah, če aktivnost ogljika v atmosferi presega tisto v železovem karbidu. Ta odkritja so bila temelj za znanstveno interpretacijo nekaterih izkustvenih spoznanj, za termokemično in termodinamično opredelitev novih reakcij in pojavov ter za razvoj novih in izboljšanje obstoječih zlitin in postopkov. Pomembno so prispevala k razumevanju vedenja kovin in zlitin pri različnih obremenitvah. Dosežke raziskav je predstavil na predavanjih, seminarjih in konferencah ter objavil v številnih svetovnih znanstvenih revijah in se s tem uvrstil med najbolj prodorne in produktivne raziskovalce ne samo v Nemčiji, temveč tudi po svetu. Kot raziskovalec je uspešno raziskoval s številnimi priznanimi nemškimi, francoskimi in angleškimi znanstveniki in bil odličen profesor in mentor. Sodelovanje z nemškim Inštitutom za kovinske materiale in tehnologije je vzpostavil že nestor slovenske metalurgije profesor Ciril Rekar, leta 1969 pa je v sodelovanje med inštitutoma posegel prof. dr. Grabke. Na Inštitutu Maxa Plancka za raziskavo železa (MPIE) so v letih 1969–2003 usposabljali sedem slovenskih raziskovalcev. Vsem je bila dodeljena štipendija, za raziskovanje so imeli na razpolago najnovejšo raziskovalno opremo kot tudi strokovno pomoč prof. Grabkeja, ki se je pri tem odlikoval z mentorskim delom doktorandom in bil izvrsten organizator učnih delavnic ter mednarodnih konferenc. Sodelovanje se je nadaljevalo še s članstvom in preglednimi predavanji na več konferencah, z objavami v slovenski znanstveni periodiki in s skupnimi objavami v mednarodni znanstveni periodiki. Dr. Hans Jürgen Grabke je s sodelavci iz Slovenije soavtor številnih znanstvenih del. Štipendije nemških znanstvenih ustanov, ki jih je profesor priskrbel, pa so raziskovalcem iz Slovenije omogočile kvalitetno izobraževanje na doktorskem in podoktorskem študiju v Nemčiji na Inštitutu Maxa Plancka. S tem so se raziskovalne metode in znanost o površinah kovin v Sloveniji dvignile na mednarodni nivo. Univerza v Ljubljani je prof. dr. Hansu Jürgenu Grabkeju 3. decembra 2004 na predlog Naravoslovnotehniške fakultete podelila častni doktorat za kakovost in izvirnost znanstvenega dela, za povezanost dosežkov tega dela z napredkom pri spoznavanju vedenja inženirskih materialov v različnih okoljih in obremenitvah, za napredek znanosti o kovinskih gradivih v Sloveniji in za dolgoletno sodelovanje s slovenskimi raziskovalci. Prof. dr. dr. h. c. Hans Jürgen Grabke je umrl 17. oktobra 2010.

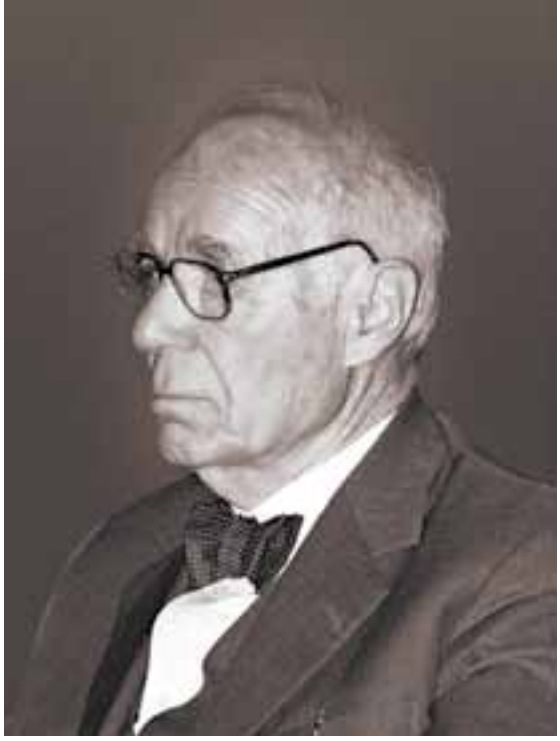
Akad. prof. dr. Avram Noam Chomsky

2005

Avram Noam Chomsky se je rodil 7. decembra 1928 v Filadelfiji, Pensilvanija (ZDA). Na tamkajšnji univerzi je študiral lingvistiko, matematiko in filozofijo. V obdobju 1951–1955 je kot asistent delal na Univerzi Harvard, leta 1955 doktoriral na Pensilvanski univerzi in delo nadaljeval na Tehnološkem inštitutu Massachusetts (MIT), kjer je bil leta 1961 imenovan za profesorja na Katedri za lingvistiko in filozofijo, leta 1976 pa za inštitutskega profesorja lingvistike, lingvistične teorije, semantike in filozofije, kar je naziv, ki ga dobijo le redki. Svojo jezikoslovno teorijo je dr. Chomsky začel razvijati že dve leti po doktoratu iz lingvistike (1957), ko je objavil knjigo Syntactic Structures. Tu so predstavljene povsem nove jezikoslovne tendence, s katerimi je to vedo revolucionaliziral in redefiniral tako njene profesionalne cilje in meje kot tudi epistemološke teoretične in metodološke predpostavke ter jeziku vrnil osrednje mesto v kognitivni psihologiji in filozofiji duha. Objavil je več kot 75 knjig in več kot 1000 znanstvenih razprav s področja jezikoslovja, filozofije, politične teorije, kognitivnih znanosti in psihologije. Poleg vsega tega je aktivno posegel tudi na področje kritike družbene neenakosti in nepravičnosti ter nasilja države. Leta 1967 je izdal esej Odgovornost intelektualcev in postal eden vodilnih nasprotnikov vietnamske vojne in ameriške zunanje politike, mednarodni aktivist in zagovornik človekovih pravic. Zavzemal se je za socialno pravičnost in bil prepričan, da so prizadevanja za povečanje svobode in socialne pravičnosti nezaustavljiva. Njegova družbenokritična misel sodi v generacijo kritičnih intelektualcev, kakršni so bili Bertrand Russel, Jean Paul Sartre, Henry D. Thoreau in Martin Luther King.

V Sloveniji je izšla vrsta njegovih jezikoslovnih in družboslovnih del in razprav, ki so še posebej pomembna za znanstveno raziskovanje jezika, tudi slovenskega. Mednarodni sloves si je pridobil tudi s predavanji na najbolj uglednih univerzah doma in v tujini, kjer je prejel častne doktorate in številne druge nagrade. Med domačimi in mednarodnimi uglednimi priznanji si je leta 1988 prislužil nagrado Kyoto s področja fundamentalnih znanosti, ki je japonski ekvivalent Nobelove nagrade, in sicer za velikanski prispevek k »znanstvenemu, kulturnemu in duhovnemu razvoju človeštva.«.

Od leta 1963 je član Ameriške akademije znanosti in umetnosti. Akad. prof. dr. Avramu Noamu Chomskemu je Univerza v Ljubljani 29. marca 2005 na predlog Filozofske fakultete podelila častni doktorat za izjemno in vrhunsko znanstveno delo ter neuklonljivo moralno držo.

Akad. prof. dr. Lawrence Robert Klein

2005

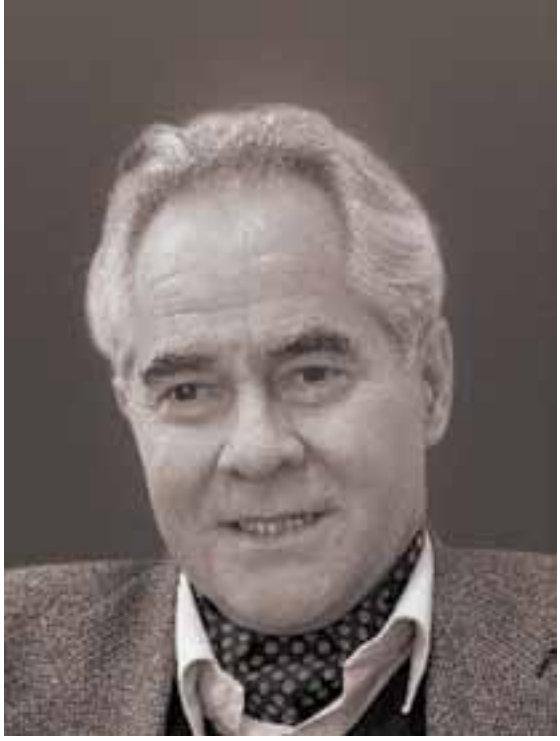
Lawrence Robert Klein se je rodil 14. septembra 1920 v Omahi v Nebraski (ZDA). Po študiju na prestižnih ameriških univerzah je leta 1944 doktoriral iz ekonomije na Tehnološkem inštitutu Massachusetts v Bostonu. Na ekonomskem raziskovalnem inštitut Univerze v Chicagu je delal na ekonometričnih raziskavah in oblikovanju modelov s priznanimi strokovnjaki in kasnejšimi Nobelovimi nagrajenci: Tjallingom Koopmansom, Kennethom Arrowom in Herbertom Simonom. Da bi se izognil preganjanju v času Mc Chartyjevih čist, se je za nekaj časa umaknil v Veliko Britanijo, kjer je razvil ekonometrični model angleškega gospodarstva. Po vrnitvi v ZDA (1958) je predaval na ameriški Univerzi Michigana, od leta 1958 do upokojitve pa je bil profesor ekonomije in financ na Pensilvanski univerzi v Filadelfiji. V njegovem času je univerza postala najpomembnejša znanstvena ustanova, ki je na doktorskem študiju izobraževala ekonomiste vsega sveta. Profesor dr. Lawrence R. Klein je znanstvenik in ekonomist ter član Ameriške akademije znanosti in umetnosti. Zasnoval in utemeljil je ekonometrijo, vedo, ki se ukvarja s kreiranjem instrumentov za analizo in napovedovanje gospodarskih gibanj in ekonomske politike, za kar je leta 1980 prejel Nobelovo nagrado. Uporaba teh modelov pa se ni uveljavila samo na univerzah, ampak tudi na privatnih in državnih institucijah in v velikih podjetjih. Že v petdesetih letih prejšnjega stoletja so njegovi modeli ameriškega gospodarstva postali trdno ustaljen in uspešen instrument za predvidevanja kratkoročnih gospodarskih gibanj. Pravi prodor pa so jim omogočili računalniki, ki so se začeli pojavljati po letu 1965. V šestdesetih letih je prof. Klein kot vodja izdelal dva podrobna raziskovalna projekta za ameriško gospodarstvo: projekt Brooking – SSRC in Whartonov model za ekonometrično napovedovanje. Po letu 1970 je pripravil veliki projekt LINK, ki je povezal ekonometrične modele različnih gospodarstev s svetovnimi ekonometričnimi modeli. Sodeloval je tudi pri gradnji ekonometričnih modelov za Japonsko, Kanado in Kitajsko. Sodelovanje s slovenskimi ekonomisti je potekalo v okviru izobraževanja na Pensilvanski univerzi. Tu so se na doktorskem študiju skupaj s svetovno elito ekonomistov izobraževali tudi Jože Mencinger, Franjo Štiblar in Lovro Pfajfar, katerim je štipendiranje omogočil profesor dr. Klein. Doktorske disertacije Pensilvanske univerze pa so takratni skupni državi Jugoslaviji prinesle tudi prvi slovenski ekonometrični model, ki je nastal pod mentorstvom prof. dr. Kleina. Njegova bibliografija obsega več strokovnih knjig in številne članke v najvplivnejših ekonomskih revijah, kot so: Journal of Econometric Literature, Econometrica, Journal of Econometrics, Economic Journal, American Economic Review, European Economic Review, International Economic Review. Univerza v Ljubljani je akad. prof. dr. Lawrenceu R. Kleinu na predlog Pravne in Ekonomske fakultete 29. marca 2005 podelila častni doktorat za delo v znanosti in za prispevek k šolanju učiteljev Univerze v Ljubljani.

Prof. Irena Grafenauer

2005

Irena Grafenauer se je rodila 19. junija 1957 v Ljubljani v družini, kjer so bili številni sorodniki odlični glasbeniki. Pri osmih letih je začela z igranjem flavte, s petnajstimi leti je maturirala na Srednji glasbeni šoli in leta 1975 diplomirala na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Podiplomski študij je nadaljevala pri dveh solo flavtistih Berlinske filharmonije: Karlheinzu Zöllerju v Hamburgu in Aurèlu Nicoletu v Freiburgu. Prvo nagrado je osvojila leta 1974 na mednarodnem tekmovanju Glasbene mladine Jugoslavije v Beogradu, ko je kot sedemnajstletna študentka postala absolutna zmagovalka vseh kategorij. Leta 1978 je zmagala na svetovnem tekmovanju flavtistov v Ženevi, 1979 je v Münchnu prejela nagrado Zvezda leta, kateri sta sledili nagrada Prešernovega sklada (1980) ter nagrada Orlando na dubrovniških poletnih igrah (1985).
Kot prva ženska in po vrhu še tujka je postala prva solistka flavtistka Simfoničnega orkestra Bavarskega radia, enega najboljših svetovnih orkestrov, kjer je muzicirala celo desetletje (1977–1987) in kot koncertantka obšla ves svet. Sodelovala je z največjimi solisti, dirigenti in skladatelji: z orkestrom Saint Martin In The Fields, z Berlinsko filharmonijo, z Državno kapelo Dresden in s priznanimi dirigenti: Leonardom Bersteinom, Rafaelom Kubelikom in Lorinom Maazelom. Solistično in v komornih zasedbah je nastopila z Marto Argerich, Mario Graaf, Gidonom Kremerjem, Matejem Bekavcem, Eliotom Fiskom in z drugimi. Udeležila se je številnih glasbenih prireditev in ljubitelje glasbe vedno znova očarala s svojimi umetniško doživetimi in prepričljivimi izvedbami interpretacij skladb. Bila je profesorica na Mozarteumu v Salzburgu, na eni najboljših akademij na svetu. Svoje znanje, bogate izkušnje in predanost glasbi je prenašala tudi na mlade glasbenike iz Slovenije. Žal zaradi spleta neugodnih okoliščin ni predavala na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Kljub temu pa ni nikoli izgubila stika s slovensko glasbo in kulturo ter tako postala izjemna ambasadorka Slovenije in slovenske glasbene kulture.
Čeprav sprva ni našla razumevanja doma, je kasneje prejela pomembna priznanja: zlati častni znak svobode Republike Slovenije (1995), Prešernovo nagrado za življenjsko delo in vrhunsko poustvarjalnost (2005) ter častna naslova Slovenske filharmonije in mesta Ljubljana.
Univerza v Ljubljani je solistki flavtistki in pedagoginji Ireni Grafenauer 2. decembra 2005 v njeni odsotnosti podelila častni doktorat, v utemeljitvi častne listine pa je dekan Akademije za glasbo dr. Pavel Mihelčič zapisal, da je velika glasbena umetnica in pedagoginja Irena Grafenauer ponos slovenske države.

http://www.uni-bielefeld.de/chemie/arbeitsbereiche/pc3-hellweg//fotos/neumann.jpg

Prof. dr. Eberhard Neumann

2006

Eberhard Neumann je doktoriral leta 1967 na Univerzi v Münstru in se habilitiral leta 1973 v Konstanzi. Od leta 1975 je raziskoval na Inštitutu Maxa Plancka za biokemijo v Martinsriedu in leta 1983 prevzel Katedro za fizikalno in biofizikalno kemijo na Fakulteti za kemijo Univerze v Bielefeldu. Tu je svoje raziskave osredotočil na področje celične in medicinske elektroporacije, postopka, ki predstavlja nevirusni vnos DNK in drugih biološko aktivnih molekul v celice preko membrane, za katere ne obstajajo drugi mehanizmi transporta. Na podlagi koncepta relaksacijske kemijske spektrometrije nobelovca Manfreda Eigna je preučeval mehanizme elektroporacije - tvorbe por v lipidnih membranah. Kvantificiral je fizikalno-kemično ozadje lokaliziranega transporta biološko aktivnih molekul preko membrane in tako omogočil kasnejši razmah elektrogenske transfekcije in elektrokemoterapije. Leta 1972 je prvič objavil sproščanje celičnih sestavin (kateholaminov, ATP in kromograninov) iz celičnih organel z elektroporacijo, deset let kasneje je objavil prvi neposredni vnos tuje DNK z elektroporacijo v celice. Pri razvoju terapij in postopkov, ki temeljijo na elektroporaciji so sodelovali tudi slovenski raziskovalci.
Od leta 1994 je bila številnim slovenskim raziskovalcem in podiplomskim študentom dana možnost, da lahko opravljajo delo v Laboratoriju za kemijo Univerze v Bielefeldu. Sodelovanje se je nadgrajevalo tudi na podiplomskem in magistrskem študiju elektrotehnike na Fakulteti za elektrotehniko Univerze v Ljubljani, kjer je prof. dr. Eberhard Neumann predaval in s svojim pedagoškim navdušenjem privabljal vedno več domačih in tujih udeležencev ter nekaterim tudi materialno pripomogel k obiskom teh tečajev in s tem k uveljavljanju Univerze v Ljubljani kot »popolne šole elektroporacije«. Tudi evropski projekt 5. okvirnega programa Cliniporator je Fakulteta za elektrotehniko izvedla v sodelovanju s profesorjem, pri 6. projektu okvirnega programa Angioskin pa je sodeloval kot svetovalec. Fakulteti za elektrotehniko je z meduniverzitetno pogodbo zagotovil donacijo opreme za elektroporacijo organelov, veziklov in celic ter analizo električnega in spektrometričnega spremljanja dogajanja ob aplikaciji visokonapetostnih kratkih pulzov. Podarjena oprema je Laboratoriju za biokibernetiko omogočila razširitev raziskovalnega področja. Izjemni rezultati raziskovanja profesorja Neumanna pomembno vplivajo na razvoj medicine, biotehnologije, biologije in na življenje ljudi.
Univerza v Ljubljani je 5. decembra 2006 prof. dr. Eberhardu Neumannu na predlog Fakultete za elektrotehniko podelila častni doktorat za odlične raziskovalne dosežke in plodno sodelovanje.

Akad. prof. dr. Manfred Geiger

2006

Manfred Geiger se je rodil 13. junija 1941. V Stuttgartu je na Tehniški visoki šoli študiral strojništvo in diplomiral leta 1967, nato je delal kot znanstveni asistent na Inštitutu za oblikovalno tehniko. Doktoriral je leta 1974 pri profesorju Langeju, enemu od soustanoviteljev znanstvene discipline plastomehanskih procesov, in postal vodja Oddelka za temeljne raziskave na tem področju. Leta 1977 se je zaposlil v podjetju Trumpf, ki je izdelovalo sodobne stroje za oblikovanje pločevine po tradicionalnih tehnoloških metodah. Predlagal je, da se togo rezalno orodje nadomesti z natančnejšim laserskim žarkom in razvil laserski stroj za razrez pločevin, ki je predstavljal veliko tehnično inovacijo. Kasneje se je na podlagi tega razvilo tehnično pomembno področje laserska tehnika. Raziskovalno delo je nato razvijal še pri podjetju Pebra, kjer je vodil izdelavo prvih z vlakni ojačanih plastičnih delov za avtomobilske karoserije. Zaradi uspešnega inovativnega znanja in znanstvenih dosežkov je dobil mesto na Univerzi v Erlangenu v Nemčiji, kjer je ustanovil Katedro za Izdelovalne tehnologije (1982), ki je postala vodilna pedagoška in znanstvena institucija. Vizije, tehnološki napredek, nova znanja je nesebično prenašal na raziskovalce ter uspešno pomagal pri izobraževanju dodiplomskih in podiplomskih študentov strojništva kakor tudi mladih učiteljev ljubljanske univerze. To se kaže tudi v številnih doktorskih disertacijah, kjer je sodeloval kot mentor.

Inovativno delo profesorja je pomemben vnos znanja v visokotehnološka gospodarska oziroma industrijska okolja.

Dr. Manfred Geiger velja v strojništvu za inovatorja, uspešnega raziskovalca in podjetnika. Je eden vodilnih svetovnih znanstvenikov na področju laserske obdelave materialov kot tudi na področju oblikovanja tehnologij. Ustanovil je tri visokotehnološka podjetja oz tehnološke centre: Bavarski laserski center, Erlangersko lasersko tehniko in Lasersko opremo. O svojem raziskovalnem in strokovnem delu je veliko pisal, kar kaže njegova bogata bibliografija. Sodeloval je v uredniških odborih in pri izdajanju znanstvenih in strokovnih publikacij ter bil pobudnik in organizator več mednarodnih konferenc. Sprejet je bil v Brandenburško akademijo v Berlinu ter Mednarodno akademijo za proizvodno inženirstvo v Parizu. Od leta 2009 je tudi dopisni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Prejel je številne nagrade in objavil je več patentov, dobil nagrado BMW ter nagrado japonskega združenja za tehnologije plastičnosti in več častnih doktoratov.

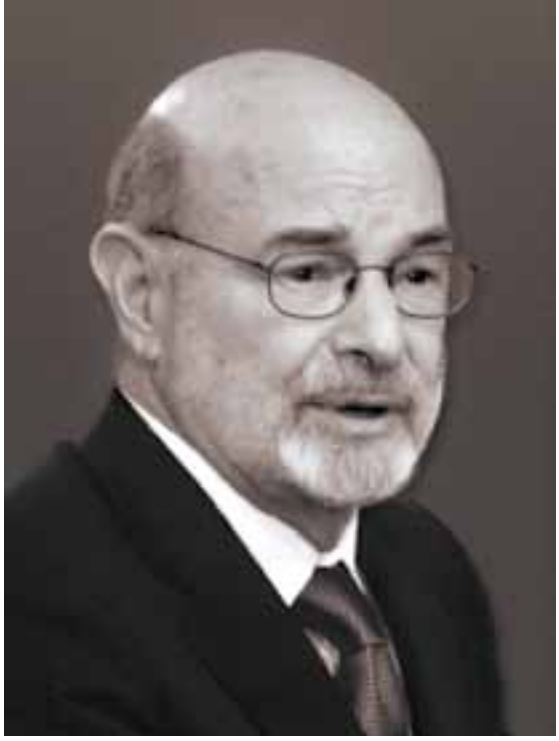
Univerza v Ljubljani je akad. prof. dr. Manfredu Geigerju 5. decembra 2006 na predlog Fakultete za strojništvo podelila častni doktorat za odlične raziskovalne dosežke in plodno sodelovanje.

Akad. prof. dr. Umberto Eco

2007

Umberto Eco se je rodil 5. januarja 1932 v Alessandrii, mestu med Torinom in Milanom v Italiji. Na torinski univerzi je najprej vpisal študij prava, ki pa ga je kmalu opustil in se prepisal na študij srednjeveške filozofije in literature. Doktoriral je leta 1954 iz filozofije Tomaža Akvinskega. Sprva je bil zaposlen v novinarstvu in založništvu ter 1956 objavil predelani doktorat pod naslovom Estetski problemi pri Svetem Tomažu. Potem je pisal številne odmevne študije. Literarno pisano Odprto delo, v katertem je utemeljil svojo filozofijo, mu je leta 1963 odprlo pot v mednarodni znanstveni prostor. Njegov opus posega na področja filozofije, zlasti estetike, medievalistike, jezikoslovja, teorije medijev, prevodoslovja in kulturologije. V knjigah Lector in fabula (1979), Meje interpretacije (1990), Interpretacija in nadinterpretacija (1992), Šest sprehodov skozi pripovedne gozdove (1994) in O literaturi (2003) se vrača na področje literarne teorije. Svetovni javnosti se je v začetku osemdesetih let prejšnjega stoletja predstavil z zgodovinskim romanom Ime rože. Delo, ki vsebuje zelo veliko znanja filozofije in zgodovine, je italijanskemu pisatelju in filozofu prineslo veliko slavo ne samo v akademskih krogih, temveč je osvojil naklonjenost najširšega bralstva. Po tej uspešnici je napisal še nekaj svetovno odmevnih in za literarno vedo izredno pomembnih romanov, ki so napisani s prefinjenim občutkom za prepletanje znanosti in literature in oblikovani v različna družbena, zgodovinska in filozofska sporočila. Njegova najnovejša razmišljanjih se dotikajo etničnih vprašanj V kaj veruje človek, ki ne veruje? (1996), Pet moralnih spisov (1997).
Z razpravami o znakih in znakovnih sistemih, ki obsegajo celoto kulturnih pojavov, si je pridobil sloves priznanega semiotika ter organiziral prvi kongres Mednarodne semiotične zveze, postal njen podpredsednik, od leta 1994 pa njen častni predsednik. Tudi s tega področja je objavil več del, verjetno najodmevnejša je Razprava o splošni semiotiki iz leta 1975, sledijo pa še dela Semiotika in filozofija jezika (1984), Iskanje popolnega jezika v evropski kulturi (1993) in Kant in kljunaš (1997).
Poleg pisanja je svojo poklicno pot obogatil tudi kot predavatelj. V letih 1956–1971 je občasno predaval estetiko, teorijo vizualnih komunikacij in semiotiko na fakultetah v Torinu, Firencah in Milanu vse do zasedbe stalnega mesta na Univerzi v Bologni (1971), kjer je ustanovil Katedro za semiotiko. Gostoval in predaval je na največjih svetovnih univerzah Univerzi v New Yorku, Severozahodni univerzi, Evanston, Ill., Univerzi Kalifornije v San Diegu, Univerzi Yale, Univerzi Columbia, Univerzi Cambridge, Collège de France, Univerzi Harvard, pariški École normale superieure, Univerzi v Torontu in v znanstvenih ustanovah ter prejel številne častne doktorate za znanstveno delo in mednarodne nagrade za literarna dela. Leta 2010 je postal član Accademie dei Lincei v Rimu.
Univerza v Ljubljani je akad. prof. dr. Umbertu Ecu 4. decembra 2007 na predlog Filozofske fakultete podelila častni doktorat, ker je s svojim delom obogatil svetovno literarno kulturo in humanistične vede in bil intenzivno navzoč tudi v slovenskem literarnem in znanstvenem prostoru.

Prof. dr. Carl Steinitz

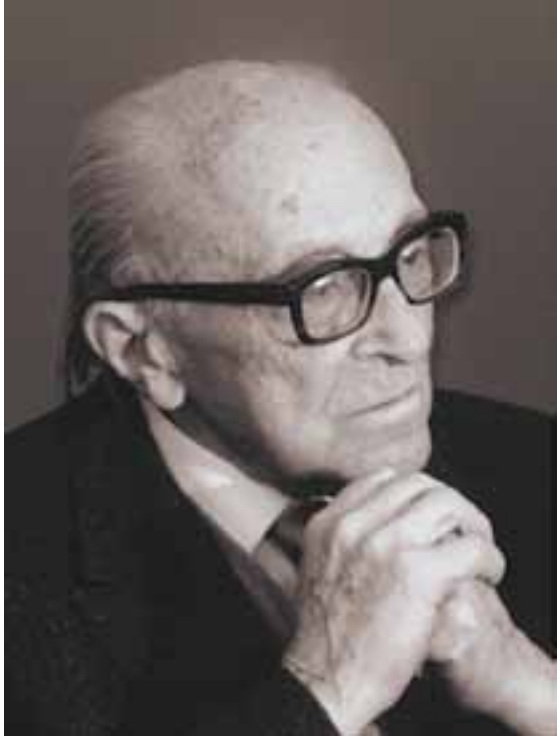
2007

Carl Steinitz se je rodil leta 1937 v Berlinu, družina pa se je kasneje preselila v ZDA, kjer je začel svojo akademsko pot na Harvardu. Leta 1966 je kot raziskovalni asistent začel sodelovati z Laboratorijem za računalniško grafiko, leta 1967 je doktoriral ter postal profesor na Podiplomski šoli oblikovanja Univerze Harvard. Leta 1986 je postal profesor krajinske arhitekture in planiranja. Njegovo glavno področje so računalniško podrti postopki prostorskega načrtovanja, pri čemer se je v večji meri kot sami tehnični plati načrtovanja posvečal vsebinskim vprašanjem. Kot odlični strokovnjak je gostoval na več kot 90 univerzah po vsem svetu. Njegovi učenci s podiplomskega programa so z vrhunskim znanjem na področju razvoja programskih osnov za računalniško kartografijo in geografskih informacijskih sistemov zasedli vodilna mesta na mnogih ameriških in tudi evropskih univerzah.

Profesor dr. Carl Steinitz je krajinski arhitekt, ki je velik del svoje kariere posvetil izboljšanju metod načrtovanja in oblikovanja krajine. Že v začetku šestdesetih let, ko je bila računalniška kartografija šele na začetku, je posegel na področje planiranja in uporabe geografskih informacijskih sistemov za modeliranje in analizo prostora. Njegovo raziskovalno in pedagoško delo se je usmerilo v proučevanje razvoja računalniško podprtih postopkov planiranja, v izboljšave v načrtovanju metod in oblikovanja krajine, rabe virov, krajinskih ekosistemov in okoljsko naravnano prostorsko načrtovanje. Raziskoval je videzne krajinske kakovosti in razvijal teorijo prostorskega planiranja.

Začetki sodelovanja Univerze v Ljubljani s profesorjem Steinitzem segajo v leto 1972, ko se je v Sloveniji udeležil mednarodnega simpozija Krajinsko planiranje in predstavil računalniški postopek, ki je presojal vplive avtocestnih variant na okolje. S tem so bili v Sloveniji prvič uvedeni sistematični in računalniško podprti postopki okoljsko naravnanega prostorskega načrtovanja in Ljubljana je na podlagi uspešne računalniške tehnologije profesorja Steinitza postala eden najbolj pomembnih centrov razvoja tovrstnih metod v Evropi. Poleg tega je profesor s svojimi planerskimi razvojnimi dosežki, ki jih je podkrepil v skupnih projektih, omogočal ljubljanski šoli krajinske arhitekture, da je postala ena najbolj uglednih evropskih šol. V Ljubljani je predaval oziroma vodil krajše podiplomske seminarje, ki so se jih udeleževali študenti in tudi delujoči slovenski krajinski arhitekti in prostorski planerji. Nekateri med njimi so po njegovi zaslugi svoje izobraževanje nadgrajevali tudi na Univerzi Harvard. Nove teoretične zamisli in praktične metodološke izvedbe s področja urejanja prostora, ki jih je uvajal profesor, so v osemdesetih letih prejšnjega stoletja našle mesto tudi v slovenski zakonodaji.

Univerza v Ljubljani je prof. dr. Carlu Steinitzu 4. decembra 2007 na predlog Biotehniške fakultete podelila častni doktorat za zasluge za utrditev študija krajinske arhitekture in za razvoj prostorskega planiranja v Sloveniji.

Akad. Boris Pahor

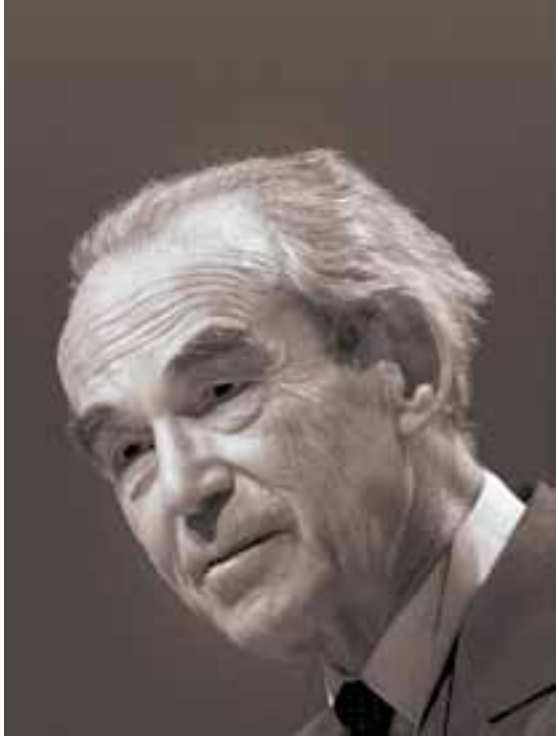
2008

Boris Pahor se je rodil 26. avgusta 1913 v slovenski družini v Trstu. Maturiral je leta 1935 na škofijski klasični gimnaziji v Kopru, po dveh letih opustil študij teologije v Gorici, bil 1940 vpoklican v italijansko vojsko in naslednje leto kot vojak poslan v Libijo. Nato je bil vojaški prevajalec ob Gardskem jezeru za zajete častnike jugoslovanske vojske, hkrati pa je na Univerzi v Padovi vpisal študij italijanske književnosti. Po kapitulaciji Italije septembra 1943 se je vrnil v Trst in se pridružil Osvobodilni fronti. Januarja 1944 so ga domobranci aretirali in izročili Gestapu. Od februarja 1944 do aprila 1945 je bil v šestih nemških koncentracijskih taboriščih. Leta 1947 je v Padovi diplomiral iz lirike Edvarda Kocbeka in nekaj let živel kot svobodni umetnik. V letih 1953–1975 je bil profesor italijanske književnosti na slovenski srednji šoli v Trstu. Od leta 1966 do 1990 je izdajal revijo Zaliv, ki je bila prostor tudi za polemične družbene in politične objave oporečnikov iz Slovenije.

Pahor je objavil nad 30 knjig: romanov, kratke proze, publicistike, esejev, dnevnikov in spominske proze. Njegovi glavni temi sta slovenstvo, zlasti v izpostavljenem položaju v Trstu pa tudi v matični domovini, in doživetje uničevalnih taborišč med drugo svetovno vojno. V prvi sklop sodijo njegova dela Mesto v zalivu (1955), Kres v pristanu (1959), Trg Oberdan (2006) in druga, v taboriščni opus pa zlasti romana Onkraj pekla so ljudje (1958) in Nekropola (1967), ki je prevedena v francoščino, nemščino, italijanščino, srbščino, angleščino, katalonščino, španščino, ruščino in v druge jezike. Tretji obsežen sklop njegovega pisateljskega opusa je dnevniške in esejistične narave. Pahor je vztrajen zagovornik narodnosti kot primarne socialne identitete in kritik odnosa narodne matice do zamejstva in slovenstva.

Za svoje literarno delo je leta 1992 prejel Prešernovo nagrado, leta 2000 je bil odlikovan s častnim znakom svobode Republike Slovenije, leta 2007 je postal vitez francoskega reda legije časti, leta 2009 je postal redni član SAZU, istega leta je dobil avstrijski red častni križ za znanost in umetnost, leta 2011 pa je dobil francosko odlikovanje poveljnik reda umetnosti in literature (Commandeur de l'Ordre des Arts et des Lettres) .

Univerza v Ljubljani je Borisu Pahorju, enemu najpomembnejših slovenskih pisateljev, pričevalcu o razčlovečenem nasilju in zagovorniku narodne identitete, 2. decembra 2008 podelila častni doktorat za življenjsko delo.

http://www.thomaspuijalon.fr/wp-content/uploads/2011/09/robert-badinter.jpg

Prof. dr. Robert Badinter

2008

Robert Badinter se je rodil 30. marca 1928 v Parizu. Po diplomi na Sorboni (1948) je s štipendijo francoske vlade odšel v ZDA in pridobil magisterij na Univerzi Columbia (1949), po vrnitvi domov pa v Parizu doktorat iz primerjalnega prava (1952) ter začel delati kot odvetnik. Leta 1965 je dosegel t.i. agrégation de Droit, kar ustreza našemu nazivu redni profesor. Predaval je na univerzah Dijon, Besançon, Amiens in od leta 1974 na prestižni Univerzi Paris I Panthéon - Sorbonne vse do leta 1994, ko je bil emeritiran. Obenem je sredi šestdesetih let ustanovil znamenito odvetniško pisarno Badinter Bredin in partnerji (Badinter, Bredin et partenaires) v kateri je deloval do leta 1981, ko se je začela njegova politična kariera. V času, ko je bil predsednik Francije François Mitterand, je kot minister za pravosodje deloval na področju uveljavitve človekovih pravic in pravne države. Dosegel je odpravo smrtne kazni (1981), odpravo izrednih sodišč državne varnosti (1981), odpravo vojaških sodišč (1983), razvoj alternativnih kazni za manjše delikte, izboljšanje odnosov z Evropskim sodiščem za človekove pravice itd. Leta 1986 je bil za dobo devetih let imenovan za predsednika Ustavnega sveta. Zadnja leta svoje politične kariere je kot mediator poskušal mirno reševati politične spore v Evropi. Kot predsednik arbitražne komisije za bivšo Jugoslavijo (1991–1993) je imel odločilno vlogo pri pravnem urejanju razdružitve nekdanjih jugoslovanskih republik. V podobni funkciji je sodeloval tudi ob razdružitvi Češke in Slovaške, dalje držav, ki so nasledile nekdanjo Sovjetsko zvezo, v Romuniji in Bolgariji, in bil pobudnik za ustanovitev sodišča za poravnave in arbitražo Organizacije za varnost in sodelovanje v Evropi, ki ji je predsedoval do leta 1995. Objavil je številne članke in knjige: L'Exécution (1973), Condorcet, 1743-1794 (1988), Une autre justice (1989), Libres et égaux: L émancipation des Juifs 1789-1791 (1989), La prison républicaine 1871-1914 (1992), C.3.3- Oscar Wilde ou I'injustice (1995), Un antisémitisme ordinaire (1997), L'Abolition (2000), Une constitution européenne (2002), Le rôle du juge dans la société moderne (2003), Le plus grand bien (2004), Contre la peine de mort (2006).

Profesor dr. Robert Badinter je že kot član arbitražne komisije za bivšo Jugoslavijo spoznaval razmere pri nas, ljubljansko Pravno fakulteto pa je obiskal leta 1994, ko je predaval na Mednarodnem forumu, in ponovno leta 2000. Pokazal je veliko zanimanje zanjo in za študij prava v Sloveniji.

Ob osemdesetletnici mu je Univerza v Ljubljani 2. decembra 2008 na predlog Pravne fakultete podelila častni doktorat za življenjsko delo na področju humanizacije prava, za uveljavljanja prava in pravne države ter pravnega reševanja mednarodnih sporov.

Akad. prof. dr. Jean-Marie Lehn

2009

Jean-Marie Lehn se je rodil 30. septembra 1938 v Rosheimu v Franciji. V mladosti se je sprva zanimal za glasbo, pozneje je ob študiju tujih jezikov dal prednost filozofiji in naravoslovnim znanostim. Na Univerzi v Strasbourgu je končal študij fizikalnih, kemijskih in naravoslovnih znanosti in raziskovalno življenje posvetil organski kemiji. Leta 1960 se je pridružil raziskovalnemu delu profesorja Guya Ourissona in doktoriral. V podoktorskem študiju se je izpopolnjeval na Univerzi Harvard (ZDA), kjer je leto dni delal na totalni sintezi vitamina B12 v skupini prof. Roberta B. Woodwarda. Na Univerzi v Strasbourgu je bil profesor od 1966 do 1979, ko je odšel v Pariz na Collège de France. Zdaj je direktor Laboratorija za supramolekularno kemijo na Univerzi Louis Pasteur v Strasbourgu, direktor Laboratorija za molekularne interakcije na Collège de France v Parizu in od leta 1998 direktor Inštituta za nanotehnologijo raziskovalnega centra v Karlsruheju (Nemčija).
Profesor dr. Jean-Marie Lehn je vodili strokovnjak za supramolekularno kemijo, njegova raziskovalna področja pa so še molekularna fotonika, elektronika, fotokemija in shranjevanje sončne energije, bioorganska kemija, biološke aplikacije, kemionika, semiokemija, dinamična kombinatorna kemija in strukturne in dinamične študije z multinuklearnimi metodami jedrske magnetne resonance. Izsledke svojih raziskav je objavil v 800 člankih in treh knjigah, ki so prevedene v številne jezike. Je član nad 50 akademij znanosti, častni član mnogih univerz in prejemnik mnogih drugih nagrad in odlikovanj, nad 30 častnih doktoratov in dobitnik Nobelove nagrade za kemijo leta 1987 za raziskovanje supramolekul in njihovih posebnih lastnosti. Sodelovanje ga povezuje tudi s slovenskimi kemiki tako na kongresih in posvetih kot na Univerzi in SAZU. V letu 2011 je spet obiskal Slovenijo in osebno prevzel častni doktorat, ki mu ga je na predlog Fakultete za kemijo in kemijsko tehnologijo 30. novembra 2009 podelila Univerza v Ljubljani. Ob tej priložnosti je imel dve predavanji: za akademike, in sicer z naslovom Vidiki v kemiji : Od supramolekularne kemije do adaptivne kemije, za srednješolce pa na Pravni fakulteti z naslovom Od materije do življenja: Kemija? Kemija?

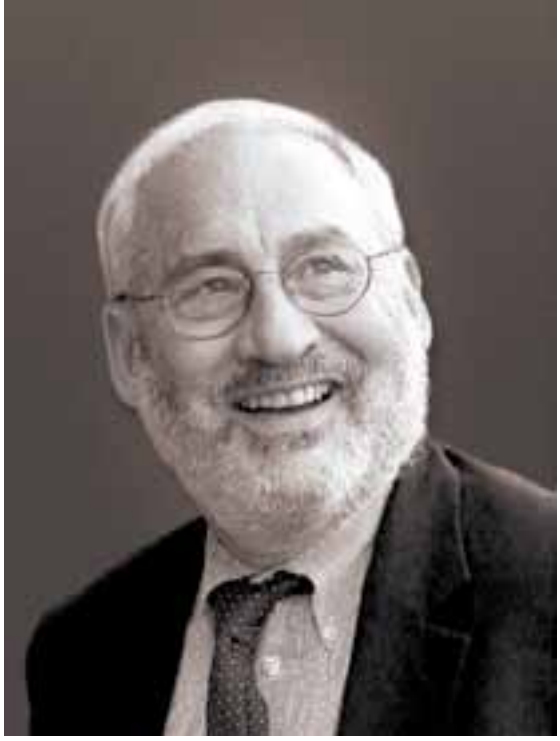

Prof. Igor Ozim

2010

Igor Ozim se je rodil 9. maja 1931 v Ljubljani. Kot osemletni deček se je začel učiti violino na ljubljanskem Konservatoriju Glasbene matice pri pedagogu Leonu Pfeiferju »očetu slovenske violinske pedagogike«. Jeseni 1939 je s štipendijo British Councila odšel na študij v London na Kraljevi koledž za glasbo in tu 1951 diplomiral pri slavnem violinistu Maxu Rostalu, kjer se je nato tudi privatno glasbeno izpopolnjeval. Uspehi na mednarodnih tekmovanjih (Ženeva 1950, Londonu 1951, München 1953) so mu omogočili uspešno koncertno kariero. Koncertiral je doma, po Evropi, ZDA, Avstraliji, Japonski in Koreji. Sodeloval je z najuglednejšimi orkestri: Varšavsko filharmonijo, Berlinsko filharmonijo, Londonsko filharmonijo in izvajal številne solistične in komorne izvedbe vseh slogovnih obdobij. V njegovi redakciji so pri znanih založbah izšle mnoge izdaje klasičnih in sodobnih violinskih del, kot npr. izdaja kompletnih Mozartovih koncertov pri založbi Bärenreiter ali Mendelssonov koncert pri založbi Henle. Bogata je tudi Ozimova diskografija. Posnel je vrsto slovenskih violinskih koncertov. Strokovno je deloval kot član žirij številnih najpomembnejših mednarodnih violinskih tekmovanj: v Münchnu, Hannovru, Bruslju, Moskvi, Helsinkih, Genovi, Parizu, Londonu, Indianapolisu in drugod. Leta 1957 je dobil Prešernovo nagrado.

Kot profesor je v letih 1960–1963 deloval na ljubljanski Akademiji za glasbo, od leta 1963 na Visoki šoli za glasbo v Kölnu, od leta 1998 tudi na Visoki šoli za glasbo v Bernu, eno leto je bil profesor na Visoki glasbeni šoli na Dunaju in od leta 2003 na Mozarteumu v Sazburgu, kjer je nasledil glasbenega virtuoza Ruggiera Riccija. Leta 2001, ob 300. obletnici Academiae Philharmonicorum Labacensis, je prejel častni znak svobode Republike Slovenije. Zaradi kvalitet pedagoškega dela je kot iskan in priljubljen profesor poučeval tudi v Londonu, New Yorku, Chicagu, Los Angelesu, Hong Kongu, Tokiu in Avstraliji. Bivši učenci prof. Igorja Ozima so koncertni mojstri v orkestrih Slovenske filharmonije, RTV Slovenija, Radia Zagreb, Berlinske filharmonije, Tonhalle orkestra in Opere v Zürichu, Münchenske filharmonije, Bavarskega radia, v Berlinskemu orkestru jih deluje osem. Med bivšimi študenti, zdaj solisti in koncertni mojstri ter profesorji na raznih šolah po Evropi so štirje profesorji na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Njihovo uspešno delo kaže tudi neposreden doprinos profesorja Igorja Ozima k razvoju in kakovosti Akademije za glasbo in s tem tudi Univerze v Ljubljani, ki mu je 30. novembra 2010 na predlog Akademije za glasbo podelila častni doktorat kot enemu najboljših svetovnih violinistov in violinskih pedagogov ter za izjemno delo na področju glasbenega poustvarjanja.

http://topz10s.com/wp-content/uploads/Joseph-Stiglitz.jpg

Akad. prof. dr. Joseph Eugene Stiglitz

2010

Akad. prof. dr. Joseph E. Stiglitz, ameriški ekonomist in strokovnjak za finance, profesor na Univerzi Columbia, je leta 2001 prejel Nobelovo nagrado za ekonomijo. Rodil se je 9. februarja 1943 v Garyju, Indiana (ZDA), diplomiral na koledžu Amherst (1964) in doktoriral na Tehnološkem inštitutu Massachusetts (1967), kjer je kot asistent začel svojo akademsko kariero. Ta ga je vodila na najbolj priznane univerze Yale, Princeton, Oxford in Stanford. Občasno je gostoval tudi po Evropi. Predaval je na francoski elitni šoli École Polytechnique Sciences Paris. Leta 2001 je imel na Ekonomski fakulteti v Ljubljani odmevno predavanje o razvojnih dilemah držav na prehodu. Poslušalo ga je približno 900 študentov, pedagogov, predstavnikov gospodarstva in najvišjih predstavnikov države. Prisoten je bil tudi na raziskovalnih srečanjih s profesorji Ekonomske fakultete in podeljen mu je bil naziv gostujoči profesor.

Prof. dr. Joseph E. Stiglitz je s svojim znanjem in razmišljanjem aktivno posegel v ameriško in tudi svetovno ekonomsko politiko. V letih 1995-1997 je bil predsednik Sveta za ekonomsko svetovanje predsednika Clintona, v letih 1997-1999 podpredsednik in glavni ekonomist Svetovne banke, sedaj pa je tudi svetovalec vlad različnih držav za ekonomska vprašanja. Raziskovalno deluje na področju makroekonomije, monetarne ekonomije, javnih in poslovnih financ, trženja, razvoja in industrijske organizacije. Tema njegove zadnje knjige je sedanja gospodarska kriza. Za Slovenijo kot državo v procesu tranzicije sta zanimivi dve njegovi deli Whither Socialism?, ki obravnava pomen trga kapitala v državah na prehodu, in The Economic Role of the State. Kot akademsko neobremenjeni profesor se je v določenih delih in intervjujih izkazal kot velik kritik politike Mednarodnega denarnega sklada (IMF), motile so ga poenostavljene neoklasične razlage delovanja ekonomije posebno pri državah na prehodu in v razvoju, kritičen pa je tudi do globalizacije, predvsem z vidika svetovne monopolizacije velikih multinacionalk. Bil je urednik vrste znanih znanstvenih revij, kot so Journal of Public Economics, Review of Economic Studies in American Economic Review. Je tudi član Ameriške akademije znanosti in ameriškega ekonometričnega društva. Za dosežke ekonomistov, mlajših od 40 let, je prejel medaljo Johna Batesa Clarka (1979). Pomembne dosežke na področju ekonomije je prenesel tudi v slovenski prostor, kjer je sodeloval s prof. dr. Prašnikarjem in prof. dr. Petrinovo. Posebno pomembno je bilo sodelovanje ob nameri, da bi Svetovna banka, ZDA in Republika Slovenija v Ljubljani ustanovile novo ekonomsko fakulteto. Namera o ustanovitvi je bila posledica napačnega prikaza stanja znanja in študija ekonomije v Sloveniji. V pisnih in neposrednih stikih prodekana za raziskovalno delo prof. dr. Prašnikarja s prof. dr. Stiglitzem kot tedanjim glavnim ekonomistom in podpredsednikom Svetovne banke je bilo ugotovljeno dejansko stanje, pri čemer je imel prof. dr. Stiglitz pomembno vlogo.

Impresivna bibliografija, izjemna neodvisna osebnost, poglobljeno živo zanimanje za ekonomije na prehodu in sposobnost razumevanja najbolj kompleksnih svetovnih in družbenih dognanj so kvalitete, zaradi katerih je Univerza v Ljubljani sicer odsotnemu akad. prof. dr. Josephu E. Stiglitzu 30. novembra 2010 podelila častni doktorat.

NAJPOMEMBNEJŠI UPORABLJENI VIRI IN LITERATURA

1. častni doktor

Majaron, Danilo, Osebnosti : veliki slovenski biografski leksikon, ur. Tončka Stanonik, ur. Lan Brenk, Mladinska knjiga, Ljubljana, 2008, 653.
Vseučiliško gibanje leta 1898, Zgodovina slovenske univerze v Ljubljani do leta 1929, Rektorat Univerze kralja Aleksandra prvega, Ljubljana 1929, 87–97.
Danilo Majaron, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:1530/VIEW/ (7. 9. 2011).

2. častni doktor

ZAMU, Zapisniki sej Univerzitetnega sveta od novembra do junija 1930, zapisnik izredne seje Univerzitetnega sveta, 6. marec 1930.
ZAMU IV-212, Motivacija sklepa, da se T. G. Masaryku podeli častni doktorat filozofije.
Igor Antič: Masaryk, Tomáš Garrigue, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 700.
Ivan Lah: Tomaž G. Masaryk, Zvonček, (23) 1922, št. 1, 4–10.
Predsednik Masaryk častni doktor slovenske univerze, Slovenec, 1. februar 1931, 3.
Tomáš Masaryk, http://www.britannica.com/bps/search?query=Tom%C3%A1%C5%A1+Masaryk&blacklist=367736 (11. 10. 2011).

3. častni doktor

Igor Antič: Korošec, Anton, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 567.
Ivan Ahčin: Izgubljeni spomin na Antona Korošca: iz zapuščine Ivana Ahčina, ur. Bojan Godeša, ur. Ervin Dolenc, Nova revija, Ljubljana 1999.
Feliks Bister: Anton Korošec, državnozborski poslanec na Dunaju : življenje in delo: 1872–1918, prevedel Janko Moder, Slovenska matica, Ljubljana 1992.
Življenje in delo dr. Antona Korošca : Razprave s simpozija v Mariboru 13. decembra 1990, ur. Zdenko Čepič idr., Inštitut za novejšo zgodovino, Ljubljana 1991.
SLS v spomin dr. Antonu Koroščcu ob obletnici njegove smrti, http://www.sls.si/sl/inside.sls?uid=E23DEFA6-F032-757D-1C9A-6C175BC18537&linkid=newsContent (12. 9. 2011).
Anton Korošec, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:1188/VIEW/ (12. 9. 2011).
Anton Korošec, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/322564/Anton-Korosec (13.10. 2011).

4. častni doktor

Jasna Kontler-Salamon: Ljubljanska univerza je danes stara 90 let : V srcu univerzitetnega mesta, Delo, 51 (3. 12. 2009), 19.
Ivan Hribar, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:0832/VIEW/ (13. 9. 2011).
Dr. Ivan Hribar, 1896, http://www.ljubljana.si/si/ljubljana/zupani/1812-1910/ivan-hribar/ (13. 9. 2011).

5. častni doktor

Josip Vidmar: Oton Župančič – naš prvi ljudski umetnik, Slovenski poročevalec, 23. januar 1948, 1.
Oton Župančič, začetnik slovenske moderne, http://www.squidoo.com/oton-zupancic (14. 9. 2011).
Oton Župančič – pesnik in prevajalec, http://www.kam.si/veliki_slovenci/oton_zupancic_pesnik_in_prevajalec.html (14. 9. 2011).

6. častni doktor

Alja Brglez, Matej Seljak: Nikolaj Fedorovič Preobraženski, Ruski profesorji na Univerzi v Ljubljani, Inštitut za civilizacijo in kulturo, Ljubljana 2007, 74.
Anton Slodnjak: Matija Murko, Panonski zbornik, ur. Franc Zadravec idr., Pomurska založba, Murska Sobota, 1966, 306–309.
Življenje in delo dr. Matije Murka, Matija Murko – slovenski Evropejec, http://www.uni-mb.si/povezava.aspx?pid=509 (14. 9. 2011).
Prof. dr. Matija Murko, http://www.posta.si/opis-postnega-ziga/7236/Dr-Matija-Murko?nodeid=534 (15. 9. 2011).

7. častni doktor

Mirko Roš (1879–1962), http://dev.library.ethz.ch/de/Resources/Digital-collections/Portrait-of-the-Month/Mirko-Ros-1879-1962 (29. 9. 2011).
Mirko Roš Award, Empa has awared the golden Mirko Roš Medal to the US scientist Oral Buyukozturk, http://www.empa.ch/plugin/template/empa/*/96125 (29. 9. 2011).
Mirko Roš, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:2642/VIEW/ (12. 9. 2001).
Roš, Mirko Gottfried (Robin), http://bsbndb.bsb.lrz-muenchen.de/sfz107982.html (13. 10. 2011).
ROŠ, Mirko, http://www.cesa-project.eu/si/leksikon/avtorji/mirko-ros (15. 9. 2011).

8. častni doktor

Igor Antič: Plečnik, Jože, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 872.
Arhitekt Jože Plečnik, http://www.kam.si/veliki_slovenci/arhitekt_joze_plecnik.html (20. 9. 2011).
Marija Ipavec, Arhitekt Jože Plečnik : življenjepis, http://www.kamra.si/Data/arhitekt-zivljenjepis_k.pdf (29. 9. 2011).

9. častni doktor

Akademik Milan Vidmar, Zbornik ob 90-letnici Fakultete za elektrotehniko : 1919-2009, ur. Tadej Brajd, ur. Janez Nastran, Fakulteta za elektrotehniko, Ljubljana 2009, 123–126.
Igor Antič: Vidmar, Milan, Osebnosti : veliki slovenski biografski leksikon, ur. Tončka Stanonik, ur. Lan Brenk, Mladinska knjiga, Ljubljana 2008, 1259.
Jože Ciperle: Deseti rektor UL: Milan Vidmar, 1928–1929, Vestnik Univerze v Ljubljani, 32 (2001), št. 6–8, 31–34.
Jože Ciperle: Dr. Milan Vidmar, Univerza v Ljubljani in njeni rektorji, Univerza, Ljubljana 2006, 17.
Milan Vidmar, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:4302/VIEW/ (5. 10. 2011).
Osebnost Milana Vidmarja, http://www.eimv.si/60/osebnost-milana-vidmarja.html (21. 9. 2011).

10. častni doktor

Tatjana Dekleva: Devetnajsti rektor Univerze v Ljubljani: Alojz Král, 1945–1946, Vestnik Univerze v Ljubljani, 34 (2003), št. 8–11, 14.
Tatjana Dekleva: Dr. Alojz Král, Univerza v Ljubljani in njeni rektorji, Univerza, Ljubljana 2006, 25.
Fakulteta za gradbeništvo in geodezijo, Petdeset let slovenske univerze v Ljubljani : 1919-1969, gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 405–409.

11. častni doktor

ZAMU IV-310 13, Redna seja Univerzitetnega sveta, 5. oktober 1957, poročilo rektorja, o podelitvi častnega doktorata Siru Haroldu Gilliesu.
Tine Arnež, Uroš G. Ahčan: Plastična kirurgija : Preteklost, sedanjost, prihodnost, Zdravniški vestnik 78 (2009), št. 1, 46.
Harold Delf Gillies, Biography, http://www.teara.govt.nz/en/biographies/3g9/1 (26. 9. 2011).
Harold Delf Gillies (1882–1960), http://www.sciencemuseum.org.uk/broughttolife/people/haroldgillies.aspx (26. 9. 2011).
New Zealand Edge. Keith Park and Harold Gillies, http://nzedge.blogspot.com/2007/06/june-15-and-17-mark-birthdays-of-two.html (27. 9. 2010).
Obituary Sir Harold Gillies, C.B. E.; F. R. C. S. Hon. F.R.A.C.S.; Hon F.A.C. S, http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2097754/ (29. 9. 2011).

12. častni doktor

Janez Fettich: Kogoj, Franjo, Enciklopedija Slovenije 5, gl. ur. Marjan Javornik, Mladinska knjiga, Ljubljana 1991, 187.
Drago Ikić: Franjo Kogoj 1894–1983, Spomenica preminulim akademicima, 28, Jugoslovenska akademija znanosti in umjetnosti, Zagreb 1985.

13. častni doktor

ZAMU IV-2436, 10. seja Univerzitetne uprave, 25. 11.1963, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Josipu Plemlju.
Dr. Josip Plemelj, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 27–28.
Dr. Josip Plemelj, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 209.
Josip Plemelj, http://vlado.fmf.uni-lj.si/sola/1995/plemelj/plemelj.htm (8. 9. 2011).
Josip Plemelj, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:2131/VIEW/ (10. 10. 2011).

14. častni doktor

ZAMU IV-2436, 10. seja Univerzitetne uprave, 25.11.1963, podelitev častnega doktorata akad. Josipu Vidmarju.
Andrej Inkret: Vidmar, Josip, Enciklopedija Slovenije XIV, gl. ur. Dušan Voglar, Mladinska knjiga, Ljubljana 2000, 230–231.
Josip Vidmar, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:4300/VIEW/ (9. 9. 2011).

15. častni doktor

Igor Antič: Broz, Josip : vzdevek Tito, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 136.
Vjenceslav Cenčić, Titova poslednja ispovijest, Grafos, Cetinje ; Orfelin, Beograd, 2001.
Silvin Eiletz, Titova skrivnostna leta v Moskvi : 1935–1940, Mohorjeva, Celovec 2009.
Jože Pirjevec, Tito in tovariši, Cankarjeva založba, Ljubljana 2011.
Josip Broz Tito, http://komunist.free.fr/tito/bio.html (13. 9. 2011).
Josip Broz Tito, http://odlocitve.us-rs.si/usrs/us-odl.nsf/o/AB6C747BE8DF7 AF3C125791F00404CF9 (4. 10. 2011).
Josip Broz Tito, http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/2WWtito.htm (13. 9. 2011).

16. častni doktor

Vjenceslav Cenčić: Titova poslednja ispovijest, Grafos, Cetinje ; Orfelin, Beograd, 2001.
Silvin Eiletz: Titova skrivnostna leta v Moskvi : 1935–1940, Mohorjeva, Celovec 2009.
Savin Jogan: Kardelj, Edvard – Krištof, Enciklopedija Slovenije IV, gl. ur. Marjan Javornik, Mladinska knjiga, Ljubljana 1990, 412–415.
Jože Pirjevec: Tito in tovariši, Cankarjeva založba, Ljubljana 2011.
Peter Vodopivec: Od Pohlinove slovnice do samostojne države : slovenska zgodovina od konca 18. stoletja do konca 20. stoletja. Modrijan, Ljubljana 2006.
Kardelj Edvard, http://www.sanu.ac.rs/English/Clanstvo/IstClan.aspx?arg=965, (12. 10. 2011).

17. častni doktor

ZAMU IV-1547, 8. seja Univerzitetnega sveta, 17. 11. 1969, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Srečku Brodarju.
Dr. Srečko Brodar, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 17.
Dr. Srečko Brodar, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 188.
Mario Pleničar: Zapustil nas je akademik profesor dr. Srečko Brodar, Geologija (Ljubljana), 28/29, 1985/86, 7–8.

18. častni doktor

ZAMU IV-1547, 8. seja Univerzitetnega sveta, 17. 11. 1969, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Jovanu Hadžiju.
Dr. Jovan Hadži, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 18–20.
Dr. Jovan Hadži, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 545–546.
Jože Bole: Hadži, Jovan. Enciklopedija Slovenije IV, gl. ur. Marjan Javornik, Mladinska knjiga, Ljubljana 1990, 3.

19. častni doktor

ZAMU IV-1547, 8. seja Univerzitetnega sveta, 17. 11. 1969, podelitev častnega doktorata akad. dr. Milku Kosu.
Dr. Milko Kos, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 58–60.
Dr. Milko Kos, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 24–25.
Bogo Grafenauer: Kos, Milko, Enciklopedija Slovenije V, gl. ur. Marjan Javornik. Mladinska knjiga, Ljubljana 1991, 311.
Milko Kos, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:1201/VIEW/ (20. 9. 2011).

20. častni doktor

ZAMU IV-1547, 8. seja Univerzitetnega sveta, 17. 11. 1969, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Aliji Koširju.

Dr. Alija Košir, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 336.
Dr. Alija Košir, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 429
Miroslav Kališnik: Košir, Alija, Enciklopedija Slovenije V, gl. ur. Marjan Javornik. Mladinska knjiga, Ljubljana 1991, 331.

21. častni doktor

ZAMU IV-1547, 8. seja Univerzitetnega sveta, 17. 11. 1969, podelitev častnega doktorata akad. Feliksu Lobetu.
Ing. Feliks Lobe, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 314–316.
Ing. Feliks Lobe, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 405.
Leopold Andrée: Lobe, Feliks, Enciklopedija Slovenije VI, gl. ur. Marjan Javornik. Mladinska knjiga, Ljubljana 1992, 307–308.
Feliks Lobe, http://www.cesa-project.eu/si/leksikon/avtorji/feliks-lobe (22. 9. 2011).

22. častni doktor

ZAMU IV-1547, 8. seja Univerzitetnega sveta, 17. 11. 1969, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Francetu Steletu.
Dr. France Stele, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 72–73.
Dr. France Stele, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 30–31.
Emilijan Cevc: Stele, France, Enciklopedija Slovenije XII, gl. ur. Dušan Voglar. Mladinska knjiga, Ljubljana 1998, 308–309.
France Stele, http://nl.ijs.si;8080/fedora/get/sbl:3222/VIEW/ (22. 9. 2011).

23. častni doktor

ZAMU IV-1547, 8. seja Univerzitetnega sveta, 17. 11. 1969, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Aloisu Tavčarju.
France Adamič: Tavčar, Alois, Enciklopedija Slovenije XIII, gl. ur. Dušan Voglar. Mladinska knjiga, Ljubljana 1999, 190.
Alois Tavčar, http//www.hrt.hr/arhiv/ndd/0303%20Tavcar.html (23. 9. 2011).
Alois Tavčar, http://nl.ijs.si;8080/fedora/get/sbl:3727/VIEW/ (23. 9. 2011).

24. častni doktor

ZAMU IV-1545, 18. seja Univerzitetnega sveta, 28. 6. 1972, podelitev častnega doktorata prof. Francu Mikužu.
Ing. Franc Mikuž, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 169–170.
Ing. Franc Mikuž, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 549–550.
France Adamič: Mikuž, Franc, Enciklopedija Slovenije VII, gl. ur. Dušan Voglar. Mladinska knjiga, Ljubljana 1993, 139.

25. častni doktor

ZAMU IV-1531, 33. seja Univerzitetnega sveta, 23. 6. 1975, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Maksu Šnuderlu.
Dr. Makso Šnuderl, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 124–125.
Dr. Makso Šnuderl, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 128.
Tatjana Dekleva: Dr. Makso Šnuderl, Univerza v Ljubljani in njeni rektorji, Univerza, Ljubljana 2006, 32.
Zdenko Čepič: Šnuderl, Makso, Enciklopedija Slovenije XIII, gl. ur. Dušan Voglar. Mladinska knjiga, Ljubljana 1993, 139.

26. častni doktor

Igor Antič: De Bakey, Michael Ellis, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 229.
Michael Ellis DeBakey, http://www.wic.org/bio/debakey.htm (28. 9. 2011).
Michael Ellis DeBakey, http://www.encyclopedia.com/topic/Michael_Ellis_De_Bakey.aspx (11. 10. 1011).

27. častni doktor

ZAMU IV-1530, 7. seja Univerzitetnega sveta, 1. 2. 1977, predlog za podelitev častnega doktorata Sergeju Kraigherju.
Nevenka Troha: Kraigher, Sergej, Enciklopedija Slovenije V, gl. ur. Marjan Javornik, Mladinska knjiga, Ljubljana 1991, 359–360.
Peter Vodopivec: Od Pohlinove slovnice do samostojne države : slovenska zgodovina od konca 18. stoletja do konca 20. stoletja, Modrijan, Ljubljana 2006.

28. častni doktor

ZAMU IV-1535, 10. seja Univerzitetnega sveta, 22. 11. 1979, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Antonu Kuhlju.
Dr. Anton Kuhelj, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 206–207.
Dr. Anton Kuhelj, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 201.
Tatjana Dekleva: Dr. Anton Kuhelj, Univerza v Ljubljani in njeni rektorji, Univerza, Ljubljana 2006, 29.
Maks Oblak: Ob devetdesetletnici rojstva akademika prof. dr. Antona Kuhlja (1902–1980), Strojniški vestnik 39 (1993), št.1–2, 3–5.

29. častni doktor

ZAMU IV-1535, 10. seja Univerzitetnega sveta, 22. 11. 1979, podelitev častnega doktorata akad. prof. ddr. Janezu Milčinskemu.
Dr. iur. in med. Janez Milčinski, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 348.
Dr. iur. in med Janez Milčinski, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 431.
Tatjana Dekleva: Dr. Janez Milčinski, Univerza v Ljubljani in njeni rektorji. Univerza, Ljubljana 2006, 36.

30. častni doktor

ZAMU IV-1535, 10. seja Univerzitetnega sveta, 22. 11. 1979, podelitev častnega doktorata Vidi Tomšič.
Vida Deželak-Barič: Tomšič, Vida, Enciklopedija Slovenije XIII, gl. ur. Dušan Voglar, Mladinska knjiga, Ljubljana 1999, 286.
Vida Tomšič, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:3886/VIEW/ (24. 3. 2011).

31. častni doktor

Promocija častnih doktoratov. Vestnik Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani 9 (1979/80), št. 3, 37–38.
Tone Ferenc: Vratuša, Anton, Enciklopedija Slovenije XIV, gl. ur. Dušan Voglar, Mladinska knjiga, Ljubljana 2000, 371–372.
Anton Vratuša, http://www.sazu.si/o-sazu/clani/anton-vratusa.html (15. 3. 2011).
Anton Vratuša, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:4480/VIEW/ (15. 3. 1011).

32. častni doktor

ZAMU IV-1537, 6. seja Univerzitetnega sveta, 9. 4. 1981, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Zoranu Bujasu.
Vladimir Kolesarić: Zoran Bujas (1910–2004), Suvremena psihologija 7 (2004), 1, 131–133.
Zoran Bujas, http://infi.hazu.hr/zoran_bujas_biografija (14. 3. 2011).

33. častni doktor

ZAMU IV-1537, 6. seja Univerzitetnega sveta, 9. 4. 1981, podelitev častnega doktorata dr. Marijanu Breclju.
Tone Ferenc: Brecelj, Marijan – Miha Borštnik, Enciklopedija Slovenije I, gl. ur. Marjan Javornik. Mladinska knjiga, Ljubljana 1987, 363.

34. častni doktor

ZAMU IV-1537, 6. seja Univerzitetnega sveta, 9. 4. 1981, podelitev častnega doktorata prof. dr. Alojziju Vadnalu.
Dr. Alojzij Vadnal, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 150–152.
Dr. Alojzij Vadnal, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 165.
Alojzij Vadnal, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:4115/VIEW/ (11. 3. 2011).

35. častni doktor

ZAMU IV-1848, 3. seja Univerzitetnega sveta, 14. 3. 1985, podelitev častnega doktorata Juliusu K. Nyerereju.
Julius Nyerere, http://marxists.org/subject/africa/nyerere/biography.htm (4. 10. 2011).
Julius Nyerere, http://www.encyclopedia.com/topic/Julius_Nyerere.aspx (12. 10. 2011).
Julius Nyerere, http://www.infed.org/thinkers/et-nye.htm (10. 3. 2011).
Julius Nyerere, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/423105/Julius-Nyerere (13. 10. 2011).

36. častni doktor

ZAMU IV-1853, 12. seja Univerzitetnega sveta, 3. 3. 1986, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Franu Zwittru.
Bogo Grafenauer: Akademik prof. dr. Fran Zwitter, Zgodovinski časopis 42 (1986), št. 2, 159–163.
Vasilij Melik: V slovo Franu Zwittru, Vestnik Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani, 17 (1987/88), št. 5, 265–268.
Fran Zwitter, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:4871/VIEW/ (10. 3. 2011).

37. častni doktor

ZAMU IV-1838, 13. seja Univerzitetnega sveta, 21. 5. 1998, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Antonu Peterlinu.
Dr. Anton Peterlin, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 25.
Dr. Anton Peterlin, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 207–209.
Anton Peterlin, http://kam.si/veliki_slovenci/anton_peterlin_svetovno_znan_fizik.html (9. 3. 2011).
Anton Peterlin, http://nl.ijs.si:0808/fedora/get/sbl:2025/VIEW (4. 10. 2011).

38. častni doktor

ZAMU IV-1838, 1. seja Univerzitetnega sveta, 10. 3. 1989, podelitev častnega doktorata prof. dr. Neilu Bartlettu.
Neil Bartlett, http://berkeley.edu/news/media/releases/2008/08/12_bartlett.shtml (3. 3. 2011).
Neil Bartlett, http://en.wikipedija.org/wiki/Neil_Bartlett_(chemist) (3. 3. 2011).
Neil Bartlett, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/1366345/Neil-Bartlett (10. 10. 2011).

39. častni doktorat

ZAMU IV-1838, 1. seja Univerzitetnega sveta, 10. 3. 1989, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Vladimirju Prelogu.
Vladimir Prelog, http://nobelprize.org/nobel_prizes/chemistry/laureates/1975/prelog-autobio.html (3. 3. 2011).
Vladimir Prelog, http://www.biografije.org/pregl.htm (3. 3. 2011).
Vladimir Prelog, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/474844/Vladimir-Prelog (13. 10. 2011).

40. častni doktor

ZAMU IV-1838, 1. seja Univerzitetnega sveta, 10. 3. 1989, podelitev častnega doktorata prof. Marcu Pozzettu.
Renato Tubaro: Ricordi di Marco Pozzetto. KADMOS 2007, No. 43, 6–7.

41. častna doktorica

ZAMU IV-1838, seja Univerzitetnega sveta, 10. 3. 1989, podelitev častnega doktorata prof. dr. Boženi Ravnihar.
Dr. med. Božena Ravnihar, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 366.
Dr. med. Božena Ravnihar, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 451–453.
Božena Ravnihar, http://nl.ijs.si:8080/fedora/get/sbl:2437/VIEW (13. 5. 2011).

42. častni doktor

ZAMU IV-1838, 1. seja Univerzitetnega sveta, 10. 3. 1989, podelitev častnega doktorata prof. dr. Hansu-Jürgenu Warneckeju.
Hans-Jürgen Warnecke, http://investing.businessweeck.com/research/stocks/people/person. asp?personId=&ticker=WAN:G (4. 10. 2011).

43. častni doktor

ZAMU IV-1838, 1. seja Univerzitetnega sveta, 10. 3. 1989, podelitev častnega doktorata prof. dr. Robertu Huberju.
Robert Huber, http://nobelprize.org/nobel_prizes/chemistry/laureates/1988/huber-autobio.html (8. 3. 2011).

44. častni doktor

ZAMU IV-1841, 10. seja Univerzitetnega sveta, 20. 11. 1990, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr Dragotinu Cvetku.
Dr. Dragotin Cvetko, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 11.
Dr. Dragotin Cvetko, Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev, znanstvenih delavcev in sodelavcev, III/1 (1966–1976), gl. ur. Anton Ramovš, Univerza, Ljubljana 1979, 13.
Dr. Dragotin Cvetko, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev, znanstvenih delavcev in sodelavcev IV/1 (1977–1986), gl. ur. Anton Ramovš, Univerza, Ljubljana 1995, 14.

45. častni doktor

ZAMU IV-1841, 10. seja Univerzitetnega sveta, 20.11.1990, podelitev častnega doktorata prof. dr. Rudolfu Hoppeju.
Rudolf Hoppe, http:/home.arcor.de/prignitzportal/citizen/seite_hoppe_rudolf.htm (4. 10. 2011).

46. častni doktor

ZAMU IV-2845, 11. seja Univerzitetnega sveta, 24. 12. 1981, izvolitev akad. dr. Franceta Bezlaja v naziv zaslužni profesor.
Dr. France Bezlaj, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 9.
Dr. France Bezlaj, Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev, znanstvenih delavcev in sodelavcev, III/1 (1966–1976), gl. ur. Anton Ramovš, Univerza, Ljubljana 1979, 9.
Dr. France Bezlaj, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev, IV/1 (1977–1986), gl. ur. Anton Ramovš, Univerza, Ljubljana 1995, 11.
Slovesno na Univerzi v Ljubljani. Vestnik Univerze v Ljubljani, 20 (1990/91), št. 7–9, 2.
Alenka Šivic-Dular: Akademik France Bezlaj : (19. 9. 1910–27. 4. 1993). Jezik in slovstvo 38 (1992/93), št. 6, 284–286.

47. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, podelitev častnega doktorata prof. dr. Viktorju Emilu Franklu, 1992.
Viktor Emil Frankl, Vestnik Univerze v Ljubljani, 23 (1992), št. 13, 8.
Viktor Emil Frankl, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/217306/Viktor-Frankl (13. 10. 2011).
Viktor Emil Frankl, http://www.viktorfrankl.org/e/lifeandeork.html (17. 2. 2011).

48. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, podelitev častnega doktorata prof. dr. Thomasu Luckmannu, 1992.
Thomas Luckmann, Vestnik Univerze v Ljubljani 23 (1992), št. 13, 8–9.
Thomas Luckmann http://www.fuds.si/si/sodelavci/ucitelji/?v=luckmann-thomas (10. 2. 2011).

49. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, podelitev častnega doktorata dr. Joachimu Milbergu, 20. 4. 1994.
Priznanja Univerze v Ljubljani, Vestnik Univerze v Ljubljani 25 (1994), št. 11, 12–13.
Joachim Milberg, http://www.cranfield.ac.uk/alumni/graduation/hongrads/page24302.html (4. 4. 2011).

50. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Antonu Trstenjaku.
Priznanja Univerze v Ljubljani, Vestnik Univerze v Ljubljani 25 (1994), št. 11, 12–13.
Anton Trstenjak, Zbornik ob sedemdesetletnici Teološke fakultete v Ljubljani : 1919–1989. Bogoslovni vestnik 50 (1990), št. 1-2, 51.
Anton Trstenjak, http://nl.ijs:8080/fedora/get/sbl:3974/VIEW/ (6. 4. 2011).

51. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, predlog za podelitev častnega doktorata prof. dr. dr. h.c. mult. Walter Liese, 1994.
Priznanja Univerze v Ljubljani, Vestnik Univerze v Ljubljani 25 (1994), št. 11, 13–14.
Prof. Dr. forest. Dr. h.c. mult. Walter Liese 80 Jahre, http://www.bfafh.de/aktuell/liese80.htm (3. 12. 2010).
Prof. Walter Liese – A Biographical Sketch, http://www.inbar.int/publication/txt/tr18/prof.walter.htm (3. 12. 2010).

52. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, prof. ddr. dr. h. c. Diedrich Smidt, častni doktor – kratka utemeljitev, 1985.
Priznanja Univerze v Ljubljani v letu 1995, Vestnik Univerze v Ljubljani 26 (1995), št. 11, 13–14.

53. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, predlog za podelitev častnega doktorata dr. Dušanu C. Prevoršku, 1996.
Dr. Dušan C. Prevoršek, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 288.
Davorin Dolar: Dušan C. Prevoršek, Letopis Slovenske akademije znanosti in umetnosti, 52 knjiga, 2002, 114–116
Utemeljitev podelitve častnega doktorja UL dr. Dušanu C. Prevoršku, Vestnik Univerze v Ljubljani 27 (1996), št. 11, 13–14.

54. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, predlog za podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Ivanu Vidavu, 1997.
Utemeljitev podelitve častnega doktorata UL akad. prof. dr. Ivanu Vidavu, Vestnik Univerze v Ljubljani 28 (1997), št. 11, 14–15.
Prof. dr. Ivan Vidav, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 32.
Prof. dr. Ivan Vidav, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 216.
Prof. dr. Ivan Vidav, Univerza Edvarda Kardelja v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev, znanstvenih delavcev in sodelavcev, III/1 (1966–1976), gl. ur. Anton Ramovš, Univerza, Ljubljana 1979, 377.

55. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, predlog za podelitev častnega doktorata prof. dr. ing. hab. Andreasu Boehringerju, 1997.
Utemeljitev podelitve častnih doktoratov UL, Vestnik Univerze v Ljubljani 28 (1997), št. 11, 15.

56. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, obrazložitev predloga za imenovanje prof. dr. Aleksandra Bajta za zaslužnega profesorja, 1998.
Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, predlog za podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Aleksandru Bajtu.
Prof. dr. Aleksander Bajt, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 133–134.
Prof. dr. Aleksander Bajt, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 107–108.
Utemeljitev podelitve častnega doktorata UL akad. prof. dr. Aleksandru Bajtu, Vestnik Univerze v Ljubljani 29 (1998), št. 9–10, 10–11.

57. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, utemeljitev za podelitev naziva »častni doktor« akad. prof. dr. Mihu Tišlerju, 2000.
Prof. dr. Miha Tišler, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev I, preds. ur. odbora Fran Zwitter, Univerza, Ljubljana 1957, 288–289.
Prof. dr. Miha Tišler, Univerza v Ljubljani : Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev in sodelavcev II : (1956–1966), gl. ur. Roman Modic, Univerza, Ljubljana 1969, 214–216.
Miha Tišler, http: //www.sazu.si/o-sazu/clani/miha-tisler.html (4. 3. 2011).

58. častna doktorica

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, obrazložitev častnega doktorata prof. dr. Ruzene Bajcsy, 2001.
Jasna Kontler-Salamon: Intervju : dr. Ruzena Bajcsy : Pogled in celo otip na daljavo, Znanost (priloga), Delo, 44 (28. 1. 2002), 6–7.
Priznanja Univerze v Ljubljani v letu 2001, Vestnik Univerze v Ljubljani 32 (2001), št. 6–8, 11–12.
About the Jury: Ruzena Bajcsy, http://www.robothalloffame.org/jury_bajcsy.html (11. 10. 2011).

59. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, Jože Straus, častni doktor Univerze v Ljubljani, 4. 12. 2001.
Dr. Jože (Joseph) Straus, Vestnik Univerze v Ljubljani 32 (2001), št. 6–8, 12.
Max Planck Institute for Intellectual Property and Competition Law : Prof. Dr. Dres. h.c. Joseph Straus.
Joseph Straus, http://www.ip.mpg.de/ww/en/pub/organization/ins_management/directors/prof__dr__dres__h_c__joseph_st.cfm (12. 10. 2011).
Jože Straus. http://www.sazu.si/o-sazu/clani/joze-straus.html (22. 6. 2011).

60. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, zapisnik 2. seje Komisije za podeljevanje častnih nazivov in nagrad, 7. 10. 2002.
Novi častni doktor Univerze v Ljubljani: Dana S. Scott, Vestnik Univerze v Ljubljani 34 (2003), št. 1–3, 3.
Dana Stewart Scott, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/1532878/Dana-Stewart-Scott (18. 8. 2011).

61. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, utemeljitev predloga za podelitev častnega doktorata prof. dr. Egonu Matijeviću, 2003.
Slavnostna seja Senata Univerze v Ljubljani, Vestnik Univerze v Ljubljani 35 (2004, št. 1–3, 8–9.
Egon Matijević, http://www.clarkson.edu/chemistry/faculty/em.html (30. 9. 2003).

62. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, predlog za podelitev častnega doktorata akad. prof. dr. Robertu Blincu, 2003.
Slavnostna seja Senata Univerze v Ljubljani, Vestnik Univerze v Ljubljani 35 (2004), št. 1–3, 8–9.
Robert Blinc, http://www.sazu.si/o-sazu/clani/robert-blinc.html (14. 1. 2011).

63. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, utemeljitev predloga za podelitev častnega doktorata prof. dr. Hansu Jürgenu Grabkeju, 2004.
Slavnostna seja Senata Univerze v Ljubljani, Vestnik Univerze v Ljubljani 36 (2005), št. 1–2, 10.

64. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, utemeljitev predloga za podelitev častnega doktorata prof. dr. Noamu Avramu Chomskemu.
Igor Antič: Chomsky, Noam Avram, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 182.
Nova častna doktorja Univerze v Ljubljani, Vestnik Univerze v Ljubljani 36 (2005), št. 3–4, 10.
Noam Chomsky, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/114218/Noam-Chomsky (12. 10. 2011).

65. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, utemeljitev predloga za podelitev častnega doktorata prof. dr. Lawrencu Robertu Kleinu, 2005.
Nova častna doktorja Univerze v Ljubljani, Vestnik Univerze v Ljubljani 36 (2005), št. 3–4, 10–11.
Lawrence R. Klein, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/319969/Lawrence-R-Klein (12. 10. 2011).

66. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, flavtistka Irena Grafenauer, redna profesorica Mozarteuma v Salzburgu, častna doktorica Univerze v Ljubljani, 2005.
Igor Antič: Grafenauer, Irena, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 375–376.
Slavnostna seja Senata UL, Vestnik Univerze v Ljubljani 37 (2006), št. 1–2, 12.
Flavtistka Irena Grafenauer, http://igizimis.cimrs.si/resna/izvajalci/flavtiska%20irena%20grafenauer.html (1. 9. 2011)

67. častni doktor

Častni doktor prof. dr. Eberhard Neumann. Prejemniki priznanj Univerze v Ljubljani v letu 2006, Objave 2006, št. 5, 2.
Slavnostna seja Senata UL, Prejemniki priznanj Univerze v Ljubljani v letu 2006, Vestnik Univerze v Ljubljani 38 (2007), št. 1–2, 6.

68. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, obrazložitev predloga za podelitev častnega doktorata prof. Manfredu Geigerju z Univerze Erlangen-Nürnberg.
Slavnostna seja Senata UL, Vestnik Univerze v Ljubljani 38 (2007), št. 1–2, 6.
Friedrich–Alexander–Universität, Technische Fakultät, Zum 65. Geburtstag von Prof. Manfred Geiger, http://www.presse.unerlangen.de/infocenter/presse/pressemitteilungen/2006/nachrichten_2006/06_06/4676geb_65geiger.shtml (11. 10. 2011).

69. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, utemeljitev predloga za podelitev častnega doktorata pisatelju in profesorju Umbertu Ecu, 2007.
Igor Antič: Eco, Umberto, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 268.
Ex Caelis Oblatus : A Short Biography of Umberto Eco, http://www.themodernword.com/eco/eco_biography.html (20. 4. 2011).

70. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, utemeljitev predloga za podelitev častnega doktorata dr. Carlu Steinitzu, 2007.
Dr. Carl Steinitz, http://www.esri.com/events/user-conference/precon-bios/steinitz.html (8. 6. 2011).
Carl Steinitz,
http://www.uni-lj.si/aktualno_na_univerzi/novice_po_kategorijah/tu2007/carl_steinitz.aspx (24. 2. 2011).

71. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, nagovor dekana FF prof. dr. Valentina Bucika ob podelitvi naziva častni doktor pisatelju Borisu Pahorju 2. decembra 2008.
Vse najboljše, pokončni Primorec http://www.posocje.net/novica/2010/08/vse-najboljse-pokoncni-primorec-0 (25. 2. 2011).
Boris Pahor, http://www.mladinska.com/knjige/ustvarjalci/ustvarjalec?auid=13 (13. 10. 2011).
Boris Pahor, oddaja Che tempo fa, http://wn.com/Boris_Pahor.
Il novecento nel racconto di Boris Pahor,
http://www.ereticoideeartepensiero.com/index.php?option=com_content&view=article&id=320:il-novecento-nel-racconto-di-boris-pahor&catid=85:cultura&Itemid=117
La biografia di Boris Pahor, http://www.wuz.it/biografia/385/pahor-boris.html

72. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, senator Robert Badinter, častni doktor Univerze v Ljubljani.
Robert Badinter 65, http://hubpages.com/hub/Robert-Badinter (24. 3. 2011).
Robert Badinter 68, http://topvictor.hubpages.com/hub/Robert-Badinter (11.10. 2011).

73. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, Jean-Marie Lehn: častni doktor Univerze v Ljubljani, 2009.
Univerza v Ljubljani, podelitev častnega doktorata Univerze v Ljubljani Nobelovemu nagrajencu prof. dr. Jean-Marie Lehnu.
Častni doktor Univerze v Ljubljani prof. dr. Jean-Marie Lehn, http://www.uni-lj.si/novica.aspx?id=5787 (26. 8. 2011).
The Nobel Prize in Chemistry 1987 Donald J. Cram, Jean-Marie Lehn, Charles J. Pedersen Autobiography, http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/chemistry/laureates/1987/lehn.html (1. 3. 2011).

74. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, prof. Igor Ozim častni doktor, 2010.
Igor Antič: Ozim, Igor, Veliki svetovni biografski leksikon : osebnosti, ki so oblikovale našo civilizacijo, Mladinska knjiga, Ljubljana 2002, 821.
Slavnostna seja Senata, častni doktor prof. Igor Ozim, http://www.uni-lj.si/novica.aspx?id=5132 (6. 12. 2010).
Glasba na piedestalu: prof. Igor Ozim, http://s12.si/kultura-umetnost/izven-okvirja/1034-glasba-na-piedestalu-prof-igor-ozim-violinist.html (30. 3. 2011).
Violinist Igor Ozim, http://igiz-imis.cimrs.si/resna/izvajalci/violinist%20igor%20ozim.html (30. 3. 2011).

75. častni doktor

Rektorat Univerze v Ljubljani, zbirka dokumentarnega gradiva, podelitev častnega doktorata prof. dr. Josephu E. Stiglitzu, 2010.
Slavnostna seja Senata, častni doktor prof. dr. Joseph E. Stiglitz, http://www.uni-lj.si/novica.aspx?id=5132 (6. 12. 2010).
Joseph E. Stiglitz, http://www.britannica.com/EBchecked/topic/764272/Joseph-E-Stiglitz (11. 10. 2011).

Podelitev častnega doktorata Univerze kralja Aleksandra Prvega v Ljubljani dr. Antonu Koroščcu, 17. december 1939.

Podelitev častnega doktorata Univerze kralja Aleksandra Prvega v Ljubljani Ivanu Hribarju, 15. februar 1941.

Podelitev častnega doktorata akademiku prof. dr. Dragotinu Cvetku in akademiku prof. dr. Rudolfu Hoppeju, Zbornična dvorana Univerze v Ljubljani, 3. december 1990.

Slavnostna seja Senata Univerze v Ljubljani v Zbornični dvorani, na kateri je rektor prof. dr. Radovan Stanislav Pejovnik podelil častni doktorat Univerze v Ljubljani prof. Igorju Ozimu in takrat odsotnemu akademiku prof. dr. Josephu Eugenu Stiglitzu, 30. november 2010.

Rektor akademik prof. dr. Janez Peklenik izroča Nobelovemu nagrajencu akademiku prof. dr. Robertu Huberju listino častnega doktorja Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani, 25. maj 1989.

Nobelov nagrajenec akademik prof. dr. Robert Huber ob podelitvi naziva častni doktor Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani, 25. maj 1989.

Akademik in Nobelov nagrajenec prof. dr. Lawrence Robert Klein ob prevzemu častne doktorske listine, ki mu jo izroča rektor Univerze v Ljubljani prof. dr. Jože Mencinger, 29. marec 2005.

Akademik prof. dr. Lawrence Robert Klein in akademik Avram Noam Chomsky ob prejetju častnega doktorata Univerze v Ljubljani, 29. marec 2005.

Akademik in Nobelov nagrajenec prof. dr. Jean- Marie Lehn na Univerzi v Ljubljani ob prevzemu častnega doktorata, 23. maj 2011. Uradno mu je bila častna listina na slavnostni seji Senata podeljena že 30. novembra 2009.

Akademik prof. dr. Jean-Marie Lehn se vpisuje v knjigo častnih doktorjev Univerze v Ljubljani, 23. maj 2011.

Nagovor akademika Borisa Pahorja ob prejetju častnega doktorata Univerze v Ljubljani, 2. december 2008.

Rektor prof. dr. Radovan Stanislav Pejovnik na slavnostni seji Senata promovira prof. Igorja Ozima za častnega doktorja Univerze v Ljubljani, 30. november 2010.

Častni doktorji Univerze v Ljubljani

Doctores honoris causa Universitatis Labacensis

Razstava Univerze v Ljubljani
(Zgodovinskega arhiva in muzeja Univerze) v prostorih rektorata Univerze, Kongresni trg 12, Ljubljana

Strokovna priprava razstave in zasnova kataloga
dr. Jože Ciperle, muzejski svetovalec, vodja Arhivsko-muzejske službe Univerze

Urednik kataloga
dr. Jože Ciperle

Avtorici biografij
Tea Anžur:
1. častni doktor dr. Danilo Majaron, 2. častni doktor dr. Tomáš Garrigue Masaryk, 3. častni doktor dr. Anton Korošec, 4. častni doktor Ivan Hribar, 5. častni doktor akad. Oton Župančič, 6. častni doktor akad. prof. dr. Matija Murko, 7. častni doktor prof. Mirko Roš, 8. častni doktor akad. prof. Jože Plečnik, 9. častni doktor akad. prof. dr. Milan Vidmar, 10. častni doktor prof. dr. Alojz Král, 11. častni doktor dr. Harold Delf Gillies, 12. častni doktor akad. prof. dr. Franjo Kogoj, 51. častni doktor prof. dr. Walter Liese, 52. častni doktor prof. ddr. Diedrich Smidt, 53. častni doktor akad. prof. dr. Dušan C. Prevoršek, 54. častni doktor akad. prof. dr. Ivan Vidav, 55. častni doktor prof. dr. Andreas Boehringer, 56. častni doktor akad. prof. dr. Aleksander Bajt, 57. častni doktor akad. prof. dr. Miha Tišler, 58. častna doktorica akad. prof. ddr. Ruzena Bajcsy, 59. častni doktor akad. prof. dr. Jože Joseph Straus, 60. častni doktor akad. prof. dr. Dana Stewart Scott, 61. častni doktor akad. prof. dr. Egon Matijević, 62. častni doktor akad. prof. dr. Robert Blinc, 63. častni doktor prof. dr. Hans Jürgen Grabke, 64. častni doktor akad. prof. dr. Avram Noam Chomsky, 65. častni doktor akad. prof. dr. Lawrence Robert Klein, 66. častna doktorica prof. Irena Grafenauer, 67. častni doktor prof. dr. Eberhard Neumann, 68. častni doktor akad. prof. dr. Manfred Geiger, 69. častni doktor akad. prof. dr. Umberto Eco, 70. častni doktor prof. dr. Carl Steinitz, 71. častni doktor akad. Boris Pahor, 72. častni doktor prof. dr. Robert Badinter, 73. častni doktor akad. prof. dr. Jean-Marie Lehn, 74. častni doktor prof. Igor Ozim, 75. častni doktor akad. prof. dr. Joseph Eugene Stiglitz)

Tatjana Dekleva:
(13. častni doktor akad. prof. dr. Josip Plemelj, 14. častni doktor akad. Josip Vidmar, 15. častni doktor Josip Broz Tito, 16. častni doktor akad. Edvard Kardelj, 17. častni doktor akad. prof. dr. Srečko Brodar, 18. častni doktor akad. prof. dr. Jovan Hadži, 19. častni doktor akad. prof. dr. Milko Kos, 20. častni doktor akad. prof. dr. Alija Košir, 21. častni doktor akad. prof. Feliks Lobe, 22. častni doktor akad. prof. dr. France Stele, 23. častni doktor akad. prof. dr. Alois Tavčar, 24. častni doktor prof. Franc Mikuž, 25. častni doktor akad. prof. dr. Makso Šnuderl, 26. častni doktor prof. dr. Michael Ellis DeBakey, 27. častni doktor Sergej Kraigher, 28. častni doktor akad. prof. dr. Anton Kuhelj, 29. častni doktor akad. ddr. Janez Milčinski, 30. častna doktorica prof. Vida Tomšič, 31. častni doktor akad. prof. dr. Anton Vratuša, 32. častni doktor akad. prof. dr. Zoran Bujas, 33. častni doktor dr. Marijan Brecelj, 34. častni doktor prof. dr. Alojzij Vadnal, 35. častni doktor Julius Kambarage Nyerere, 36. častni doktor akad. prof. dr. Fran Zwitter, 37. častni doktor akad. prof. dr. Anton Peterlin, 38. častni doktor akad. prof. dr. Neil Bartlett, 39. častni doktor prof. dr. Vladimir Prelog, 40. častni doktor prof. Marko Pozzetto, 41. častna doktorica prof. dr. Božena Ravnihar, 42. častni doktor akad. prof. dr. Hans-Jürgen Warnecke, 43. častni doktor akad. prof. dr. Robert Huber, 44. častni doktor akad. prof. dr. Dragotin Cvetko, 45. častni doktor akad. prof. dr. Rudolf Hoppe, 46. častni doktor akad. prof. dr. France Bezlaj, 47 častni doktor prof. dr. Viktor Emil Frankl, 48. častni doktor akad. prof. dr. Thomas Luckmann, 49. častni doktor akad. prof. dr. Joachim Milberg, 50. častni doktor akad. prof. ddr. Anton Trstenjak)

Jezikovni pregled
Jakob Müller

Likovno oblikovanje razstave in grafično oblikovanje kataloga
ROGAČ RMV, d.o.o., Ljubljana

Izdala in založila
Univerza v Ljubljani

Zanjo
rektor prof. dr. Radovan Stanislav Pejovnik

Naklada
300 izvodov

Tisk
Collegium Graphicum, d.o.o., Ljubljana

© Univerze v Ljubljani, Arhivsko-muzejska služba

V skladu z določili Zakona o avtorskih in sorodnih pravicah je brez pisnega dovoljenja izdajatelja in založnika prepovedano kakršno koli reproduciranje te publikacije oz. katerega njenih delov.

Ljubljana 2011

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

378.25(497.4Ljubljana)(083.824)

ANŽUR, Tea
Častni doktorji Univerze v Ljubljani = Doctores honoris causa Universitatis Labacensis / [avtorici biografij Tea Anžur, Tatjana Dekleva ; predgovor Radovan Stanislav Pejovnik ; uvod Jože Ciperle]. - V Ljubljani : Univerza, 2011

ISBN 978-961-6410-35-9
1. Gl. stv. nasl. 2. Dekleva, Tatjana
258843392

Univerza v Ljubljani

Po sklepu senata Univerze
z dne dvajsetega oktobra dva tisoč devet

je

JEAN-MARIE LEHN

proglašen za

ČASTNEGA DOKTORJA
Univerze v Ljubljani

za izjemne znanstvene dosežke na področju supramolekularne kemije
in za dobro sodelovanje z učitelji in študenti Univerze v Ljubljani

V Ljubljani, dne trinajstega novembra dva tisoč devet.

prof. dr. Radovan Stanislav Pejovnik
rektor

Listina častnega doktorata Univerze v Ljubljani, ki je bila nobelovcu akademiku prof. dr. Jean-Marie Lehnu podeljena 30. novembra 2009, osebno pa jo je prevzel leta 2011.

VNIVERZA KRALJA ALEKSANDRA PRVEGA
V LJUBLJANI

MILAN VIDMAR

KAREL HINTERLECHNER

RIHARD ZUPANČIČ

DANILU MAJARONU

NASLOV ČASTNEGA
DOKTORJA TEHNIŠKIH VED

Listina častnega doktorata, ki jo je Univerza kralja Aleksandra Prvega v Ljubljani podelila dr. Danilu Majaronu 22. junija 1929.

ISBN 978-961-6410-35-9

20 €